

ஒன்றை மைய உலக திருசியலில்

போரும் சமாதானமும்

மு. திருநாவுக்கரசு

யாழ்ப்பாணப்
பல்கலைக்கழகத்தில்
வரலாற்றுத் துறை
விரிவுரையாளராகப்
பணியாற்றிய இவர்,
ஈழத்தின் புகழ்மிக்க
அரசியல் ஆய்வாளராக
அறியப்பட்டவர்.

தேசியம், ஜனநாயகம்,
ஏகாதிபத்தியம் குறித்த
விவாதங்களை இருப்பு
ஆண்டுகளுக்கும்
மேலாகத் தொடர்ச்சியாக
எழுப்பிவருபவர்.

இலங்கை
இனப்பிரச்சினையின்
தோற்றுவாய் குறித்தும்,
சிங்கள ராஜதந்திரம்
குறித்தும், இந்து
சமுத்திரப்
பிராந்தியத்தின் அரசியல்,
ராஜதந்திர நகரவுகள்
பற்றியும் ஆழமான
ஆயவுகளைச்
செய்துள்ளவர்.

ஈழத்து அரசியலை
நூனுகிய, விரிந்த
தளத்தில் தமிழில்
ஆயவுகளை நடத்தும்
போக்கினை
நிரணயிப்பதில்
மு. திருநாவுக்கரசுவின்
பங்கு தலையாயது.

உதயன், சாமா, சாரணன்
என்ற பெயர்களில்
எழுதிவரும் இவரது
பத்தாவது நூல் இது.

இற்றை கைய உகை அரசியலில்
போரும் சமாதானமும்

W. H. D. -
1860

ஒற்றை மைய உலக அரசியலில் போரும் சமாதானமும்

மு. திருநாவுக்கரசு

யாழிப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் வரலாற்றுத் துறை விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றிய இவர், ஈழத்தின் புகழ்மிக்க அரசியல் ஆய்வாளராக அறியப்பட்டவர். தேசியம், ஜனநாயகம், ஏகாதிபத்தியம் குறித்த விவாதங்களை இருபது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகத் தொடர்ச்சியாக எழுத்தின் வழியாகவும், கருத்தாடல் வழியாகவும் எழுப்பிவருபவர். இலங்கை இனப்பிரச்சினையின் தோற்றுவாய் குறித்தும், சிங்கள ராஜ தந்திரம் குறித்தும், இந்து சமுத்திரப் பிராந்தியத்தின் அரசியல், ராஜ தந்திர நகர்வுகள்பற்றியும் ஆழமான ஆய்வுகளைச் செய்துள்ளவர்.

அரசியலைக் கோட்பாட்டுரித்யாகவும், அதன் கனபரிமாணங்கள் ஊடாகவும், அதேசமயம் விஞ்ஞானபூர்வமாகவும் அனுகவேண்டும் என்றும் சொல்லும் திருநாவுக்கரசு, தமிழ் மரபில் இத்தகைய போக்கும் இயல்பும் இல்லை என்றும், அதனைக் கட்டியெழுப்ப வேண்டும் என்றும் உரத்துக்கூறுபவர். அவ்வாறு விமர்சனபூர்வமாக எதையும் அனுகாத போது, தேசியமும் சாதிமறுப்பும் ஜனநாயகமும் சாத்தியமில்லை என்றும் நம்புகிறவர்.

எழுத்து அரசியலை நுணுகிய, விரிந்த தளத்தில் தமிழில் ஆய்வுகளை நடத்தும் போக்கினை நிர்ணயிப்பதில் மு. திருநாவுக்கரசுவின் பங்கு தலையாயது.

எழுத்தில் வெளிவந்துகொண்டிருக்கின்ற, வெளிவந்த வீரகேசரி, ஈழநாடு, உதயன், திசை ஆகிய பத்திரிகைகளிலும் வெளிச்சம், தளிர் போன்ற இதழ்களிலும் சாரணன், உதயன், சர்மா என்ற பெயர்களில் எழுதிவருகிறார்; எழுதிவந்திருக்கிறார்.

அத்துடன், இந்து சமூத்திரப் பிராந்தியமும் இலங்கை இனப்பிரச்சி னையும் என்ற முக்கியமான ஆய்வு நூலை, சமநாதம் பத்திரிகையின் பிரதம ஆசிரியரான ஜெயராஜ் அவர்களுடன் இணைந்து உதயன் - விஜயன் என்ற பெயரில் எழுதியிருந்தார். இவ்வாய்வு நூல், 1987இல் முதல் பதிப்பாக வெளிவந்தபோது மிகுந்த கவனிப்பையும் வரவேற்றைப்பையும் பெற்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அத்துடன், ‘அறிஞர் இருவரால் எழுதப்பட்ட இந்த நூல், தமிழ்ச் சிந்தனை உலகிற்கு வழங்கப்பட்ட சிறந்த கொடை’ எனவும் புகழ்ந்துரைக்கப்பட்டது.

இதுவரையில் வெளியான அவருடைய நூல்கள்: தமிழ்மீ விடுதலைப் போராட்டமும் இந்தியாவும் (1985), இந்து சமூத்திரப் பிராந்தியமும் இலங்கை இனப்பிரச்சினையும் (யாழ்ப்பாணம், 1987, சென்னை, 1988), யாருக்காக இந்த ஒப்பந்தம்? (சிறுபிரசரம்) (1987), புதிய சர்வதேச அரசியல் ஒழுங்கு (1990), இலங்கை இனப்பிரச்சினையின் அடிப்படைகள் (1990), இந்தியாவின் புதிய வெளியுறவுக் கொள்கை (1992), ஜே. ஆரால், ஜே. ஆருக்காக, ஜே. ஆருடைய (1994), சமஷ்டியா? தனிநாடா? (2005), கொழும்பு - 2007 (2007).

இவை தவிர, ஏராளமான கட்டுரைகள் தொகுக்கப்படாமல் உள்ளன.

மு. திருநாவுக்கரசு

ஒற்றை மைய
உலக அரசியலில்
போரும் சமாதானமும்

காலச்சுவடு பதிப்பகம்

விலை 150 ரூபாய்

இற்றை மைய உலக அரசியலில் போரும் சமாதானமும் * உலக அரசியல் * ஆசிரியர்: மு. திருநாவுக்கரசு * © மு. திருநாவுக்கரசு * முதல் பதிப்பு: செப்ரேம்பர் 2008 * இரண்டாம் பதிப்பு: மே 2009 * இணைந்து வெளியிடுவோர்: தமிழியல், வண்டன்; காலச்சுவடு பதிப்பகம், 669 கே.பி. சாலை, நாகர்கோவில் 629 001 * தொலைபேசி: 91-4652-278525 * தொலைநகல்: 91-4652-231160 * மின்னஞ்சல்: kalachuvadu@sancharnet.in * அச்சுக்கோப்பு: சுவடி, சென்னை 600 005, தொலைபேசி: 91-044-28441672 * அச்சாக்கம்: சென்னை மைக்ரோ பிரின்ட் (பி) விமிடெட், சென்னை 600 029.

காலச்சுவடு பதிப்பக வெளியீடு: 262

Ottai maiya ulaka aracyalil porum camatanamum (War and Peace in Unipolar World Politics) * International Politics * Author: M.Thirunavukkarasu * © M. Thirunavukkarasu * Language: Tamil * First Edition: September 2008 * Second Edition: May 2009 * Size: Demy 1×8 * Paper: 24 kg maplitho * Pages: 170 * Copies: 800 * Jointly Published by Tamiliyal, 27-B High Street, Plaistow, London E13 0AD, UK, Phone: 020 8472 8323, email: info@tamiliyal.org.uk and Kalachuvadu Pathippagam, 669 K.P. Road, Nagercoil 629 001, India. Phone: 91-4652 - 278525, Fax: 91-4652 - 231160, e-mail: kalachuvadu@sancharnet.in * Typesetting: Chuvadi, Chennai 600 005, Phone: 91-44-28441672 * Printed at Chennai Micro Print (P) Ltd, Chennai 29 * Price: Rs. 150.

Selling Rights: Sudarsan Book Processors and Distributors, 669 K.P. Road, Nagercoil 629 001, Phone: 91-4652 - 278525, Fax: 91-4652 - 231160, E-mail: sbpd669@gmail.com

ISBN 978-81-89945-49-7

5/2009/S.No.262, kcp 457, 24 (2) 800

பொருளடக்கம்

1. அறிமுகம்	15
2. ஒரு மையம், ஒரு பாதை, ஒர் ஆண்டான், ஒர் அமெரிக்க உலகம்	34
3. சிவப்பிற்கும் வெள்ளைக்கும் இடையேயான யுத்தத்தில் சிவப்பின் மரணம் ஒரு கொலையா? தற்கொலையா? விபத்தா?	41
4. உலகளாவிய ஆதிக்கப்போட்டியில் மேற்காசிய முக்கியத்துவம்	59
5. ஜேரோப்பிய சகாப்தம்	68
6. கிழக்கு ஜேரோப்பாவில் பனிப்போர் முடிவின் நீட்சியும் அதன் விளைவும்	74
7. பனிப்போரின் பின்னான காலம்	81
8. பனிப்போரின் பின் பின்னான காலம்	97
9. உற்பத்திப் ‘பங்கீடு’ சந்தை அரசியல் ஆதிக்கம்	108
10. கற்பனையும் யதார்த்தமும்	113
11. உலகளாவிய ஏக அரசியல் பொருளாதாரமும் அதில் அரசுகளின் நிலையும்	120
பின்னினைப்பு:	
மாடு வழித் தொன்றிய டெங் சியாவோபிங்	159

நன்றி

இச்சிறநூலை எழுதுவதற்குத் தகவல்ரீதியாக எனக்குப் பல்வகைகளிலும் உதவியவர்களுக்கும் ஒத்துழைத்தவர்களுக்கும், இந்நூலை வாசித்து அபிப்பிராயம் தெரிவித்தவர்களுக்கும், இதனைக் கணிணியில் தட்டச்சுச் செய்து உதவியவர்களுக்கும் நன்றியுள்ளவனாவேன்.

எனது நெருக்கமான நன்பர்கள், மாணவர்கள் பலரும் இந்நூலை வெளியிட முன்வந்தமை எனக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சி அளித்தது. அந்த வகையில், எனது நீண்டகால நன்பர்களில் ஒருவரான கி.பி. அரவிந்தன் இந்நூலை வெளியிட முயற்சிப்பது எனக்கு மேலும் மகிழ்ச்சி அளிக்கின்றது. இவருடனான நட்பு, இவரது துணைவியார் வழியிலும் எனக்கு அன்னியோன்னியம் ஆனது. இவரது துணைவியார் சுமத்திரி என்னுடன் பல்கலைக் கழகத்தில் கூடப்பயின்ற நண்பியாவார். அதனால், அரவிந்தலுடனான எனது நட்பு மேலும் வழுவானது.

இந்நூலை வெளியிடும் 'தமிழியல்' வெளியீட்டாளருக்கு நன்றி கூறுவதுடன், அச்சகத்தினர் மற்றும் சகல வகையிலும் உதவிய அனைவருக்கும் நன்றி.

மேலும், எனது நூல்கள்மீது அதிக ஈடுபாடுகாட்டி, படித்தும் ஆகரவளித்தும்வருகின்ற எனது வாசகப் பெருமக்களுக்கு எனது அன்பும் நன்றியும் உரித்தாகுக.

கிளிநோச்சி

1.11.2007

மு. திருநாவுக்கரசு

பதிப்புரை

சமூத்தின் முன்னணி அரசியல் ஆய்வாளரான மு. திருநாவுக்கரசு எழுதிய ‘ஒற்றை மைய உலகில் போரும் சமாதானமும்’ (*War and Peace in Unipolar World Politics*) என்ற இந்நால் எமது 14ஆவது வெளியீடாக வருவதில் ‘தமிழியல்’ மகிழ்ச்சி அடைகிறது. கவிதை, சிறுகதை, விமர்சனம், பண்பாடு, ஓவியம், கல்வி இயல், பத்திரிகை இயல், பெண்ணியம் ஆகிய துறைகளில் கவனத்தைச் செலுத்தியிருந்த ‘தமிழியல்’, இந்நாலை வெளியிடுவதன் மூலம் அரசியலிலும் கால்பதித்துள்ளது.

யாழிப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் வரலாற்றுத் துறை விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றிய மு. திருநாவுக்கரசு, தனது வரலாற்று ஞானத்துடன்கூடிய மார்க்சிய அணுகுமுறையில் உலக அரசியலை விரிவாக ஆராய்கிறார். அரை நூற்றாண்டுக்கும் மேற்பட்டதான் உலக அரசியல் போக்கை இரத்தமும் சதையு மாகப் பார்க்கும் இந்நால், முழுமையான அரசியல் ஆய்வுநாலாக விரிகிறது.

இந்த நூல் மிகுந்த வாதப்பிரதிவாதத்தை ஏற்படுத்தும் என்பதை நாம் அறிவோம். அத்துடன், இந்த ஆய்வு, வறட்டுக் கொள்கைப்பிடிப்பாளர்களின் மரபான அரசியல் நம்பிக்கை களுக்கும் கருத்துக்களுக்கும் உகந்ததாக இருக்காது என்பதையும் நாம் அறிவோம். இந்த நூலின் உள்ளடக்கத்தின் கணம் கருதி, தமிழ்நாட்டில் உள்ள பதிப்பகங்கள் வழியாக வெளிக்கொணர முயற்சித்தோம். எனினும், அது கைகூடவில்லை. அந்த முயற்சி யில் இரண்டு மாதங்களுக்கும்மேல் கரைந்துபோயின; புறக்கணிப் பையும் எதிர்கொள்ள நேர்ந்தது. இந்த நூல் சமூத்துப் போர் அரசியலைப் பேசியிருந்தால், இந்தக் கால இழுத்தடிப்பில் அல்லது புறக்கணிப்பில் நியாயம் இருந்திருக்க முடியும். ஆனால், இந்த நூல் உலக அரசியலையே பிரதான மையமாகக் கொண்

தது. “மேற்குலக ஆதிக்க வரலாற்றை முழுநீளப்போக்காகச் சித்திரிக்க முனையும் இவ்வாய்வு, அந்த மேற்குலகின் ஆதிக்கத்திற் கிடையே ஒரு முனையில் பின் வாடனையும், மறு முனையில் ஃபிடல் கஸ்ட்ரோவையும் ஒரு அந்தலைகளாக்கி ஆய்வு செய் கின்றது” என, தனது ஆய்வின் சாரத்தை மு. திருநாவுக்கரச இந்நாலின் அறிமுகத்திலேயே கூறியிருக்கிறார். அத்துடன், இவ்வாய்வின் மூலம் விரிந்த தளத்தில் விவாதம் நிகழ்த்தப்பட வேண்டும் எனவும் அவர் விரும்புகிறார்.

சமூப்போராட்டத்துடன் சமாந்தரமாகவே பயணித்து வரும் இந்நாலாசிரியர், பலவேறு நெருக்கடிக்குள்ளும் தனது ஆய்வை, அரசியல் கருத்தைத் தயங்காமல், தொடர்பறாமல் முன்வைத்து வருபவர். அத்துடன், சமூத்து அரசியலை நுணுகிய, விரிந்த தளத்தில் தமிழில் ஆய்வுகளை நடத்தும் போக்கினை நிர்ணயிப்ப தில் மு. திருநாவுக்கரசுவின் பங்கு தலையாயது. மேலும், இளைய தலைமுறையினருக்குச் சர்வதேச அரசியல்பற்றிய பிரக்ஞஞையை உருவாக்க இந்த நால் பெரிதும் உதவுமென நம்புகிறோம்.

இந்நாலாசிரியரான மு. திருநாவுக்கரசுவுக்கும் தமிழியலுக்கு மான உறவு நெடியதாயினும், அவரது நூல் எதனையும் நாம் வெளியிடவில்லை என்பது உண்மைதான். ஆனால், அவரது சில வெளியீடுகளுக்குத் ‘தமிழியல்’ ஆதார உதவிகளை வழங்கி யிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. குறிப்பாக, அவரும், அவரது நண்பருமாக ‘உதயன் - விஜயன்’ என்ற பெயரில் 1987இல் எழுதிய ‘இந்து சமுத்திரப் பிராந்தியமும் இலங்கை இனப்பிரச் சினையும்’ என்ற ஆய்வுநாலை வெளியீடுவதில் ‘தமிழியல்’ கணிசமான பங்களிப்பை வழங்கியிருந்தது.

இப்போது இந்த ஆய்வுநால் ‘தமிழியல்’ வெளியீடாக வருவதும் ஒரு தற்செயல் நிகழ்வுதான்.

இந்நால் வெளிவருவதற்கு முக்கிய காரணமானவர் நன்பர் சி. சிவரஞ்சித். அவரின் ஒத்துழைப்பின்றி இந்நால் வெளிவந்தி ருக்க முடியாது. மேலும், இவ்வாறான நூலைநின் பதிப்பு முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கிறோம் என்று கூறியதுமே, ‘திரு’வின் அரசியல் உரையாடல்களில் தானும் பங்குபற்றிப் பயன் பெற்றுள்ளதாயும், அந்த வகையில், தனது பங்குக்குத் தானும் பதிப்புச் செலவினைப் பகிர்ந்துகொள்ள விரும்புவதாகவும் கூறி முன் வந்தவர் செ. சூரியகுமார். இந்நாலின் கையெழுத்துப் பிரதியினை வாசித்து, செம்மைப்படுத்த உதவியவர் நன்பர் மு. நித்தியா னந்தன். அதுபோலவே, பிரதியினை வாசித்துப் பயனுள்ள கருத்துக்களைக் கூறியதோடு, தனது ‘மொழியினால் அமைந்த

வீடு' என்ற நூலிலுள்ள 'மாழைவழித்தோன்றிய டெங் சியாவோபிங்' என்ற தலைப்பிலான கட்டுரையை இந்நாலின் இணைப்பாகப் பிரசரிக்க அனுமதி வழங்கியவர், கனடாவாழ் மணி வேலூப் பிள்ளை. இம் மூவருக்கும் எமது மனமார்ந்த நன்றி உரித்தாகுக. மேலும், இதன் தயாரிப்புப் பணியில் ஒத்துழைத்த அனைவருக்கும் எமது நன்றி.

தமிழியலுடன் இணைந்து இந்நாலினை அழகுறப் பதிப்பித்து வழங்கும் காலச்சவடு பதிப்பகத்தினருக்கும் எமது நன்றி.

பாரிஸ்
24.08.2008

கி. பி. அரவிந்தன்
தமிழியல் சார்பாக

இரண்டாவது பதிப்புக்கான பதிப்புரை

இந்நாலுக்குக் கிடைத்த வரவேற்பு மிகுந்த மகிழ்ச்சி தருவதாய் அமைந்தது. இந்நிலையில் மீன்பதிப்புச் செய்ய வேண்டிய தேவையும் ஏற்பட்டது. இச்சந்தரப்பத்தைப் பயன்படுத்தி நூலில் சிறுசிறு திருத்தங்களை மேற் கொண்டுள்ளோம். அவ்வாறான திருத்தங்களைச் சுட்டிக் காட்டியவர் நண்பர் அ. யேசுராசா.

ஆரம்பத்தில் கையெழுத்துப் பிரதியினைப் பார்வை யிட்டதோடு, செம்மைப்படுத்தியும் தந்தவர் எம் மதிப்புக்குரிய எஸ். வி. ராஜதுரை (SVR) அவர்கள். அதுபற்றிய குறிப்பினை முதல் பதிப்பில் குறிப்பிடத் தவறிவிட்டோம். அதற்காக வருந்துகிறோம்.

எனவே, இச்சந்தரப்பத்தில், எஸ். வி. ராஜதுரை மற்றும் அ. யேசுராசா ஆகிய இருவருக்கும் எமது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

பாரிஸ்
5.03.2009

கி. பி. அரவிந்தன்
தமிழியல் சார்பாக

அறிமுகம்

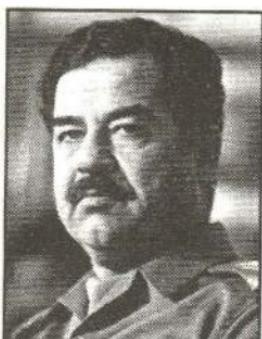
ஓ ரே நாளில், ஒரு கணத்தில், இந்த முழு உலகினதும் உலக ஒழுங்கு (World Order) மாறியது. 2001ஆம் ஆண்டின் ஒரு காலைப்பொழுதுதான் அந்தக் கணம். ஆம், அந்தக் கணம் எதிர்பார்த்திராத்துதான். ஆயினும், உலக ஒழுங்கு மாறியது தற்செயலானதல்ல. அவ்வாறான மாற்றத்தை நோக்கித்தான் உலகம் பல ஆண்டுகளாகவே செயற்பட்டுக்கொண்டிருந்தது என்பதே உண்மை. 2001 செப்ரெம்பர் 11ஆம் திகதி நிகழ்வானது, அந்த மாற்றத்தை உடனடி விளைவாக ஆக்கியது மட்டுமே.

21ஆம் நூற்றாண்டின் உலகப் போக்கை உடனடிக் காரணிகளாக நின்று மாற்றி அமைத்தவர்கள் மூவர். ஒருவர் மிகெயில் கோர்பச்சேவ, மற்றையவர் சதாம் ஹாசெயின், மூன்றாவது நபர் ஒசாமா பின் லாடன். முதலாவது நபர், பனிப்போர் உலகை (Cold War World), பனிப்போரின் பின்னான உலகாக (Post - Cold War World) மாற்றியமைக்கக் காரணமானார். இரண்டாவது நபரான சதாம் ஹாசெயின், பனிப்போரின் பின்னான உலக ஒழுங்கிற்கு அமெரிக்காதான் மாமன்னன் என முறைப்படி முடிக்குடி, தலைமைதாங்கக் காரணமானார். மூன்றாம் நபரான பின் லாடன், பனிப்போரின் பின்னான உலகை, பனிப்போரின் பின் பின்னான உலகாக (Post - Post Cold War World) மாற்றியமைக்கக் காரணமானார்.

மன்னையும் மக்களையும், அனைத்து வளங்களையும் தமது சொத்துக்களாக நினைத்த மன்னர் யுகம் ஒன்று இந்தப் பூமியில் இருந்தது. ஆனால், வரலாற்றின் வளர்ச்சியாய் இந்த மன்னர் யுகத்திற்கு மக்கள் சாவுமனி அடித்தனர். ஆயினும், மன்னர் யுக ஏச்செகாச்சங்கள் இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டிலும்கூட நீடிக்கின்றன. சதாம் ஹாசெயின் பிறப்பால் ஒரு மன்னனாக இல்லாவிட்டாலும், வாழ்வால் ஒரு மன்னனாக

மிகையில் கோர்பச்சேவ்

சதாம் ஹுசெயின்

ஓசாமா பின் ஸாடன்

இருந்தார். வரலாற்றில் தனிநபர்களுக்கென ஒர் எல்லைக்குட்பட்ட பாத்திரம் உண்டு. அத்தகையதொரு பாத்திரம் இருக்கின்றது என்பதற்காக, எத்தகைய சூராதிசூரனாலும் தனித்துநின்று எதனையும் செய்திட முடியாது. மக்கள் திரட்சியைக் கொண்டு தான் எதனையும் செய்ய முடியும். எத்தகையவனாலும் வெறும் மனோவேகத்தைக் கொண்டு எதனையும் படைத்திட முடியாது. காணப்படும் வரலாற்று வாய்ப்புகளில் இருந்துதான் அதைக் கூடச் செய்ய முடியும். இந்த வகையில் வரலாறு விஞ்ஞானபூர்வ மானது. இதில், நபர்களும் கணங்களும் சிலவேளாகளில் சந்திப்புள்ளிகளாய் அமைந்திடக்கூடும். மொத்தத்தில், வரலாறானது நீண்ட நெடுங்கால வளர்ச்சிப் போக்கையும், திரள்திரளாகத் திரண்ட மனித ஆற்றலையும் கொண்டு இயங்கும் முதுபெரும் தர்க்கபூர்வப் போக்கைக் கொண்ட ஒரு சக்தியாகும்.

சிலவேளாகளில், அத்தகைய வரலாற்றுப் போக்கின் உருத்திரண்ட வெடிப்பானது ஒருவரிலோ அன்றி ஒருபொழுதிலோ முட்டி வெளிப்படக்கூடும். அத்தகைய கட்டத்தில் அல்லது சந்தியில் ஒரு நபருக்குச் சற்றுத் துலக்கமான, ஆனால், எல்லைக் குட்பட்ட பாத்திரம் உண்டு. அத்தகைய வரலாற்றுக் கட்டத்திற் குரிய நபர் புரட்சிகரமானவராயின், வரலாறு புரட்சிகரப் பாதையில் பயணிக்கும். அந்த நபர் எதிர்ப்புரட்சிகரமானவராயின் வராலாறு எதிர்ப்புரட்சிகரப் பாதைக்குத் திரும்பமுடியும். அவ்வாறு திரும்பிய வரலாறானது, பின்பு தன்னைச் சுதாரித்து முன்னேற அதிக விலை செலுத்த வேண்டியிருக்கும். அத்துடன், சிறிதுகாலமும் பின்தங்க வேண்டியிருக்கும். வரலாறு முன்னேறும் என்று வெறும் மந்திரித்த வார்த்தையைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்க முடியாது.

மனிதகுல வரலாறு என்று ஒரு மொத்த அடிப்படையில் பார்த்தால், அது அதிக விலை கொடுத்தேனும் முன்னேறும். ஆனால், இன, மத, மொழி, பிராந்தியப் பிரிவுகள் என்று

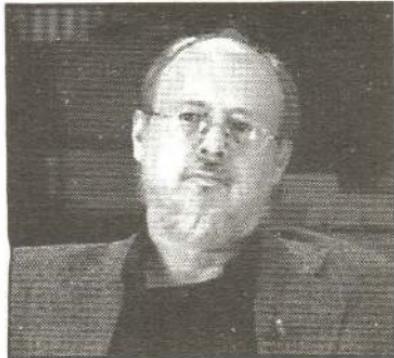
பார்த்தால், அவ்வாறு முன்னேற முடியாது. எதிர்ப்புரட்சிகரப் பாதைக்குப் பலியான இன், மத, மொழி, பிராந்தியக் குழுமப் பிரிவுகள் பல உண்டு. உதாரணமாக, அமெரிக்கக் கண்டத்தில் செவ்விந்தியர்களையும் எஸ்கிமோக்களையும், அவுஸ்திரேலியாவில் அதன் பூர்வீக மக்களையும், ஆபிரிக்காவில் பல இனக்குழுக்களையும் இத்தகைய பின்தள்ளப்பட்ட பட்டியலில் காணலாம்.

வரலாறு என்பது தனிநபர்களின் சாகசப் படைப்போ அன்றி, மாயாஜால் வித்தைகளின் வெளிப்பாடோ அல்ல என்பது உண்மைதான். அனால், தனிநபர்களுக்கு இருக்கக்கூடிய, அவ்வப்போதைய கட்டடத்திற்குரிய வரலாற்றுப் பாத்திரத்தின் அளவை, வரலாற்று வளர்ச்சியின் யதார்த்தபூர்வ நிலைமைகளில் வைத்துச் சரிவர அளவீடு செய்யவேண்டியது அவசியம். இந்த வகையில் கோர்ப்பச்சேவ, சதாம் ஹாசெயின் போன்றோரது பாத்திரங்களைப் பொதுவாகவும், சதாம் ஹாசெயின், பின் ஸாடன் போன்ற பாத்திரங்களை நூலின் தேவைக்கேற்பக் குறிப்பாகவும் அளவீடு செய்ய இச்சிறுநூல் எத்தனிக்கின்றது.

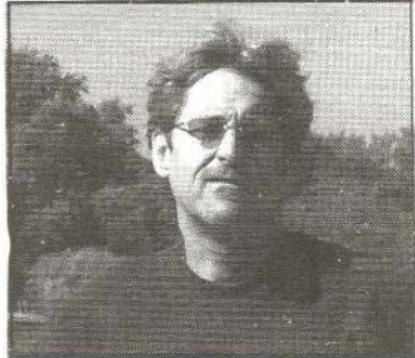
பண்பாட்டினத்துவம் (*Cultural Ethnicity*), அரசு (*State*), சர்வ தேச உறவுகள் (*International Relations*), பூகோளமயம் (*Globalism*) ஆகிய இவை நான்கிற்கும் இடையேயான நலன்களின், உறவு களின் அடிப்படையில்தான் உலகிலுள்ள எந்தவொரு தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தையும், தேசிய இனப்பிரச்சினையையும், புரட்சி மற்றும் மனித உரிமை, ஜனதாயகம் என்பனவற்றின் வரலாற்றிற்கான போராட்டங்களையும் பார்வையிட முடியும்.

மேற்குலகம் தமது அரச எல்லைக்குள் தேசிய நிர்மாணிப்புக் களைப் பூர்த்தியாக்கி, சர்வதேசக் கட்டமைப்பிற்குள் தன்னை வளர்த்து, பூகோள அரசியலில் ஸ்தாபிதம்பெறத் தொடங்கியுள்ளது. உலக ஒழுங்கைப் பொறுத்தவரையில், மேற்குலகம் பனிப் போரின் பின் பின்னான உலகில், உலக அரசியலின் தலையாய சக்தியாக நின்று செயற்படுவதுடன், வரலாற்றின் வளர்ச்சிக் கட்டடத்தில் நவீனத்தைப் (*Modern*) பூர்த்தியாக்கி, பின்நவீனத்தையும் (*Postmodern*) தாண்டி நிற்கின்றது. அனால், முன்றாம் உலக நாடுகளின் வாழ்நிலையோ நவீனத்திற்கு மற்பட்ட (*Pre-modern*) அரசியல், சமூக நிலையைக் கொண்டிருப்பதாக ஸ்டீவன் பெஸ்ட் (*Steven Best*), டக்னஸ் கெல்னர் (*Douglas Kellner*) போன்ற ஆய்வாளர்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர்.

முன்றாம் உலக நாடுகள் பலவற்றின் நிலை ஒருவகைச் சாம்பாராக உள்ளது. முன்நவீனம், நவீனம், பின்நவீனம், பிற்கால னித்துவம், பிற்கதந்திரம் என்ற இவை அனைத்தையும் உள்ளடக்கி இருக்கும் அதேவேளை, இறுதியாகப் பனிப்போரின்

டக்ளஸ் கெல்லன்

ஸ்ரீவன் பெஸ்ட்

பின் பின்னான கால உலக ஒழுங்குக்குள்ளும் வாழுவேண்டியதா யிற்று. பொதுவாகச் சுட்டிக்காட்டப்படுவதுபோல அனைத்துப் 'பின்' (Post) கோட்பாடுகளுக்கும் உட்பட வேண்டிய அதே வேளை, இவை அனைத்துக்கும் முன்னான (Pre) நிலையையும் கொண்ட அரசியல் வாழ்முறையைக் கொண்டிருப்பது மிகவும் துயரகரமானது. அதாவது, pre-modernஇலிருந்து Post-Post Cold War World என்ற நிலையைக்கொண்டதாய் உள்ளது. இது மிகவும் எதிரும் புதிருமான ஒரு கலவையாகவும், பல முரண்பாடுகளின் கூட்டுக்கலவையாகவும் காணப்படுகின்றது.

வரலாறு ஒரு சமூகத்தை எங்கு, எந்தவிடத்தில் நிறுத்தியிருக்கின்றதோ, அங்கிருந்துதான் அது தனது வரலாற்றுப் பயணத்தை மேற்கொள்ள முடியும். வரலாறு எதனைத் தந்திருக்கின்றதோ, அதிலிருந்துதான் வரலாற்றைப் படைக்க முடியும். வெறுமையிலி ருந்து எதனையும் படைத்திட யாராலும் முடியாது. "இருப்புத்தான் நிலையை நிர்ணயிக்கும்; விருப்பு அல்ல" என்ற தத்துவார்த்தக் கோட்பாடு பெரிதும் முக்கியமானது.

அரை நூற்றாண்டிற்கும் மேற்பட்ட உலக அரசியல் போக்கை இவ்வாய்வு இரத்தமும் தசையுமாகப் பார்க்க முயல்கின்றது. அத்தகைய அரசியல் போக்கைச் செங்குத்தாகவும் குறுக்குவெட்டாகவும் நின்று பார்க்க முனையும் இவ்வாய்வு, உலகப் போக்கை அதன் நிர்வாண கோலத்தில் அப்படியே சித்திரிக்க விரும்புவது மட்டுமன்றி, எக்ஸ்ரை (X-Ray) படம்பிடித்தாற்போல், அதன் அனைத்து உள்ளோட்டங்களையும் பார்க்க முனைகின்றது. தத்துவத்தையும் நடைமுறையையும் சீர்தூக்கிப்பார்க்க விரும்பும் இவ்வாய்வு உலகளாவியரீதியில் கற்பனைகளைக் கடந்து, யதார்த தத்தைத் தோலுரித்துக்காட்ட முயல்கின்றது.

மேற்குலக ஆதிக்க வரலாற்றை முழுநீளப் போக்காகச் சித்திரிக்க முனையும் இவ்வாய்வு, அந்த மேற்குலகின் ஆதிக்கத்திற்

கிடையே ஒரு முனையில் பின் லாடனையும், மறு முனையில் ஃபிடல் கஸ்ட்ரோவையும் இரு அந்தலைகளாகக் கூடிய ஆய்வு செய்கின்றது. இதில், பின் லாடன் தோற்கடிக்கப்பட்டதற்கான காரணங்களையும், தொடர்ந்து அரை நூற்றாண்டு காலமாக அமெரிக்காவால் ஃபிடல் கஸ்ட்ரோவைத் தோற்கடிக்க முடியாதுள்ளமைக்கான காரணங்களையும் இவ்வாய்வு கண்டறிய விழைகின்றது.

இவ்வாய்வானது, இன்றைய உலகளாவிய அரசியலை முற்றிலும் விஞ்ஞானபூர்வமாயும் யதார்த்தபூர்வமாயும் ஆய்வு செய்ய முயல்கின்றது. அறிவியல் ஆய்வில் உள்ள பிரதான பிரச்சினைகளில் ஒன்று, தத்துவத்தைக் கண்டறிவது மட்டுமல்ல, தத்துவத்தையும் நடைமுறையையும் சரிவர இணைப்பதுமாகும். இவ்வாய்வின் முயற்சி அதில் மையம் கொள்கின்றது.

இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டினதும், மூன்றாமாயிரம் ஆண்டினதும் தொடக்கத்தில் வாழ்கின்றோம். இந்த யுகத்தில் அறிவியல், ஆய்வு என்பன வாழ்விற்கும் வளர்ச்சிக்கும் இருப்பிற்கும் நிலைப்பிற்குமான தனிச்சிறப்பான துறைகளாகி விட்டன. பாலர் பருவத்திலிருந்தே அறிவுட்டல் முதன்மைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

ஒன்றின் உட்பொருளைக் கண்டறிவதைத்தான் தத்துவ ஆய்வு என்று சொல்கின்றோம். எனவே, தத்துவம் என்பது உட்பொருள். ஒன்றின் புறத்தோற்றற்றத்தைக் காண, பால்வாய்மாறாப் பாலகராலும் முடியும். ஆனால், ஒன்றின் உட்பொருளைக் காணவும், தத்துவ விசாரணை செய்யவும் நுண்மாண் நுழைபுலம் தேவைப்படுகின்றது. ஒன்றின் தோற்றப்பாடான பொருளையல்ல, அதன் மெய்ப்பொருளை அறிவதைத்தான் ஆய்வு என்று சொல்கின்றோம்.

ஒரு செயலின் உட்பொருளை, ‘அச்செயல் தரவல்ல விளைவிலும்’ அதன் தொடர்வளர்ச்சிக்குரிய இயல்பிலும்தான் நாம் அடையாளம் காணவேண்டும். ஆய்வு என்பது ஒரு செயலுக்கான புத்திபூர்வ முன்னேற்பாடு. தத்துவத்தையும் நடைமுறையையும் சரிவர இணைத்து ஓர் ஆய்வு செய்யப்படுமானால், அது ஒரு செயலின் அரைப்பகுதியை அதன் ஆரம்பத்தி லேயே பூர்த்தியாக்கிவிடுகின்றது. இந்த வகையில் அரசியல், சமூகம், பொருளாதாரம், கல்வி, சிறுவர் கல்வி, உளவியல் மற்றும் விஞ்ஞான, தொழில்நுட்ப விடயங்களில் அதிக ஆரவத்துடன் செயற்படவேண்டிய அத்தியாவசியம் எமக்கு உண்டு. வெள்ளையர்களின் வளர்ச்சி, அவர்களின் முன்னேற்பாடான ஆய்வுகளில் தங்கியுள்ளது. அவர்கள் ஜம்பது, நூறு வருடங்களுக்குப் பின்னான எதிர்காலம்பற்றிய ஆய்வுகளை எல்லாம் செய்

கின்றார்கள். ஆதலால், அவர்கள் ஆய்வின் மூலம் காலத்தால் முந்திநிற்கின்றார்கள். இதனால், மூன்றாம் உலகை வெல்கின்றார்கள்.

“ஆய்வு என்பது காலத்தை முந்தும் செயலும், அது காலத்தை உந்தும் செயலும்” என்று, சமஷ்டியா? தனிநாடா? என்ற எனது நாலில் ஏற்கெனவே கூறியிருப்பதை இங்கும் அமுத்திக் கூறுவது அவசியமாய் உள்ளது.

நீண்ட வரலாற்றுப் பின்னணிக்கூடாக, இன்றைய உலக ஒழுங்கை விளங்க முற்படுவது அவசியம். ஏகபோகமும் நிதிமூல தனமும் ஒன்றுதிரண்டு, ஏகாதிபத்தியங்களுக்கிடையே போட்டி யாய் விரிவடைந்துவந்தபோது, அவை ஒன்றுடன் ஒன்று முட்டி மோதி, முதலாம் உலகப் போராய் (1914 – 1919) வெடித்தது. அதனை, ஒரு கொள்ளைக்காரர் நாடுபிடிப் போட்டி, நாடு மீன்பங்கீட்டுப் போட்டி என அழைப்பார். அதே பாதையில், அந்த யுத்தத்தின் தொடர்ச்சியாய், இரண்டு தசாப்தங்களின் பின்பு இரண்டாம் உலகப் போர் (1939 – 1945) வெடித்தது. ஏகாதிபத்திய சக்திகள் எதிர்பார்த்ததற்கும் மாறான பலாபலன் களையே, இரண்டாம் உலகப் போர் ஏகாதிபத்தியப் போட்டி அரசுகளுக்குக் கொடுத்தது. எம்தவனும் எய்யப்பட்டவனும் என, அடிப்படையில் இரு தரப்புமே இந்த யுத்தத்தில் வீழ்ந்தன. யுத்தம், ஏகாதிபத்திய அரசுகளைக் காயமுற்று விழச் செய்ய, காலனித்துவ அடிமை நாடுகள் முன்னெழுந்து விடுதலை பெற்றன. யுத்தம், காலனித்துவத்தை முடிவிற்குக் கொண்டுவந்தது. யுத்தம், ஒருபக்கம் தேசிய விடுதலைக்கான புரட்சிகளைப் புவியெங்கும் தோற்றுவித்தது. அதேவேளை, மறுபக்கம் ஏகாதி பத்திய அமைப்பில் அரசியலர்தியாக ஏகாதிபத்திய நலனின் பொருட்டும் ஒரு புரட்சிகரமான மாற்றம் ஏற்பட்டது.

யுத்த அழிவுகளும், அணுவாயுத அச்சமும், யுத்தத்தைத் தம்மிடையே தவிர்க்கவேண்டும் என்று ஏகாதிபத்திய அரசுகளுக்கிடையே ஏற்படுத்திய அரசியல் திடசித்தமும், சோவியத் யூனியனுக்கு எதிராக ஏகாதிபத்திய அரசுகளுக்கிடையே தேவைப்பட்ட பலமான ‘நேட்டோ’ (NATO) அணி அமைப்பு, நிதிமூலதனத்தின் புதுவேக வளர்ச்சி என, எல்லாம் ஒன்றுதிரண்டு, ஏகாதிபத்திய அரசுகளுக்கிடையே போட்டியின் மத்தியிலும் சமரசத்தையும் ஜக்கிய உறவையும் வளர்க்க உதவின.

முதலாளித்துவத்தின் இயல்பான வளர்ச்சிப் போக்கு, புரட்சியை உருவாக்கிவிடும் என்பதால், அத்தகைய புரட்சியைத் தவிர்ப்பதற்காக முதலாளித்துவ அரசமைப்பானது சமூகநலன் பேண் அரசமைப்பு (Welfare State) எனும் அணிகலனை அணிந்து

தன்னைத் தற்காக்கும் ஓர் அரசியல் தீர்மானத்திற்குப் போனது. அவ்வாறே, இரண்டாம் உலகப் போரின் பின்பு, அதன் படிப்பி ணைக்கூடாக, 'சமரசம்' எனும் அரசியல் உத்தியை ஏகாதிபத்திய அரசுகள் தம்மிடையே எடுத்து, நிதிமூலதன வளர்ச்சியிடுன் கைகோர்த்து வளர்ந்தன. இவ்வளர்ச்சிப் போக்கானது ஏகாதிபத்திய அரசுகளுக்கிடையே யுத்தத்தைப் புறந்தள்ளியதுடன், நேட்டோ - வோர்சோ அணிகளுக்கு இடையேயான நேரடி யுத்தத்தையும் இல்லாது செய்தது.

இரண்டாம் உலகப் போர், மேற்படி ஏகாதிபத்திய அரசுகளுக்கிடையேயும், இரு உலகப்பெரு வல்லரசுகளுக்கும் இடையே மூன்றாம் நேரடி யுத்தத்தைப் பின்வந்த காலங்களில் தவிர்த்தபோது வேண்டும், இரண்டாம் உலகப் போரை ஒட்டியே மூன்றாம் உலகப் போர் பலஸ்தீன்-அரபு-இஸ்ரேல் பிரச்சினையில் மையம் கொண்டு எழுத்தொடங்கியது.

இரண்டாம் உலகப் போரின் பொறி அணையாமல், அது முதல் இனப்பிரச்சினையாய் ஜூரோப்பாவிலிருந்து வெடித்தெழுந்து பலஸ்தீன் மன்னில் வீழ்ந்து, அரபு-இஸ்ரேலியப் பிரச்சினையாய் எரியத்தொடங்கியது. அந்தப் பொறியைத்தான் இன்னொரு கட்டத்தில் தொடர்ச்சியான திறந்த பொருளாதாரத்திற்கான தீப்பந்தமாகவும், நிதிமூலதனப் படர்ச்சிக்கான ஒனியாகவும் ஏகாதிபத்தியம் கையில் ஏந்திக்கொண்டது. பலஸ்தீனத்தில் தொடங்கிய இந்த மூன்றாம் உலகப் போர் பலஸ்தீனம் என்றும், பின்பு கொரியா என்றும், வியட்நாம் என்றும், ஈரான் என்றும், அடுத்து ஆப்கானிஸ்தான் என்றும் காலத்திற்குக்காலம் அந்த யுத்த மையத்தை ஆசியாவின் பல பகுதிகளுக்கும் மாற்றிக்கொண்டன. அதேவேளை, ஆசியாவிற்கு வெளியே, ஆனால், மூன்றாம் உலக நாடுகளுள் ஒன்றான கியூப் பிரச்சினையில், 1962ஆம் ஆண்டு ஏவுகணை நெருக்கடி ஒன்று அமெரிக்காவிற்கும் சோவியத் யூனியனுக்கும் இடையே ஏற்பட்டது. இந்த நெருக்கடி யுத்தமாய் வெடித்துவிடுமோ என்ற அச்சம் காணப்பட்டபோதும், இரு அணுவாயது வல்லரசுகளும் இறுதியில் அதனைச் சமரசவழி மூலம் தீர்த்து, யுத்தத்தைத் தவிர்த்தன.

மூன்றாம் உலகப் போரானது உலகின் பெரிய கண்டமான ஆசியாவின் பல முனைகளிலும் கூர்மையாய் நிகழ்ந்ததுடன், ஆயிரிக்கா எங்கும் பொதுவாகவும் நிகழ்ந்தது. முதலாம் உலகம், இரண்டாம் உலகம் ஆகிய உலகப்பரப்பில் மூன்றாம் உலகப் போர் முற்றாகவே தவிர்க்கப்பட்டிருந்தது. அதேவேளை முதலாம், இரண்டாம் உலகங்கள்தான் மூன்றாம் உலக மன்னில் மூன்றாம் உலகப் போரைப் புரிந்தன. இந்த மூன்றாம் உலகப் போரைத்தான் மேற்குலக சக்திகள் 'பனிப்போர்' எனப் பெய

ரிட்டு அழைத்தன. உண்மையில் இது ஒரு யுத்தம்தான். ஆனால், இந்த யுத்தத்தில் முதலாம், இரண்டாம் உலகங்கள் அழியாமையால், அவர்களின் நோக்குநிலையில் இது ஒரு பனிப்போராய் இருந்தது. அதாவது, யுத்தம் அவர்களைச் சுடவில்லை. அவர்களைச் சுடாத ஒரு போர் என்பதால், இது அவர்களின் நோக்குநிலையில் 'பனிப்போர்' ஆனது. ஆசிய - ஆபிரிக்க இரத்தத்தில் தான் அமெரிக்காவும் சோவியத் யூனியனும் பனிப்போரை நடத்தின. இவர்கள் இணைந்து நடத்திய மூன்றாம் உலகப் போரை, இறுதியில் அமெரிக்கா தனக்குச் சாதகமாய் முடித்துக் கொண்டமையுடன், நிதிமூலதனம் தனது ஆதிக்கத்திற்கு உட்படத்தக்கதாக, இலகுவாக ஏக தலைமைத்துவத்தைப் பெற்றுக் கொண்டது.

அதற்குச் சவாலாக, தனது புவியியல் அமைவிடத்தின் காரணமாக வளைகுடாவும், வரலாற்று விளைவாக இல்லாமும் எழவே, அதற்கெதிரான போரே நான்காம் உலகப் போராய்க் கருக்கொள்ளத் தொடங்கியது. உலகளாவிய ஆதிக்கத்திற்கு வளைகுடா ஒரு தலையாய் மையம். ஸராக், ஸரான் என்பன இங்கு புவியியல்-அரசியல் அர்த்தத்தில் முக்கியமானவை. வளைகுடா நாடான ஸராக்கின் தலைவர் சதாம் ஹாசெயின் தனது ஆதிக்கப்படர்ச்சியின் பொருட்டு குவைத்தீர்த்து தனது கால்களைப் பதித்தபோது, அமெரிக்கா தனது யுத்த மேகத்தை இங்கு கவிழ்த்ததோடு, நான்காம் உலகப் போருக்கான அச்சாரத் தினை இட்டது.

பனிப்போரின் பின்னான உலக அரசியல் இரு கிளைகளை நீட்டியது. ஒன்று, பனிப்போரின் நீட்சியாய் கிழக்கு ஜீரோப்பா வின் சோவியத் யூனியனது சாம்ராஜ்ய பூமி துண்டு துண்டாய் வெடித்து, பதினெந்து அரசுகளாய்ச் சிதறியது. யூகோஸ்லாவியா வும் இப்படிப் பல அரசுகளாய்ச் சிதறியது. இரண்டாவது கிளையாக, சதாம் ஹாசெயினுக்கு எதிராகக் 'குவைத் மீட்பு'ப் போரை அமெரிக்கா முன்னின்று செய்ததன் மூலம், பனிப்போரின் பின்னான உலகிற்கான ஏகதலைவன் என்ற அந்தஸ்தை அமெரிக்கா பெற்று, நான்காம் உலகப் போரை முன்னின்று நடத்தியதற்குரிய தலைமை ஸ்தானத்தையும் பெற்றுக்கொண்டது. இதனைத்தான் பனிப்போரின் பின்னான காலம் என்று அழைக்கின்றனர்.

1917ஆம் ஆண்டு சோசலிசப் புரட்சி ரஷ்யாவில் வெற்றிபெற்றதும், கொடியின் பெயரால் சிவப்பு குறியீடானதுடன், செம் படை (Red Army), வெண்படை (White Army) என்ற நிறபேதத்துடன் சிவப்பு எதிர்ப்பு யுத்தத்தை வெள்ளை இராணுவம் முதன்மைப் படுத்தியது. மண்ணிறச் சட்டைகள் (Brown Shirts) என்ற பெயரில்

ஹிட்லரின் நாசிப்படை தோற்றும்பெறவே, வெள்ளையின் உடனடி எதிரியாய் மண்ணிறம் மாறியது. இரண்டாம் உலகப் போரின் முடிவோடு மண்ணிற எதிர்ப்பிற்கு முடிவுகட்டிய வெள்ளை, வெள்ளை மாளிகையின் தலைமையில் மேலுமொரு வெள்ளைப் பரிமாணம் பெற்றுச் சிவப்பு எதிர்ப்பில் ஈடுபட்டு, அதிலும் 1990ஆம் ஆண்டளவில் வெற்றிவாகை சூடியது.

சிவப்பு அயத்திற்கு முடிவுகட்டியதும், வெள்ளையின் முதல் எதிரி 'பச்சை ஆபத்தாகவே' அமைந்தது. பச்சையின் மையமான வளைகுடா நாடுகள், ஆசியா, ஆபிரிக்கா, ஐரோப்பா எனப் பல கண்டங்களுக்கும் விரியக்கூடிய வாய்ப்பான மைய அமைவிடத்தைக் கொண்டது. ஈராக், ஈரான், லெபனான், சிரியா, பலஸ்தீன் என ஒருபக்கமாகவும், ஆப்கானிஸ்தான், பாகிஸ்தான் என மறுபக்கமாகவும் இல்லாமிய சக்திகளின் ஆபத்து, அதாவது, இல்லாமியக் கொடி நிறமான 'பச்சை ஆபத்து' தனக்கு இருப்பதாக வெள்ளை கருதியது. மேற்படி புவியியல் ரீதியாகத் தொடர் சங்கிலியான மையத்தில் அமைந்திருக்கும் ஈராக்கைக் கட்டுப்படுத்துவதன் மூலம் ஈரானையும், அதன் தொடர்வழி ஆப்கானிஸ்தான், பாகிஸ்தான் என்பனவற்றையும் ஒருபுறமாகவும், லெபனான், பலஸ்தீன், சிரியா என்பனவற்றை மறுபுறமாகவும் கட்டுப்படுத்த அமெரிக்காவிற்கு ஈராக் அவசியமானது.

இல்லாமியப் புரட்சியின் தொட்டிலான ஈரான், முறையே ஆப்கானிஸ்தானையும், பின்பு பாகிஸ்தானையும் தன்பால் கவர்ந்து இழுக்கவல்லது என்ற நிலையில், ஈரானைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டியதன் தலையாய் பொறுப்பின் ஓர் அங்கமாக ஈராக்கினுள் கால்பதிக்கவேண்டிய அவசியம் வெள்ளைக்கு எழுந்தது. ஈராக்கை விடவும் அரசியல் ஒருமைப்பாடும், அமெரிக்க எதிர்ப்பும், இல்லாமிய விழிப்பும் கொண்ட ஓர் அரசாய் ஈரான் உள்ளது. அதனைப் படையிறக்கல்மூலம் ஒருபோதும் கட்டுப்படுத்த முடியாது. தொழில்நுட்ப, ஏவுக்கணைப் பலத்தாலும், ஈரானைச் சுற்றி அமைக்கும் இராணுவ விழுக்த்தாலும், குறிப்பாக ஈராக்கில் கால்பதித்திருப்பதன் வாயிலாகவுமே, ஈரானைப் பணியவைக்க முடியும். இந்த வகையில், ஈராக்கைத் தமது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வைத்திருப்பது வெள்ளைக்கு அவசியமானது.

மக்கள் பலத்துடனான, கற்புக்குலையாத அரசியல் பலம் ஈரானிய அரசிற்கு உண்டு. எனவே, நீண்டகாலத்தில் ஈரானியத் தலைமை இல்லாத்துக்குக் கிடைக்காமல் செய்ய, வெள்ளை தனது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் ஈராக்கை வைத்திருக்க வேண்டியதும் அவசியம். இல்லாமிய நாடுகள் அனைத்தும் பெரும்போக்கில்

வெள்ளை ஆதிக்கத்திற்கு எதிரானவை. பாகிஸ்தானும் இதில் ஒன்றுதான். ஆனால், பாகிஸ்தான் தனது உடனடி எதிரியாக இந்தியாவைக் கருதுவதால், இந்தியக் காரணியை முன்னிறுத்தி, பாகிஸ்தானை வெள்ளை தற்காலிகமாய்த் தன் பக்கம் ஈர்க்க முடியும். பாகிஸ்தானையும் தனது நிரந்தர எதிர்ப்புப் பட்டியலில் வெள்ளை வைத்திருக்கின்றபோதிலும், மேற்படி அரசியல் சூழலில் நயத்தாலும் பயத்தாலும் அதனை அவ்வப்போது தன் பக்கம் கொண்டுவருவது வெள்ளைக்குக் கடினமான காரியமல்ல. ஆப்கானிஸ்தானுக்கூடாக இல்லாமியப் புரட்சி பாகிஸ்தானுக்குள் பரவும் என்ற அச்சம் எப்போதும் வெள்ளைக்கு இருந்தது. ஆப்கானிஸ்தான் அதற்குப் பொருத்தமான முயற்சியில் ஈடுபட்ட போது, ஆப்கானிஸ்தானையும் தனது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டுவர வேண்டிய அவசியம் வெள்ளைக்கு எழுந்தது. முஷாரப் தலைமையிலான, பச்சை அரசான பாகிஸ்தானைப் பயன்படுத்தி, ஏனைய 'பச்சை எதிரிகளான' ஆப்கானிஸ்தான், ஈரான், ஈராக் என்பனவற்றை எதிர்கொள்ளும் வெள்ளைக்கு, பாகிஸ்தானில் எதிர்ப்புகள் வளர்வது இயல்பானதே. பச்சைக் கெதிரான யுத்தத்தில், வெள்ளை இன்னொரு பகுதி பச்சையைத் தான் பயன்படுத்துகின்றது. இதில் பாகிஸ்தான், சவுதி அரேபியா என்பன முக்கியமாவை.

தொடர்ச்சியான நிலப்பரப்பால் மூன்று கண்டங்களுடனும் இணையும் பச்சைப்பூமிலையக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வைத்திருப்பதன் மூலமே, உலகளாவிய தமது ஆதிக்கத்திற்கான படர்ச்சியை வெள்ளையால் மேற்கொள்ள முடியும். அதேவேளை, ஒருபுறம் உடனடி எதிர்காலத்திலும், மறுபுறம் நீண்டகாலத்திலும் வெள்ளையின் நீண்டகால எதிரியாகக் கூடியது மஞ்சள்தான். மஞ்சள் நிறத்திலான காவி அணிந்த துறவிகளின் பெளத்த மதம், கிழக்கு, தென் கிழக்கு ஆசியப் பிராந்தியம் முழுவதற்கும் பரவியிருந்த அடிப்படையிலும், இம்மக்கள் பிரிவினர் நிற அடிப்படையில் மஞ்சள் இன மக்களாய்க் காணப்படுவதாலும், 'மஞ்சள்' என்ற குறியீடு ஏற்பட்டுள்ளது. பொருளாதார வல்லரசுப்போட்டியில் சீனா தற்போது வெள்ளையுடன் நேருக்கு நேர் வரும் நிலை வளர்ந்து வருகின்றது. 'மஞ்சள் ஆபத்தின்' மையமாகச் சீனா வைத்தான் வெள்ளை கருதுகின்றது. ஆனால், மஞ்சளை நீண்டகால எதிரிக்கு உரிய இடத்தில் வைத்துக்கொண்டு, நான்காவது உலகப் போரைப் பச்சையுடன்தான் வெள்ளை புரிகின்றது.

மூன்றாம் உலகப் போரில் பிரதானமாக நேட்டோ எனும் ஓர் இராணுவ அணியைக் கொண்டு யுத்தம் நடாத்திவந்த வெள்ளை, தற்போது நான்காம் உலகப் போரில் நேட்டோவுடன் கூட்டாகவே ஐக்கிய நாடுகள் படை, மற்றும் கூட்டுப்படை என்றதன் பெயரில் ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட நாடுகளின் படையை

இணைத்து, ஈராக், ஆப்கானிஸ்தான் போன்ற நாடுகளில் ஒரு பெரிய யுத்தத்தைப் புரிந்துவருகின்றது.

அமெரிக்கத் தலைமையிலான ஒற்றை மைய உலகில் யுத்தமும் சமரசமும் ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்களாய் உள்ளன. ஒற்றை மையம் என்பது முழு உலகிற்குமான ஒர் ஏகாதிபத்திய தத்துவத்திலிருந்து எழுகின்றது. இன்றைய யுகத்தில், உலகளாவிய வர்த்தக ஆதிக்கத்தில் யார் ஈடுபட்டாலும் அது ஏகாதிபத்தியம்தான். அதில் இடது, வலது என்று வேறுபாடு இல்லை. அத்தகைய ஏகாதிபத்திய தத்துவமே ஒற்றை மைய அச்சானி. அத்தகையதோர் ஏகாதிபத்திய நலனை அடைவதற்கு அமெரிக்கா தலைமையில் சினா, ஐப்பான், ரஷ்யா, இந்தியா, ஐரோப்பிய ஓன்றிய நாடுகள் ஆகிய அனைத்துப் பெரிய நாடுகளும் தம்மிடையே சமரசம் செய்து, முழு உலகையும் தமக்கிடையே பங்குபோட்டுக்கொள்கின்றன. அத்தகைய பங்கு போடல் முயற்சியில் ஒருபுறம் யுத்தமும், மறுபுறம் சமரசமும் நிகழ்கின்றன.

ஓழுங்கைத்தான் நாம் விதி என்றும், விஞ்ஞானம் என்றும் கூறுகின்றோம். ஒரு பொருளில் அல்லது செயலில் காணப்படும் ஒழுங்கு அல்லது விதியைக் கண்டறிவதன் மூலம், அதனைக் கையாள அல்லது எதிர்கொள்ள எம்மை நாம் தகவமைத்துக் கொள்ளலாம் என்பதே ஆய்வின் இறுதி இலக்காகும். ஒரு பொருளில் காணப்படும் விதியைக் கண்டறிவது என்பது, அப்பொருளை எமக்குச் சேவகன் ஆக்குவதற்கு ஆகும். அல்லது, அப்பொருளில் ஆபத்து இருக்குமாயின் அதன் விதியைக் கண்டறிவதன் மூலம், அதனை எவ்வாறு அடக்குவது அல்லது அதில் இருக்கக்கூடிய ஆபத்தை எவ்வாறு கடந்து செல்வது என்பதைக் கற்றுக்கொள்வதற்கும் ஆகும்.

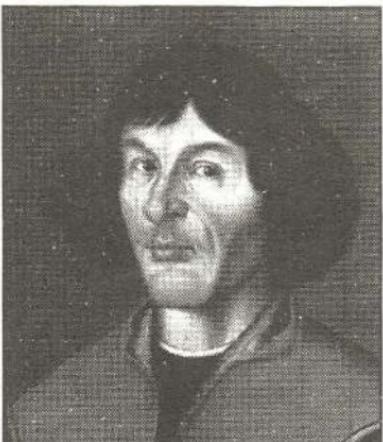
ஒரு பொருளை ஆராய்வது என்பது, எமது மனவிருப்பத்தை அப்பொருளில் உருவாக்கிப் பார்ப்பதற்கல்ல. மாறாக, அப்பொருளில் விதியாக எது காணப்படுகின்றதோ, அவ்விதியைக் கண்டறி வதுதான் ஆய்வின் முதல்நிலை நோக்கமாகும். ஆய்வின் இரண்டாவது பணி, அவ்வாறு கண்டறிந்த விதியைப் பயன்படுத்தி, எதனை, எப்படிச் செய்ய முடியும் என்பதைக் கண்டறிவதாகும். ஆதலால், ஆய்வு என்பது சொந்த மனவிருப்பத்திற்கு உருவம் கொடுக்கும் ஒரு கற்பனைக் கடைசல் பட்டறை அல்ல. மாறாக, அப்பொருளை இயக்கிக்கொண்டிருக்கின்ற அதன் செயற்பாட்டு விதியை, அதில் காணப்படுமாறே கண்டறிவதுதான் ஆய்வாகும். இதன்படி ஒரு பொருளின் மீது செயற்படும் மனிதன், அப்பொருளின் மீது தனக்கு இருக்கக்கூடிய பாத்திரத்தை முன்கூட்டி யே அறிந்து, அதற்கேற்ப ஒழுகுவதற்கான ஒரு முன்தயாரிப்பே

ஆய்வாகும். ஒரு பொருளின் விதியை அறியாது அப்பொருளின் மீது ஒரு மனிதன் செயற்படுமிடத்து, அப்பொருளின் விதிக்குள் அவனே சிக்குண்டு, அப்பொருளின் செயற்பாட்டுக்குச் சேவகனா கவோ அன்றி அதற்குப் பலியாகவோ ஆகிவிடக்கூடும். இந்த வகையில், இன்று காணப்படும் சர்வதேச ஒழுங்கு அல்லது அதன் விதியைக் கண்டறிய இந்நால் முயல்கின்றது. இவ்விதி களில் காணப்படும் தீமை பயக்கும் கூறுகளையும், நன்மை பயக்கும் கூறுகளையும் பிரித்து அடையாளம் காட்டி, அதில் நன்மை நோக்கிய சாத்தியக்கூறுகளைக் கோடிகாட்ட இந்நால் முனைகின்றது.

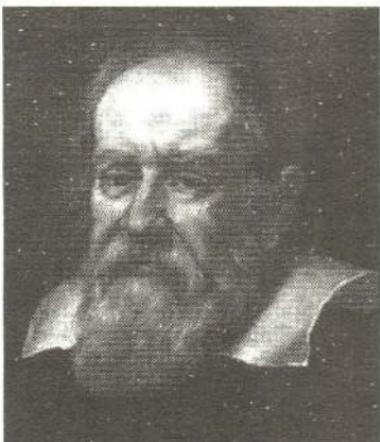
ஒரு பொருளோ அன்றேல் அச்செயலோ முழுமைப்படுத்தப் பட்ட அனுகுமறைக்கூடாக ஆய்வு செய்யப்பட வேண்டும். இதனை ஆங்கிலத்தில் *Holistic Approach* என்பர். இப்பதம் ஆரம்பத் தில் மருத்துவத் துறையில்தான் பிரயோகம் பெற்றதாயினும், பின்பு, ஆய்வு சம்பந்தப்பட்ட அளைத்துத் துறைகளுக்கும் உரியதானது. ஓர் உறுப்பை அப்படியே அதுவாகத் தனித்துப் பார்த்து, பின்பு, அவ்வறுப்புத் தொடர்புறும் ஏனைய உறுப்புக் களுடன் அதனை இணைத்துப் பார்த்தும், அத்துடன், அவ்வறுப்பைக் கால ஒட்டத்துடன் தொடர்புபடுத்திப் பார்த்தும், இறுதி யாக, அவ்வறுப்பைப் புறத்தே உள்ள பொருட்களுடனான தாக்கங்களுடன் இணைத்துப் பார்த்தும் ஆய்வு செய்யுமாறு இவ்வாய்வுமறை கூறுகின்றது. வரலாற்றில் இதற்கு முன்பே இவ்வாய்வு முறையானது அவ்வப்போது தன்னுணர்வின்றிப் பிரயோகிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது என்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை.

அறிவியலைப் பொறுத்து, இரத்தமும் தசையுமாய் மூன்று உதாரணங்களை வரலாறு எம்முன் வைத்திருக்கின்றது என்பதைக் கவனித்தல், அறிவியல் வரலாற்றில் மிகவும் முக்கியமான தாகும்.

கி.பி. 1530ஆம் ஆண்டு, அதுவரைகாலமும் இருந்துவந்த புவிமையைக் கோட்பாட்டை நிக்கோலஸ் கொப்பனிக்கல்ஸ் (1473–1543) (*Nicolaus Copernicus*) மறுத்தார். 1543ஆம் ஆண்டு இதுபற்றிய விபரமான நூல் ஒன்றை வெளியிட்டார். அந்நூலின் பிரதியொன்று இவர் மரணப்படுக்கையில் கிடக்கையில் இவரைச் சென்றடைந்ததாக நம்பப்படுகின்றது. கொப்பனிக்கல்ஸ் கோட்பாடு எனக் கூறப்படும் இவரது கண்டுபிடிப்பின்படி, பிரபஞ்சத்தின் மையம் பூமி அல்ல என்றும், பூமியும் ஏனைய கிரகங்களும் சூரியனைச் சுற்றிவருகின்றன என்றும் கண்டறியப் பட்டது. ஆனால், அதிகார வர்க்கம் இப்புதிய கோட்பாட்டை ஏற்க மறுத்தது. அடுத்த நூற்றாண்டில், கலிலியோ கலிலி (1564–1642) (*Galileo Galilei*) என்பவர் கொப்பனிக்கல்ஸ் கோட்பாட்டை

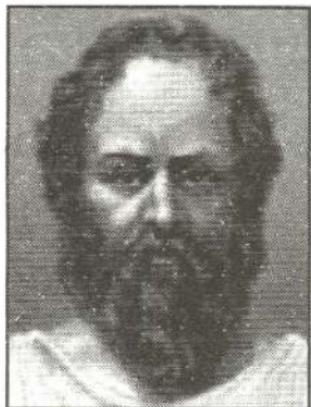
நிக்கோலஸ் கொப்பணிக்கஸ்

கலிலியோ கலிலி

எற்றுக்கொண்டு, மேலும் அதற்கு வலுவுட்டும் ஆதாரங்களை முன்வைத்தபோது, 1633ஆம் ஆண்டு விசாரணைக்கென நிறுத்தப் பட்டார். புவி தட்டை என்பதையும், புவிமையக் கோட்பாட்டையும் நிராகரிக்குமிடத்து, தூக்குக்கயிற்றை எதிர்கொள்ள வேண்டிய நிலையே விஞ்ஞானிக்கு இருந்தது. உயிர் தப்புவதற் காக, விசாரணையின்போது அவர், கொப்பணிக்கஸ் கோட்பாட்டை நிராகரித்து, புவிமையக் கோட்பாட்டை ஒப்புக்கொண்டார். இதனால், அவருக்கு உயிர்ப்பிச்சை அளிக்கப்பட்டதா யினும், அவர் நிரந்தர வீட்டுக் காவலில் இடப்பட்டார். அவர் தனது உயிர்ப்பிச்சைக்காக புவிமையக் கோட்பாட்டை ஏற்றுக் கொண்டபோது, அவரது அன்பர் ஒருவர் அவரிடம் கேட்டார்: “நீங்கள் விசாரணையின்போது பகிரங்கமாக ஒப்புக்கொண்ட கருத்துத்தான் உண்மையா?” அதற்கு கலிலியோ கலிலி பின்வரு மாறு பதிலளித்தார்: “பூமி தட்டை என்று நான் சொன்னதற்காக, பூமி தட்டையாகிவிடப்போவதில்லை.” கொப்பணிக்களின் கோட்பாடு, புவிபற்றிய முழுமைப்படுத்தப்பட்ட பார்வை வளர்வதற்கான பாதையைத் திறந்துவிட்டது.

எதனையும் “என்? எதற்கு? எப்படி?” என்று கேள்விக்கு உள்ளாக்கும் விஞ்ஞானபூர்வ ஆய்விற்கான திறவுகோலை, கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டில் சோக்கிரட்டஸ் முன்வைத்தார். அதனால், அவர் அதிகார வர்க்கத்தால் ‘விசாரிக்கப்பட்டு’ மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டார். அவர் தனது கருத்துக்களைத் தவறு என ஒப்புக்கொண்டு, வாபஸ் பெறும் கட்டத்தில், அவருக்கு உயிர்ப்பிச்சை அளிக்கப்படுவதான் நிலை இருந்தது. “தன்னைப் புதைத்து, தன் கருத்தை வாழவிடுவதா அல்லது தன் கருத்தைப் புதைத்து, தன்னை வாழவிடுவதா?” என்ற இரண்டில் ஒரு தெரிவில், சோக்கிரட்டஸ் “தன்னைப் புதைத்து,

தன் கருத்தை வாழவிடுவதான்” முடிவை எடுத்தார்.

தமது அதிகார சுகத்தின் பொருட்டு, மிட்லர் போன்ற எதேச்சாதிகாரிகளுக்கு அனுசரணையாக, வட்டத்தைக் கீறிச் சதுரம் என்றும், சதுரத்தைக் கீறி வட்டம் என்றும் உரத்து உள்றவல்ல அரசவைக் கோமாளிகள் உள்ளனர். வரலாற்று அன்னை எமக்குத் தந்துள்ள மேற்படி மூன்று உதாரணங்களையும் இப்போது நேர்நிறுத்துவோம்.

சோக்கிரட்டஸ்

தான் உண்மை என்று கண்ட கருத்தை நிராகரித்து, உயிர்ப்பிச்சை கேட்க மறுத்த சோக்கிரட்டஸ், தான் கண்டு கொண்ட உண்மையை, உயிர்ப்பிச்சையின் பொருட்டு, விசாரணையின்போது பொய்யாகவேனும் நிராகரித்த கலிலியோ கலிலி, அதிகார சுகத்திற்காக, வட்டத்தைச் சதுரம் என்றும் சதுரத்தை வட்டம் என்றும் புனுகும் கோமாளிகள் போன்ற மூன்று வகையினர் அறிவுலகில் உள்ளனர். சோக்கிரட்டஸ்கள், கலிலியோக்கள், புனுகும் கோமாளிகள் என மேற்படி மூன்று பெரும் பிரிவினர் வரலாற்றில் உள்ளனர். இதில் புனுகும் கோமாளிகள் தமது புனுகுப்பெட்டிகளின் நிமித்தம் தற்காலிக சுகங்களை அனுபவித்தாலும், வரலாற்று அன்னையின் முன், காலம்காலமாய் இவர்கள் அழிவிற்கென்றே தோன்றிய ‘பாவ மூட்டைகள்’ என்ற இழிவான பேரைத்தான் பெறுவார். சிந்தனைச் சுதந்திரத்திற்காகவும், விடுதலை, புரட்சி, சமூக மாற்றம் மற்றும் முன்னேற்றம் போன்றவற்றைக் கருத்திரப்பதற்காகவும் இரத்தம் சிந்திய, உயிர்நீத்த, சிறைசென்ற, சித்திரவதைக்குட்பட்ட, அடைக் கலம் புகுந்த சிந்தனையாளர்களின் பட்டியல், வரலாற்றில் பெரியது.

சிந்தனைச் சுதந்திரத்திலிருந்து சரியான ஆய்வும், சரியான ஆய்விலிருந்து இலக்குப் பிச்காத விடுதலை, புரட்சி, சமூக முன்னேற்றம் என்பனவும் பிறக்கின்றன. ஆதலால், ஒரு விடுதலை வீரனதும், புரட்சிவீரனதும் முதலாவது பணி சிந்தனைச் சுதந்திரத்திற்காகப் போராடுவதாகும்.

கார்ல் மார்க்ஸிற்கு ஜேர்மனியிலும் பிரான்ஸிலிலும் சிந்தனைச் சுதந்திரம் மறுக்கப்பட்டது. ஆயினும், அவர் அடைக்கலம் புகுந்த பிரித்தானியாவில் தனது ஆய்வுகளைத் தொடர்ந்தார். முழுமைப்படுத்தப்பட்ட ஆய்வு முறையியலுக்கான முன்னுதாரணமாக மார்க்ஸ் விளங்குகிறார்.

வினோபா பாவே எல்லாமே. கொப்பணிக்கலின் ஆய்வை அதிகார வர்க்கத்தால் இரண்டு நூற்றாண்டுகள் நிராகரிக்க முடிந்ததாயினும், இறுதியில் கொப்பணிக்கல் வரலாறானார். அதாவது, சரியான ஆய்வு தனக்குரிய இடத்தை ஒருநாள் வரலாற்றில் பிடிப்பது தவிர்க்க முடியாதது.

உயிர் அச்சம் காரணமாகத் தம்மால் எழுதமுடியவில்லை என்று கூறும் பலரும் எம் மண்ணில் இருக்கவே செய்தனர். எந்த இயக்கம் சுட்டது என்றுகூடத் தெரியாமல், தாம் சாக வேண்டிவரும் என்று கூறிய பலர் உண்டு. எப்படியோ வளர்ச்சி அடைந்த தேசிய இனம் என்பதற்கு அடையாளமாக, பரந்து பட்ட அறிவியல், கலை -இலக்கிய வெளிப்பாடுகள் அவசியம். ஒரு தேசிய இனத்தின் கெளரவம், அதன் அறிவியல் ஆராய்ச்சி வெளியீடுகளில் இருக்கின்றது. அதற்குப் பரந்துபட்ட ஊக்கு விப்புக்கள் அவசியம். குறுகிய வட்டங்களுக்குள் தேங்காது, பரந்துபட்ட மக்களின் அரவணைப்பால் அறிவியல் ஆராய்ச்சி கள் ஊக்குவிக்கப்பட வேண்டும். தமிழ்மூத் தேசிய நலன்களை, சர்வதேசிய மற்றும் உலகளாவிய கண்ணோட்டங்களுடன் இணைத்து, துயருறும் தமிழ்மீத மக்களின் விமோசனத்திற்காகத் திறந்த மனதுடன் சிந்திக்க வேண்டியது அவசியம். சிந்தனை ஆர்வம் உள்ளோரும், சமூகப்பற்றுக் கொண்டோரும் ஆங்காங்கே சிதறிக்கிடக்கின்றார்கள் என்பது உண்மை. அத்தகைய சிறுசிறு அணியாகவேனும் ஒன்றுகூடி, பல்வேறு ஆய்வு முயற்சிகளிலும் உணர்வுபூர்வமாக ஈடுபட வேண்டியது அவசியம்.

“கல்தோன்றாக காலத்திற்கு முன் தோன்றிய மூத்தகுடி” என்று தமிழைப் புகழ்ந்துரைத்து, சிங்கள மக்களை “மோட்டுச் சிங்களவர்” என்று இகழ்ந்துரைக்கும் ஒரு பிழையான போக் குண்டு. மேற்படி இந்த இரு வாக்கியங்களிலுமே கண்மூடித்தனம் உண்டு. ‘மோட்டுச் சிங்களவர்’ என்ற கண்மூடித்தனமான வார்த்தையைப் பிரயோகிப்பவர்கள் உணரவேண்டிய ஒரு யதார்த்த

உண்மை உண்டு. ஒரு விரிவுரையின்போது, பேராசிரியர் ஒருவர் சுட்டிக்காட்டிய விடயம் இது. அதாவது, ஒரு சிறிய பாக்குநீரிணையால் பிரிக்கப்படுகின்ற, பிரமாண்டமான இந்தியாவிற்குக் கீழ் அமைந்துள்ள ஒரு சிறிய தீவே இலங்கை. அந்தப் பிரமாண்டமான இந்தியாவின் பிடிக்குள் அகப்பட்டுக் கரைந்துபோகாமல், 2,500 ஆண்டுகளாகத் தப்பியோடி, தமது அரசு பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்களுடன் வாழக்கூடிய திறமை, தந்திரம் என்பன சிங்கள சமூகத்திடம் உண்டு. இந்த பிரமாண்டமான இந்தியாவால், சிங்கள அரசையும் கலாசாரத்தையும் தோற்கடித்துத் தம்முடன் இணைக்க முடியவில்லை. அந்தளவிற்கு மிகவும் புத்திசாதுரியத்துடன், இந்தியாவைப் பன்னாற்றாண்டு காலமாகக் கையாண்டுவருவதில் சிங்களத் தலைவர்கள் வெற்றி பெற்றுள்ளனர் என்பதே அர்த்தம்.

யானைக்குப் புஜம் பலம், எலிக்கு வளை பலம். இதனைச் சிங்கள உயர்குழாத்தினர் சரிவர உணர்ந்திருக்கின்றார்கள். சாணக்கியன் இப்போது உயிரோடு இருந்தால், சிங்கள ராஜதந் திரிகளிடம்தான் அவர் ராஜதந்திரம் கற்க வேண்டியிருக்கும். கூட்டுச்சேரல், விட்டுக்கொடுத்தல், பின்வாங்கல், ஓங்கி அறைதல் போன்ற, தருணத்திற்குப் பொருத்தமான, தெரிவை மேற்கொள்வ தில் சிங்கள அரசியல்வாதிகள் மிகவும் சாமர்த்தியமானவர்கள். எல்லாம் முடிந்துவிட்டது, இதோ மூழ்கி அழியப்போகிறார்கள் என்பது போன்ற ஒரு கட்டடத்திற்கூட, சிங்களத் தலைவர்கள் நிலைமையைத் திடையெடுத்து வேண்டியிருக்கும் புரட்டிவிட்டு, அதன் மேல் ஏறி நிற்பார்கள். இலங்கைமீது படையெடுக்கப்போவதாக அச்சமூட்டிய இந்தியாவை, 1987ஆம் ஆண்டு ஜே.ஆர். ஜெய வர்த்தனா இப்படித்தான் தனக்குச் சாதகமாய்க் கையாண்டு வெற்றி பெற்றார். இவ்வாறு, 2,500 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாய்ச் சிங்களவர்கள் தம் சாமர்த்தியத்தை நிருபித்துவருகின்றார்கள்.

அரசியல் ஒரு விஞ்ஞானம். அதனை எழுந்தமானத்திலும், மனவிருப்பார்ந்த அடிப்படையிலும் அனுக முடியாது. அரசியல் என்பது “பொருளாதாரம் பற்றிய ஒரு விஞ்ஞானம்” என்றும், “சாத்தியக்கூறுகள் பற்றிய ஒரு கலை” என்றும் கூறுவர். தலை மைத்துவம் என்பது, ‘வேற்றுமையில் ஒற்றுமையை’ கண்டறிந்து, அந்த ஒற்றுமைக்கு உருவம் கொடுக்கும் பணியாகும். ராஜதந்திரம் என்பது, ‘முரண்பாடுகளைக் கையாள்வது’ பற்றிய ஒரு நுணுக்க மான வித்தையாகும். தனக்குத் தேவையான அரசியல் தீர்மானங்களை, எதிரியே எடுக்கக்கூடியவாறான ஒரு நிலைமையைத் தோற்று விப்பவனே சிறந்த ராஜதந்திரி ஆவான். தலைசிறந்த ராஜதந்திரி எப்போதும் எதிரியையே தனக்குச் சேவை செய்யச் செய்திடு வான்.

தனக்குச் சாதகமான தீர்மானங்களைத் தன் எதிரியைக்கொண்டே எடுக்கவைப்பதற்கேற்ற அரசியல் நிர்ப்பந்தங்களை எதிரிக்குத் தோற்று விக்கவல்லவனே சிறந்த தலைவனும், சிறந்த ராஜதந்திரியும் ஆவான். தன் பக்கத்தில் வேற்றுமையுள் ஒற்று மையை முன்னெடுத்து, எதிரியின் பக்கத்தே எதிரிகளிடையே காணப்பட்டும் முரண்பாட்டைச் சாதகமாய்ப் பயன்படுத்தி, ஒரு நடைமுறைச் சாத்தி யமான ஒருங்கிணைவை உருவாக்கவல்லவனே சிறந்த தலைவனும், சிறந்த ராஜதந்திரியும் ஆவான்.

ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனா

எதிரியைச் சூழலின் கைதியாக்குவது, அவனையே அவனுக்கு எதிரியாக்குவது, யானை தன் கையால், தன் தலையில் மண்ணைப் போடுவதுபோல, எதிரி தன் கையால், தன் தலையில் மண்ணைப் போடுவதற்கேற்ற சூழலை எதிரிக்குத் தோற்றுவிப்பது ராஜதந்திரத்தின் அரிச்சுவடியாகும்.

எதிரியைக் கவர்ந்து, சிக்குற வைப்பதற்கேற்ற அரசியல் பொறியை உருவாக்குபவனும், தனது இலட்சியத்திற்குப் பணி புரியவல்ல செயல்களை எதிரியைக்கொண்டே செய்விப்பவனும், வரலாற்றை முன்னேற்றுவதற்கு எதிரியையே கைத்தடியாகப் பயன்படுத்துபவனும் எவனோ, அவனே நிகரற் ற ராஜதந்திரி ஆவான்.

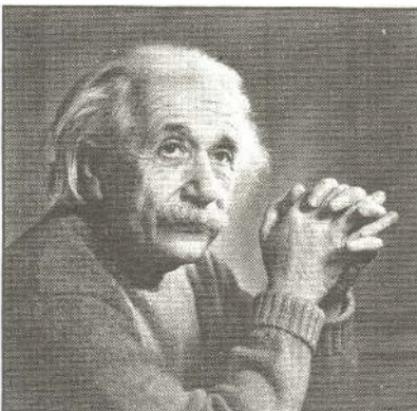
அரசியல் ஒரு விஞ்ஞானம் என்பதால், வரலாற்றுப் போக்கை அளவிடு செய்து, அதில் காணப்படும் சாத்தியக்கூறு களின் அடிப்படையில் எதிர்காலத்தை முன் உணர்வது சாத்தியம். ராஜதந்திரத்திற்கு வரலாற்று நிகழ்வில் ஒர் எல்லைக் குட்பட்ட பாத்திரமே உண்டு. ஆனால், அந்தப் பாத்திரம் குறிப்பிட்ட எல்லையில் ஒரு விளிம்பிற்குரியதாய் அமையும் போது, அந்த ராஜதந்திரத்தால் திருப்புமுனைகளை ஏற்படுத்த முடியும். அரசியல் ராஜதந்திரம் என்பது யதார்த்தத்தில்தான் செயற்படமுடியுமே தவிர, வெறுமையில் செயற்பட முடியாது. அதாவது, காணப்படும் யதார்த்தத்தில் ராஜதந்திரத்திற்கென ஒரு பங்குண்டு. அது சிறப்பாகப் பயன்படுத்தப்படும்போது இழப்புக்களைக் குறைக்கவும், நோகாத வெற்றிகளைப் பெறவைக் கவும் முடியும். 1918ஆம் ஆண்டு ஜேர்மனியுடன் லெனின் செய்துகொண்ட (Brest - Litovsk) ஒப்பந்தம் இந்த வகையில் ஒரு சிறந்த முன்னுதாரணம் ஆகும். ஒரு வெற்றிகரமான ராஜதந்திர நகர்விற்குத் துல்லியமான கணிப்பீடு அவசியம்.

பிரித்தானியா, அமெரிக்கா போன்ற நாடுகள் ராஜதந்திர நகர்வுகளில் அதிக நம்பிக்கை கொண்டவை. பிரித்தானியாவின் ராஜதந்திர பாரம்பரியம் அப்படியே அமெரிக்காவிற்கும் தொற்றி யுள்ளது. நீண்டகாலக் கணிப்பீட்டுடன் அமெரிக்கா மூலோபாய் ரீதியான ராஜதந்திர நகர்வுகளை மேற்கொண்டு வருகின்றது. அமெரிக்காவின் பிரதான தந்திரம், எப்போதும் எதிரியைச் சுற்றிவளைப்பது, பின்பு எதிரி நகர்வதற்கான வெளியைப் படிப்படியாகச் சுருக்கிக்கொண்டுவருவது என்பதாகும். அத்தகைய சுற்றிவளைப்பில் தன்னோடு ஒரு பெரிய அணியைச் சேர்ப்பது, அவற்றின் மூலம் எதிரியைச் சரணடையச் செய்வது அல்லது வெற்றி நிச்சயம் என்ற நிலையில், வாய்ப்புக் கிடைக்கும் போது முட்டிமோதுவது என்ற வழிமுறைகளைக் கொண்டுள்ளது. இதன்படி பார்க்கையில், ராஜதந்திர நகர்வு என்பது அரசியல் இலக்கிற்கான பாதை அமைப்பாகின்றது.

ஒரு மக்கள் கூட்டத்தின் கெளரவத்திற்கும் வளர்ச்சிக்கும் அறிவியல், விஞ்ஞானம், ஆராய்ச்சித் துறைசார் வளர்ச்சிகள் மிகவும் இன்றியமையாதவை. அறிவியல் ஆராய்ச்சிகள் தமிழரின் வாழ்வில் பெரிதும் கவனம்பெற வேண்டிய துறைகளாயுள்ளன. இன்றைய காலத்தைத் ‘தகவல் யுகம்’ என்றும் ‘அறிவியல் யுகம்’ என்றும் அழைக்கின்றோம். அறிவியல் சாதனைகள் தாம் வளர்ச்சியின் அச்சானியாகிவிட்ட யுகம் இது. பரந்துபட்ட, உலகளாவிய நாகரிக வளர்ச்சிக்குப் பெரும் பங்காற்றிய உன்னத மான விஞ்ஞானிகளையும் சிந்தனையாளர்களையும் மனதில் நிறுத்தி, நாமும் அத்தகைய எல்லைகளை இலக்காக்கொண்டு விஞ்ஞானம், அறிவியல், ஆராய்ச்சித் துறைகள் சார்ந்து அதிக ஆக்கத்தையும் ஊக்கத்தையும் மேற்கொள்ள வேண்டும். சிறப்பாக, தமிழ்நூல் தேசிய நிர்மாணிப்பை மேற்கொள்ள, தேசிய கெளர வத்தை வளர்த்தெடுக்க ஆய்வுத்துறை வளர்ச்சி மிகவும் அத்தியா வசியமானது. ஏனைய உலக சமூகத்தவருடன் சமதையைப் பெறுவதற்கும், எமது சமூகத்தை வளர்த்தெடுப்பதற்கும் ஆய்வுத் துறை வளர்ச்சி மிகவும் முக்கியமானது. உலகளாவிய நாகரிக வளர்ச்சிக்கு நாமும் அறிவுத் துறைசார்ந்து பங்களிப்புக்களை செய்யும்போதுதான், எம்மையும் கெளரவமான, சமதையுள்ள மக்களாக மதிப்பார்கள். ஆய்வுத் துறை, சிந்தனைத் துறை வளர்ச்சிக்குச் சிந்தனைச் சுதந்திரம் தலையானது. சிந்தனைச் சுதந்திரம்தான் தேசிய நிர்மாணிப்பின் நெம்புகோல். அத்தகைய சிந்தனைச் சுதந்திரமே தேசிய கெளரவத்தின் குறியீடும்கூட. சர்வதேச தரத்தில் விஞ்ஞானிகளையும் சிந்தனையாளர்களை யும் உருவாக்க நாம் அயராது பாடுபட வேண்டும். சோக்கிரட்டை ஸின் சிந்தனைப் பாரம்பரியமே மேற்குலகின் சிந்தனை வளர்ச்சிக்கான திறவுகோலாய் அமைந்ததுடன், அதுவே விஞ்ஞானபூர்வ சிந்தனை முறைக்கான கருப்பையாகவும் அமைந்தது.

சிக்மன்ட் பிராய்ட்

அல்பேர்ட் ஜன்ஸன்

கிரேக்கத்தின் மேற்படி கருப்பையில் உருவான மேற்குலகினது சிந்தனைச் சூழலில் இருந்துதான் மார்க்ஸம் சிக்மன் பிராய்டும் ஐன்ஸரீனும் இந்த மனிதகுலத்திற்குக் கிடைக்க முடிந்தது. மேற்படி மூவரதும் மேதமைத்துவம் பொருந்திய அறிவியல் கண்டுபிடிப்புக்களே இன்று உலகனாவிய மனிதகுல நாகரிகத்தின் தூண்களாய் உள்ளன. இவர்களை ஒத்த விஞ்ஞான மேதைகள் எம் மண்ணில் தோன்ற நாம் அத்திவாரமிடவேண்டும். உலக நாகரிக வளர்ச்சிக்கு நாமும் விஞ்ஞான-அறிவியல் பங்களிப்புக் களைப் பெரிதும் அளிக்க வேண்டும். அறிவியல் வளர அறிவியல் சுதந்திரமும், அறிவியல் சூழலும் அவசியமானவை.

அத்துடன், எமது ஈராயிரம் ஆண்டுகால அறிவியல் அடை வுகள்பற்றிய சரியான பார்வையும் எமக்கு அவசியம். நாம் ஒரு சிறிய மக்கள் கூட்டம் என்பதால், அதிகம் அறிவியலில் தங்கிநிற்க வேண்டும். எம் மத்தியில் காணப்படும் பலவேறு வகைப்பட்ட அறிஞர்களையும் அரவணைத்து, பரஸ்பர நல் விணக்க மனப்பாங்குடன் அறிவியல் வளர்ச்சியை ஊக்குவிக்க வேண்டும்.

ஒரு மையம், ஒரு பாதை, ஒர் ஆண்டான், ஒர் அமெரிக்க உகைம்

“இ ரேயோரு ‘வெளியறவுக் கொள்கை’ மட்டும்தான் இருக்க வேண்டும், பல கொள்கைகள்லை! எனது உரையில் ‘வெளியறவுக் கொள்கை’ என்ற பதத்தை நான் ஒருமையில்தான் பிரயோகித்திருக்கிறேனே தவிர, ‘வெளியறவுக் கொள்கைகள்’ என்று பன்மையில் அல்ல என்பதை நீங்கள் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும்” என்று அமெரிக்கக் கொள்கைவகுப்புக் குழாத்து இயக்குநர் றிச்சட் என். ஹாஸ் (Richard N. Haass), 2002ஆம் ஆண்டு ஒரு விரிவுரையின்போது குறிப்பிட்டார்.

அவர் தொடர்ந்து கூறுகையில், “சர்வதேச அரங்கில் நாம் ஒரு திசைவழியில்தான் பயனிக்க வேண்டுமே தவிர, பல திசைவழிகளில் அல்ல” என்று கூறியதுடன், “நாம் (அமெரிக்கர்) உலகைக் கட்டுப்படுத்தவில்லை என்றால், உலகம் எம்மைக் கட்டுப்படுத்திவிடும். நாம் உலகை எம்மயப்படுத்தவில்லை என்றால், உலகம் எம்மைத் தம் மயப்படுத்திவிடும்” என்றும், “இராணுவம், பொருளாதாரம், அரசியல், கலாசாரம் ஆகிய அனைத்துத் தளங்களிலும் அமெரிக்காவே உலகின் முதல் முன்னணி நாடாக விளங்க வேண்டும்” என்றும் குறிப்பிட்டார்.

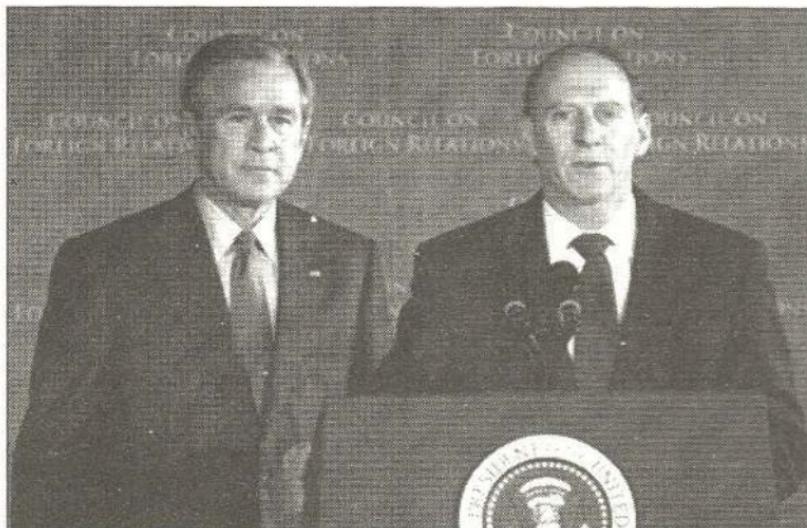
றிச்சட் என். ஹாஸ்

அமெரிக்கா வகுக்கும் பாதையில்தான் முழு உலகமும் செல்ல வேண்டும் என்பதும், அமெரிக்காதான் உலகின் ஏகப் பெரும் சக்தியாக இருக்கவேண்டும் என்பதுமே அமெரிக்காவின் அடிப்படைக் கொள்கைகளாகும்.

மகாராஜாவிற்கான ‘அரண்மனை அணங்குகளாய்’ ஒவ்வொரு நாடும் அமெரிக்க சக்கராதிபத்தியத்திற்குப் பணியாற்ற வேண்டுமென அமெரிக்கா ஆணையிடுகின்றது. அரசியல், பொருளாதார, இராணுவ ஏற்பாடுகளின் பிரகாரம் இது ஒரு விதியாயும் நடைமுறையாயும் காணப்படுகின்றது.

தேசிய பாதுகாப்பு மூலோபாயம் என்று கூறிக்கொண்டு அமெரிக்கா தனது உலகளாவிய மேலாதிக்கத்திற்கான அபிலா சையை 2002ஆம் ஆண்டு பின்வருமாறு உத்தியோகபூர்வமாகப் பிரகடனப்படுத்தியது: “ஜக்கிய அமெரிக்காவிற்குச் சமதையாகவோ அல்லது அதை விஞ்சும் வகையிலோ வளரவேண்டுமென்ற அவாவுடன், இராணுவக் கட்டுமானங்களில் ஈடுபடக் கூடிய எத்தகைய மூலாதார எதிரிகளையும், அவ்வாறு செயற்பட விடாது தடுத்து முடக்குவதற்கேற்ற போதிய இராணுவ பலத்தை நாம் கொண்டிருக்க வேண்டும்.”

இர் உலகளாவிய வியூகத்தால், எந்தவொரு தேசத்தையும் அமெரிக்கா முடக்க முனைவதுடன் அதன்பொருட்டு கேள்விக் கிடமற்ற வல்லாண்மையையும் அது கொண்டிருக்க விரும்புகிறது.

ஜோர்ஜ் புஷ்டான் நிச்சட் என். ஹாஸ்

அமெரிக்காவின் நலன்களுக்கு ஒத்துவரக்கூடியதான் ஓர் உலகளாவிய ஒழுங்கமைப்புத்தான், 21ஆம் நூற்றாண்டிற்கான அமெரிக்காவின் இலக்காகும் என்று ரிச்சட் ஹாஸ் கூறியுள்ளதும் கவனிக்கத்தக்கது.

ஐ. நா. (UN), உலக வர்த்தக ஸ்தாபனம் (WTO), நேட்டோ (NATO), உலக வங்கி (WB), சர்வதேச நாணய நிதியம் (IMF) போன்ற அமைப்புக்களை எல்லாம் அமெரிக்கா தனது உலகளாவிய கொள்கைப்பிடியின் அங்கங்களாக்கிவிட்டது என்றும், இவற்றின் மூலம் அது உலக நாடுகளின் மீது ஆதிக்கம் புரியும் தன்மையைக் கொண்டுள்ளது என்றும் பரவலாகக் கூறப்படும் கருத்தும் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

எனவே, அமெரிக்க வெளியுறவுக் கொள்கையின் மூலோ பாயம் என்னவெனில், உலகிலுள்ள எந்தவொரு நாட்டையும் முடக்கவல்ல உலகளாவிய வியூகம் ஒன்றை அமெரிக்கா தன் கையில் கொண்டிருப்பதாகும். இதன்படி, தனது விருப்பத்திற்கு மாறாகச் செயற்படத்தக்க எந்தவொரு நாட்டையும் தனது உலகளாவிய வியூகத்தால் சுற்றிவளைத்து, அதனை அமெரிக்கா வின் விருப்பத்திற்குப் பணிய வைப்பதே, அதனது வெளியுறவுக் கொள்கையின் அடிநாதமாய் உள்ளது. ஆகலால், அமெரிக்கா வின் பிரதான ஆயுதமாய் அதன் உலகளாவிய வியூகமே காணப்படுகின்றது. இதன்படி, எந்தவொரு தேசத்தையும் தனித்துப்பிடித்து, அதனைத் தனது உலகளாவிய வியூகத்துள் சிக்கவைத்து, அதனைத் தனது நலன்களுக்கு பணி செய்ய வைப்பதே அதன் வெளியுறவுக் கொள்கையின் மூலோபாய மாகும். மொத்தத்தில், எந்தவொரு நாட்டினது உச்சியிலும் அடிக்கவல்ல சம்மட்டியாக உலகளாவிய வியூகத்தை அமெரிக்கா கையிலேந்துகின்றது. இந்தச் சம்மட்டிக்கான அழகிய பெயர்தான் அமெரிக்கா கூறும் ‘உலகமயமாக்கம்’ என்பதாகும்.

உலகளாவிய தனது மேலாதிக்கத்திற்கான கொள்கையின் பொருட்டு அமெரிக்கா பின்வரும் தெளிவான ஆயுதங்களைத் தன் கையில் வைத்திருக்கின்றது. முதலாவது, அதனது அமெரிக்க அரசியல், பொருளாதார சித்தாந்தமும், பொருளாதார, தொழில் நுட்ப பலமும், அறிவியல் ஆராய்ச்சிப் பலமும் ஆகும். அடுத்து வருபவை, சர்வதேச நிறுவனங்களைத் தனது பிடிக்குள் வைத்தி ருந்து அவற்றின் மூலம் நாடுகளைக் கையாளல், தனது அணி அமைப்பு நாடுகள் மற்றும் நட்பு நாடுகளுக்கூடாகக் கையாளல், இராணுவ மேலாண்மையும் வேவுப் பலமும் என்பவற்றால் கையாளல் - அதன்படி இன்றைய நிலையில் இராணுவ வியூகமாக அதன் ஏவுகளைத் திட்டம் முதன்மை பெறுகின்றது. இது தேசிய ஏவுகளைப் பாதுகாப்புத் திட்டம் (National Missile Defence - NMD) எனப்படும். இத்திட்டத்தின்படி, ஐக்கிய

அமெரிக்காவின் ஐம்பது அரசுகளையும் ஏவுகணைகளால் அரணமைப்பதாகும். இந்த ஏவுகணைகளுக்கு இரு பணிகள் உண்டு. அவை, அமெரிக்காவைத் தாக்க விழையும் எதிரி ஏவுகணைகளைத் துரத்திச்சென்று அழிப்பது, எதிரிகளின் இலக்குகளைத் தேடிச்சென்று தாக்குவது என்பனவாகும். அடுத்து, தியேட்டர் ஏவுகணைப் பாதுகாப்புத் திட்டம் (*Theater Missile Defence - TMD*). இது, அமெரிக்காவின் அணி மற்றும் நட்பு நாடுகளுடன் இணைந்து செயற்படுத்துவதற்கு ஏற்ற திட்டமாகும். ஐந்தாவது, சர்வதேசப் பயங்கரவாத எதிர்ப்புத் திட்டம். ஆறாவது, பிரச்சார ஊடக பலம். இவை ஆறும் அமெரிக்காவின் மேலாண்மைக்கான பிரதான ஆயுதங்களாகும். இவை தேவைக்கேற்ப, பின்பு விரிவாக நோக்கப்படும்.

இந்த வகையில், அமெரிக்காவைத் தட்டிக்கேட்க எவருமற்ற ஓர் அமெரிக்கக் குவிமையை உலகம் உருத்திரள வேண்டும் என்ற அமெரிக்க வேண்வாவிலிருந்துதான், அமெரிக்காவின் வெளியுறவுக் கொள்கைக்கான மூலோபாயம் உதயமாகின்றது என்று, வெளியுறவுக் கொள்கை ஆய்வில் நிபுணத்துவம் பெற்ற ஜோன் இகென்பெரி (John Ikenberry) கூறியுள்ளார்.

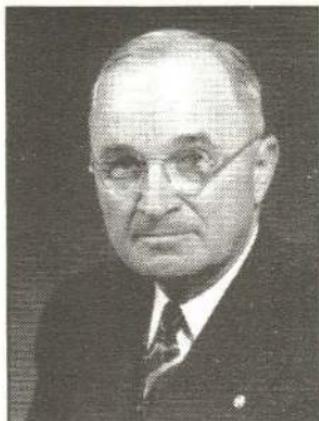
மேற்படி அமெரிக்க வெளியுறவுக் கொள்கை மூலோபாயத் தின் இலட்சியம் என்னவெனில், அமெரிக்காவின் வல்லாண்மை, ஸ்தானம், கௌரவம் (*Power, Position and Prestige of the United States*) என்பவற்றிற்கு சவால் ஏற்படாத வண்ணம் பார்த்துக்கொள்வதாகும். இதை 2002ஆம் ஆண்டு அமெரிக்கக் கொள்கை வகுப்பாளர்கள் முன்வைத்துள்ளோபோதும், மேற்படி வார்த்தைகளை 1963இல் அமெரிக்க உள்நாட்டுச் செயலாளர் ஆசேன் (*Dean Gooperham Acheson*) (1893 - 1971) உருவாக்கிய ட்ரூமன் கோட்பாட்டிலிருந்து

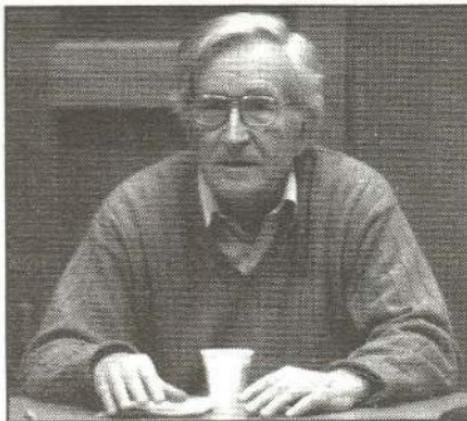
ஜோன் இகென்பெரி

மென் குடர்வூம் ஆசேன்

ஹரி ட்ருமன்

நோம் சொம்ஸ்கி

தான் (*Truman Doctrine*) இவர்கள் கடன்வாங்கினார்கள் என்று விபரிக்கும் பேராசிரியர் நோம் சொம்ஸ்கி (*Noam Chomsky*), அமெரிக்காவின் மேற்படி 2002ஆம் ஆண்டு வெளியூறுவுக் கொள்கை மூலோபாயத்தின் தோற்றுத்தை இரண்டாம் உலகப் போர் காலத்திலிருந்து விபரிக்கின்றார்.

அமெரிக்காவின் மேற்படி ஏகத்துவக் கொள்கையானது ஒரு விபத்தாய்த் தோன்றியதல்ல. அது, நீண்ட வரலாற்று வளர்ச்சியின் வெளிப்பாடாகும். உன்மையில், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் ஐக்கிய அமெரிக்க அரசுகள் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட காலத்திலிருந்தே இக்கொள்கைக்கான கருவையும் வளர்ச்சிப் போக்கையும் காணலாம். அத்திலாந்திக், பசுபிக் ஆகிய இரு பெரும் சமுத்திரங்களாலும் அரண்மைக்கப்பட்ட சுதந்திர அமெரிக்கா, தான் சார்ந்த வட அமெரிக்கா, தென் அமெரிக்கா ஆகிய இரு கண்டங்களையும் தனது கொல்லைப்புறங்களாகவே கருதியது. அக்காலகட்ட அமெரிக்க கொள்கையின்படி மேற்படி இரு கண்டங்களும் ஐக்கிய அமெரிக்க அரசுகளுக்குரிய கண்டங்களே என்றும், ஐரோப்பிய வல்லரசுகள் எதுவும் அமெரிக்கக் கண்டங்களில் தலையெடுக்காது தடுத்துக்கொள்வது ஐக்கிய அமெரிக்க அரசுகளின் ஆரம்பகால வெளியூறுவுக் கொள்கையாகவும் அமைந்தது. அத்துடன், முதலாம், இரண்டாம் உலகப் போர்களிலெல்லாம் ஐரோப்பியப் பேரரசுகள் தமக்கிடையே மோதுண்டு, அவை ஒன்றையொன்று பலவீனப்படுத்துவதற்கான சந்தர்ப்பத்திற்கு அமெரிக்கா காத்திருந்தது. இருபெரும் சக்திகள் மோதுண்டு மதியும்போது அல்லது பலவீனப்படும்போது, மூன்றாவது சக்தியாகத் தன்னைத் தக்கவைத்திருக்கக்கூடிய ஒரு சக்தியால், பின்பு முதன்மை ஸ்தானத்தை அடைய முடியும். மூன்றாவது சக்தியாக இருக்கும் ஒரு சக்தியால்தான் அப்படி யொரு ஸ்தானத்திற்கு வரமுடியும். அப்படி மூன்றாவது சக்தியாக வளராத ஒன்றால், அந்த ஸ்தானத்தை நிரப்பமுடியாது. அரசியல்,

இராணுவ அர்த்தத்தில் அமெரிக்கா தொடர்ந்து ஒரு மூன்றாவது சக்தியாக வளர்ந்துகொண்டேவந்து, தேவைக்கேற்ப ஜீரோப்பிய யுத்தங்களில் தனது நீண்டகாலத் தேவைக்குப் பொருத்தமான பாத்திரத்தை வகித்துக்கொண்டு, ஜீரோப்பிய அரசுகள் மோதுண்டு பலவீனப்படும் வரையான ஒரு வாய்ப்புக்காக தொடர்ந்து நூற்றாண்டுக் கணக்கான காத்திருப்பைச் செய்தது. இரண்டாம் உலகப் போர்ச்சுமூலில் சோவியத் யூனியனும் ஜேர்மனியும் அடிப்பட்டு, ஒன்றையொன்று பலவீனப்படுத்தும் வரையான வாய்ப்பிற்கு பிரித்தானியா காத்திருந்ததுபோல, பிரித்தானியா உட்பட்ட ஜீரோப்பிய அரசுகள் அடிப்பட்டு ஒன்றையொன்று பலவீனப்படுத்த வேண்டுமென்ற அவாவை அமெரிக்கா கொண்டிருந்ததுடன், எல்லைக்குட்பட்ட பாத்திரத் துடன் அத்தகைய ஒரு நிலைக்காக அது காத்தும் இருந்தது. இரண்டாம் உலகப் போர் முடிவடைந்த பின்பு, ஜீரோப்பிய நாடுகள் யுத்தத்தால் அழிந்திருந்த சூழலில் கைத்தொழில்பண்ட உற்பத்தி அங்கு படுத்தபோது, அமெரிக்க கைத்தொழில்பண்டங்கள் ஜீரோப்பியச் சந்தையை நிரப்பின. அப்போது உலகின் மொத்தக் கைத்தொழில் உற்பத்தியில் மூன்றிலொரு பங்கிற்கும் மேலான பண்டங்களை அமெரிக்காவே உற்பத்தி செய்தது.

உலக சனத்தொகையில் ஐந்து வீதத்தை மட்டுமே கொண்டிருந்த அமெரிக்கா, உலகின் மொத்தக் கைத்தொழில்பண்ட உற்பத்தியில் முப்பத்திமூன்று வீதத்திற்கும் மேலான ஆதிகக்கத்தை வகித்தது. அமெரிக்காவின் அரசியல், பொருளாதார, இராணுவ வளர்ச்சிக்கு ஜீரோப்பிய யுத்தங்கள் - உலகப் போர்கள் வரப்பிரசாதங்களாய் அமைந்தன. இப்படித்தான் நூற்றாண்டுகாலத் தொடர்வளர்ச்சியை அதன் ராஜதந்திரத் திட்டமிடல்களோடு அமெரிக்கா அடைந்துவந்தது.

அமெரிக்காவைப் பார்த்து மாா சேதுங் தலைமையிலான சீனா, அதனைக் ‘காகிதப் புலி’ என, பல தசாப்தங்களாய்க் கிண்டல்பண்ணி வந்தது. ஆனால், 1970களின் மத்தியில் மாா சேதுங் அமெரிக்க ஜனாதிபதி றிச்சட் நிக்ஸனுடன் கைகுலுக்கு வதன் மூலம், அமெரிக்கா பக்கம் சார்ந்தார். அமெரிக்கா ‘காகிதப் புலி’ அல்ல, அது ஒரு நிஜீப் புலிதான் என்பதைக் கண்டுகொள்ள ஒரு மாபெரும் சீன தேசத்தின் தலைவனுக்குச் சமார் மூன்று தசாப்தங்கள் தேவைப்பட்டன.

அமெரிக்காவை நோக்கி மாா சேதுங் கால்சரித்துச் சுமார் ஒன்றைரத் தசாப்தங்களின் பின்பு சோவியத் யூனியனும் அமெரிக்கா நோக்கித் தன் குடை சரித்தது. அமெரிக்கத் தலைமையிலான உலக முதலாளித்துவம் நெருக்கடிக்குள்ளாகிவிட்டது. இதோ வீழ்ந்து நொறுங்கப்போகின்றது என்ற பாணியில் சோவியத் யூனியன் மூன்பு பெரும் பிரச்சாரங்களைச் செய்துவந்தது.

மானு சேதுங்கும் றிச்சட் நிக்ஸனும்

இதுபற்றி 2002ஆம் ஆண்டு ஏப்ரில் மாதம் பல்கலைக்கழகக் கருத்தரங்கு ஒன்றில் சோவியத் யூனியனின் முன்னாள் ஐனா திபதி மிகேயில் கோர்பச்சேவ் உரையாற்றுகையில் கூறிய கருத்து இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. அதாவது, “நான் உட்பட, நாங்கள் எல்லோரும் கூறினோம் முதலாளித்துவம் நெருக்கடிக் குள்ளாகிவிட்டது” என்று. “உன்மையில் ஒரு வெறும் பிரச்சாரம் செய்தோம்” என, அவர் ஒப்புதல் வாக்குமூலம் அளித்தார்.

இவ்வாறே, அமெரிக்காவைக் ‘காகிதப் புலி’ என்று வர் ணித்த சீனாவும், “அமெரிக்கத் தலைமையிலான உலக முதலாளித்துவம் நெருக்கடிக்குள்ளாகிவிட்டது, அது நொருங்கிக் கொட்டுப்படப் போகுது” என்று கூறிய சோவியத் யூனியனும் அமெரிக்காவுக்குப் பின்னால் செல்லவேண்டி ஏற்பட்டதானது ஒரு தற்செயலோ, விபத்தோ அல்ல. இதற்குப் பின்னால் நீண்ட வரலாற்று விதி இருக்கின்றது. அதனைக் கண்டுகொள்ளாமல், அந்த விதியை விளங்கிக்கொள்ளாமல் நிகழ்கால, எதிர்க்கால அரசியல் போக்கை விளங்கிக்கொள்ளவும் முடியாது, மக்களைத் தக்க பாதையில் வழிநடத்தவும் முடியாது.

சிவப்பிற்கும் வெள்ளைக்கும்
 இடையோன யுத்தத்தில்
 சிவப்பின் மரணம் ஒரு கொலையா?
 தற்கொலையா? நிபத்தா?

இ ருபதாம் நூற்றாண்டு முழுவதும் நிலவிய மார்க்சிய தத்துவத்தின் போராட்டம் இப்போது ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டதென அமெரிக்க வெளியுறவுத்துறை அகாரி ஒருவர் முழு நம்பிக்கையுடன் தெரிவித்துள்ளார்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் உலக வரலாறு என்பதே, மார்க்சியம் நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ இந்த உலகை உலுக்கிய வரலாறுதான் என்பதில் ஜயமில்லை. புரட்சிகள், தேசிய விடுதலைப் போராட்டங்கள், இன-நிறத் துவேஷங்கள், பாகுபாடுகள் என்பவற்றுக்கு எதிரான போராட்டங்கள், நாடுகளுக்கிடையேயான யுத்தங்கள், கிளர்ச்சிகள், கலாசாரப் புரட்சிகள், மாணவ எழுச்சிகள், சமூக மாற்றங்கள், தொழிற்சங்கப் போராட்டங்கள், பெண் விடுதலை, பூமி மற்றும் சூழல் பாதுகாப்பு ஆகிய அனைத்திலும் மார்க்சியம் விரவி, ஒரு போர்ச்சக்தியாய் விளங்கியது. அத்தகைய சக்தி வாய்ந்த மார்க்சியம் எவ்வாறு முடிவுக்கு வந்திருக்கமுடியும் என்பதே இங்கு எழும் கேள்வியாகும். மேற்குறிப்பிட்ட அந்த அமெரிக்க அதிகாரி சொல்லவரும் செய்தி என்னவென்றால், மேற்படி உலகை ஒரு நூற்றாண்டாகவே உலுக்கிய அந்த மார்க்சியத்தைத் தாம் தோற்கடித்துவிட்டதாக வும், இனிவரும் காலங்களில் தாம் கூறும் சித்தாந்தமும், தாம் வைக்கும் சட்டமும்தான் இந்த முழு உலகினதும் சித்தாந்தமும் சட்டமும் ஆகுமென்பதாகும்.

மார்க்சிய புரட்சிகர அரசுகள் எழுவதைத் தடுப்பதற்காக மக்களுக்குச் 'சலுகைகளை' வழங்கும் சமூகநலன்பேண் அரசு (Welfare State) முறைகளை மேற்கூலகம் உருவாக்கியது. சமூக நலன்பேண் அரசு என்பது புரட்சிக்கு எதிரான ஒரு தடுப்பு தத்தியோயாயினும், அத்தகைய சமூகநலன்பேண் அரசுகள் கூட மார்க்சியத்தின் விளைவுதான் என்பதை இங்கு கவனிக்கவேண்டி யது அவசியம். சோசலிச அரசுகள் என்பன தோற்கடிக்கப்பட்ட இள்ளன என்பது உண்மையோயாயினும், மார்க்சியம் மனிதகுல வாழ்வின் எல்லா அம்சங்களிலும் ஏதோ ஒருவகையில் இரண்டறக் கலந்துள்ளது என்ற நிதர்சன உண்மையை ஒருபோதும் கண்டுகொள்ளத் தவறக்கூடாது. அதாவது, மார்க்சியத்தின் கனிகள், உரிமைகளாகவும் 'சலுகைகளாகவும்', பண்பாட்டு அம்சங்களாகவும், வாழ்வின் குரல்களாகவும் மனித வாழ்வு முழுவதுமே விரவி விதைக்கப்பட்டிருக் கிடக்கின்றன. அதாவது, முதலாளித்துவ அரசுகள் மேற்கொண்ட சீர்திருத்தங்களை எடுத்துப்பார்த்தால், அவற்றுள் மார்க்சியத்தின் கனிகள் உண்டு. தேச விடுதலை, பெண் விடுதலை, சமூக விடுதலை என்று எடுத்துப்பார்த்தால், அவற்றுள் எல்லாம் மார்க்சியத்தின் கனிகள் நிறையவே உள்ளன. உதாரணமாக, மானியம் வழங்கல், இலவசக் கல்வி, இலவச மருத்துவம், வீடுமைப்புத் திட்டங்கள், தொழிலாளர் நலன்பேண் சட்டங்கள், சமூகநலக் காப்புறுதிகள் என, பல அம்சங்கள் மார்க்சியப் போராட்டங்களின் பெறுபேறு களே ஆகும்.

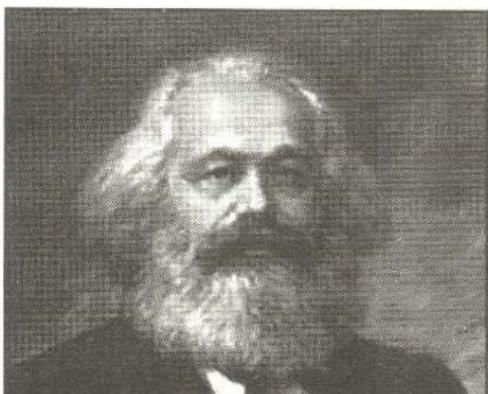
எது எப்படியோ, உலகளாவியரீதியில் முதலாளித்துவ அரசியல், பொருளாதாரமானது அரசியல் அதிகாரத்தையும், சமூக பொருளாதாரக் கட்டுமானத்தையும் தன் கையில் எடுத்துக் கொண்டுவிட்டது என்ற உண்மையை நாம் முதலில் ஒப்புக் கொண்டே ஆகவேண்டும். இன்றைய உலகப் பொருளாதார ஒழுங்கமைப்பென்பது முதலாளித்துவ - ஏகாதிபத்திய சந்தை வர்த்தக பொருளாதார ஒழுங்கமைப்போய்கும்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் இருந்து மார்க்சிய சோசலிசமானது ஒரு பெரும் அறிவுலையாய் எழுத்தொடங்கியது. சமூகம், பொருளாதாரம், அரசியல், பண்பாடு, வாழ்நிலை, வரலாறு, சிந்தனைமுறை, கருத்துலகம் என வாழ்வின் அனைத்து அம்சங்களையும், பூமிக்கும் அப்பால் பிரபஞ்சம் தழுவியவகையில் எடுத்தியம்பும் ஒரு சித்தாந்தமாக எழுந்த மார்க்சியம், வாழ்விற்கான சிந்தனாபூர்வ உந்துசக்தியாய் வரலாற்றுப் போக்குடன் கலந்தது. உலகம் தழுவிய கண்ணோட்டத்தைக் கொண்ட இச்சித்தாந்தம் உலகளாவிய அளவில் புரட்சிகர அரசுகளை நிறுவுவதைத் தனது முதலநிலை இலக்காகவும், அவ்வரசுகள் முதலில் சோசலிச அரசுகளாக உருவெடுத்துப் பின்பு அரசுகளற்

கொம்யூனிச் சமூகத்தை நிறுவுவதில் வெற்றி அடைய வேண்டும் என்பதைத் தனது இருதி இலக்காகவும் கொண்டுள்ளது.

மார்க்சிய சோசலிச் சித்தாந்தம் தோற்றம்பெற்ற சமார் முக்கால் நூற்றாண்டுக்குள் முதலாவது சோசலிச் அரசு ரஷ்யாவில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அத்தகைய முதலாவது சோசலிச் அரசு, அடுத்துவந்த முக்கால் நூற்றாண்டுக்குள் தனது ஆயுளை ரஷ்யாவில் முடித்தும் கொண்டது. அப்படியாயின், சோசலிச் உற்பத்திமுறையும், சோசலிச் சமூக அமைப்பும் முதலாளித்துவ உற்பத்திமுறையிடமும் முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பிடமும் சரணடைந்துவிட்டனவா என்ற கேள்வி எழுகின்றது.

கைத்தொழில் வளர்ச்சியடைந்த பிரித்தானியா, ஜேர்மனி போன்ற முதலாளித்துவ நாடுகளில்தான் சோசலிசப் புரட்சி முதலில் ஏற்படுமென, மார்க்சியத்தின் பிதாமகனான கார்ல் மார்க்ஸ் எதிர்பார்த்தார். ஆனால், அதற்கு மாறாக, பெரிதும் விவசாய நாடாகவும், சிறிதே கைத்தொழில் நாடாகவும், மன்னராட்சி, பிரபுத்துவமுறையைக்கொண்ட நாடாகவும் காணப்பட்ட ரஷ்யாவில்தான் முதலாவது சோசலிச் அரசமைப்பு தோற்றம் பெற்றது. கைத்தொழில் வளர்ச்சியும், முதலாளித்துவ ஐனநாயக சமூக அமைப்பும் தோன்றியிராத ஒரு நாட்டில் சோசலிச் அரசமைப்புத் தோன்றியமைதான், அங்கு, அது வீழ்வதற்கான முதல்தரக் காரணியாகும். மன்னராட்சிக் கலாசாரம் வலுப்பெற்றிருந்த ரஷ்யாவில் சோசலிச் ஆட்சியாளர்களும் மன்னர்களின் நீட்சிகளாகவே காணப்பட்டனர் என்பதே இங்கு பெரிதும் கவனிக்கப்பட வேண்டிய விடயமாகும். முடிகுடிய இரத்த உறவு மன்னர்களுக்குப் பதிலாக, சிவப்புப் பட்டியணிந்த ஸ்ராவின்களும் குருசேவ்களும் பிரஷ்னேவ்களும் ஆட்சிக்கு வந்தனர். சார் (Tsar) மன்னர்களுக்குக் கீழிருந்த பிரபுக்களுக்குப்

கார்ல் மார்க்ஸ்

ஜோசப் ஸ்ராவின்

பதிலாய், சோசலிச அதிகார வர்க்கத்தினர் காணப்பட்டனர். வாழ்முறையிலும் மனப்பாங்கிலும் பண்பாட்டர்த்தத்திலிலும் மேற்படி தலைவர்கள் மன்னர்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்த, அதிகாரிகள் பிரபுக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினர்.

முதலாவது புரட்சிகர சோசலிச அரசின் தலைவனான வெளின் இதில் விதிவிலக்கு. முற்றிலும் புதியதோர் அரசை நிர்மாணிக்கவேண்டிய பொறுப்பைக்கொண்டிருந்த வெளின் மிகக்குறுகிய (ஏழு வருட) காலத்துள் காலமாகிவிட்டார். தத்துவத்தில் மேதைமை பொருந்திய வெளின், தனது மேதைமையால் தன்னை ஒரு சோசலிச பண்பாட்டுக்குரியவராக்கிக்கொண்டார். ஆதலால், அவர் மன்னராக அல்லாமல் பாட்டாளிகளின் தோழரானார். ஆனால், பின் வந்த தலைவர்களோ, அவர்கள் தம் வாழ்நிலையில் ஊறிப்போயிருந்த மன்னராட்சி, பிரபுத்துவ கலாசாரத்தின் நீட்சியாளர்களாய்க் காணப்பட்டனர். உண்மையில், மன்னர்களும் பிரபுக்களும் முதலாளிகளைவிடவும் பிற போக்கானவர்கள் என்பதற்கிணங்க, மேற்படி சோவியத் தலைவர்களும் வரலாற்றத்தில் பிறபோக்காளர்களாகவே காணப்பட்டனர். அதாவது, மன்னராட்சி, பிரபுத்துவ கலாசாரத்திலிருந்து முதலாளித்துவத்தைத் தாண்டி, சோசலிச கலாசாரத்துக்குக் கடந்துசெல்லுதல் என்ற நிலையை இவர்கள் அடையவில்லை. மன்னர்களின் பொன்முடிகளுக்குப் பதிலாக, சிவப்புப்பட்டியணிந்த பிறபோக்கு மன்னர்களாகவே இவர்கள் காணப்பட்டனர் என்ற கலாசார அம்சம் இங்கு பெரிதும் கவனத்துக்குரியது. இவர்கள் மனதால் மன்னர்களாயும் பிரபுக்களாயும் இருந்தனர்.

அடுத்து, உற்பத்திச் சக்திகள் பற்றிய விடயத்தை ஆராய வேண்டும். முதலாளித்துவ உற்பத்திச் சக்திகளினதும், உற்பத்தி முறைகளினதும் வளர்ச்சியின் தர்க்கபூர்வ விளைவே சோசலிசப் புரட்சி என மார்க்கியம் கூறுகின்றது. ஆனால், ரஷ்யாவில் மன்னராட்சி, பிரபுத்துவ சமூக அமைப்புப் பெரிதாகவும், முதலாளித்துவ சமூகம் சிறிதாகவும் காணப்பட்ட பின்னணியில், உற்பத்திச் சக்திகள் வளர்ச்சி அடைந்திராத சூழலில் அங்கு சோசலிசப் புரட்சி ஏற்பட்டது. உண்மையில் தர்க்கபூர்வ அர்த்தத்தில் இது ஒரு குறைப்பிரசவ நிலையே ஆகும். அதாவது, அங்கு சோசலிசம் ஒரு குறைப்பிரசவமாகவே இடம்பெற்றது. வெளின் திறமைமிகு மருத்துவனாய் அக்குழந்தையைக் கண்ணாடிப் பெட்டிக்குள் பேணி வளர்த்தார். ஆனால், பின்வந்தோர் பிரபுத்துவக் கலாசாரத்தால் விறைப்பேற்றி, அச்சிக்கவைச் சாக விட்டனர்.

காலனித்துவ ஏகாதிபத்திய நலன்களுக்கான நாடுபிடி, நாடுகளை மறுபங்கீடு செய்வதற்கான போட்டியாய் அமைந்த

முதலாம் உலகப் போர்ச்சுழலில், ரஷ்யாவும் அந்த யுத்தத்தின் ஒரு பங்காளியாய்க் காணப்பட்ட நிலையில், ரஷ்ய மன்னராட்சி, பிரபுத்துவக் கொடுங்கோன்மையால் மக்கள் அதிகம் துன்பப் பட்ட சூழலில், முதலாளித்துவமும் இத்தகைய நெருக்கடி களினுடே வளர முற்பட்டபோது, அத்தகைய முதலாளித்துவமும் இயல்புக்கு மீறிய மேலதிக நெருக்கடிகளை அதிகரித்த வண்ணமே வளரத் தொடங்கியது. இத்தகைய உச்ச நெருக்கடி வளர்ந்த ஒரு சூழலில் வெளின், அரசை வீழ்த்தி, ஆட்சியைக் கைப்பற்றினார்.

நாடுபிடிப் போட்டியின் நிமித்தம் சார் மன்னன் ரஷ்யாவை முதலாம் உலகப் போரில் ஈடுபடுத்தினார். வீட்டுக்கு வீடு மரன் ஒலம். மக்கள் யுத்தத்தைப் பெரிதும் வெறுத்தனர். யுத்தத்தில் ரஷ்யா வறுமையற்றது. மக்கள் ஒருநேர உணவுக்கே வழியற்றவர்களாயினர். நிலம் பிரபுக்களின் கைகளில், பிள்ளைகள் யுத்தகளத்தில், வீடுகளில் உண்ண உணவில்லை. ஆனால், மரன் ஒலங்களுக்குக் குறைவில்லை.

இத்தகைய பின்னணியில்தான் புரட்சிக்கான சரியான தொரு முழக்கத்தினை வெளின் முன்வைத்தார். “நிலம் (Land), சமாதானம் (Peace), உணவு (Bread)” என்பதே அந்த முழக்கம். அதாவது, புரட்சி வெல்லுமிடத்து, ரஷ்யா உலகப் போரிலிருந்து வெளியேறி ரஷ்ய மக்களுக்குச் சமாதானத்தைத் தரும் என்பதோடு, மக்களுக்கு வயிறார உண்ண உணவு தரப்படும், பிரபுக்களிடமிருந்து நிலங்களைப் பறித்து விவசாயிகளுக்குக் காணிகள் பகிர்ந்தளிக்கப்படும். இந்திலையில் மக்கள் வெளின் பின்னால் திரண்டனர். புரட்சி வெற்றிபெற்றது. உணமையில் இப்புரட்சியானது மன்னராட்சி பிரபுத்துவத்துக் கும், அவர்களது போருக்கும் எதிரான புரட்சியாக இருந்ததே தவிர, சோசலிச சமூகத்திற்கான முதலாளித் துவ சமூக வளர்ச்சியின் வெளிப்பாடல்ல.

சோசலிச சமூக அமைப்பை உருவாக்கத் தேவையான இயந்திரத் தொழிற்றுறை மற்றும் உற்பத்திச் சக்திகளின் வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்காத ஒரு சமூகத்தில், இப்புரட்சி நிகழ்ந்தது. இவ்வாறான சமூகக் கட்டுமானத்தின் மீதுதான் வெளின் சோசலிச அரசு இயந்திர கட்டுமானத்தையும், சோசலிச பொருளாதாரக் கட்டுமானத்தையும் நிறுவினார். ஆனால், முன்று

விளாதிமீர் வெளின்

ஆண்டுகளுக்குள் தனது சோசலிச் பொருளாதாரத் திட்டம் தோல்வியில் முடிந்ததை அவர் கண்கூடாகக் கண்டார். அவரது மாமேதைத்துவமும், அவரிடம் காணப்பட்ட பழுத்த சோசலிசவாதிக்குரிய பாட்டாளித்துவப் பண்பாடும் அவரை சுயவிமர்சனத்துக்குள்ளாக்கியும், மாற்றத்துக்கு இட்டுச்செல்லவும் வழிவகுத்தன. உற்பத்திச் சக்திகளை வளர்க்க முதலாளித்துவ உற்பத்திமுறையுடன் சமரசம் செய்யும் ஒருவகை திரும்பிப் போதலுக்கு அவர் உள்ளானார். ஆதுவே, அவரது புகழ்பெற்ற பொருளாதார சீர்திருத்தமாகிய புதிய பொருளாதாரக் கோட்பாடு (New Economic Policy) என்பதாகும். 1917 ஒக்டோபரில் பதவிக்கு வந்த வெளின், 1921ஆம் ஆண்டு இந்த சீர்திருத்தத்தை மேற்கொண்டார்.

இருப்பதை வைத்துக்கொண்டுதான் நாம் அடுத்ததை உருவாக்கலாம். வெறுமையிலிருந்து நாம் எதனையும் படைத்து விட முடியாது. அவரது மேதைமை யதார்த்தத்தைக் கிரகிக்க உதவியது. அவரது பண்பாடு யதார்த்தத்துக்கு ஏற்பத் தன்னை வழிகாட்ட உதவியது. இவ்வாறான முதலாவது சோசலிச் பொருளாதாரத் திட்டத்தின் தோல்விக்கு ஏற்றாற்போலவே, சோசலிச் அரசு இயந்திரத்திலும் குறைபாடுகள் இருந்தபோதிலும், வெளினிடம் காணப்பட்ட பாட்டாளிகளின் தோழமையினுடைய தலைவனுக்குரிய பண்பாட்டால், அரசு இயந்திரத்திலிருந்த குறைகள் ஓரளவு இட்டு நிரப்பப்பட்டன. ஆயினும், வெளின் மரணிக்கும் இறுதிக் காலத்தில் அரசு இயந்திரத்தில் மாற்றம் வேண்டுமென சிந்தித்தாகத் தகவல்கள் உண்டு. அவர் பதவிக்கு வந்த மூன்று ஆண்டுகளில் மாற்றத்தைக் கொண்டுவந்தார். ஆனால், அந்த மாற்றத்தைக் கொண்டுவந்த மூன்று ஆண்டுகளில் காலமானார். எல்லாவற்றையும் பரிசோதனைகளாகவே செய்து வந்திருந்த அந்த மாமேதை, 1924ஆம் ஆண்டு, பதவிக்கு வந்த மிகக்குறுகிய காலத்துள் காலமானார். அவருக்குப் பின் வந்த தலைவர்கள் அனைவருமே உண்மையில் மன்னர்களாகவும் பிரபுக்களாகவும் நடந்துகொண்டனர் என்பது சோசலிச் வரலாற்றின் துயர்படிந்த அத்தியாயங்களாகும்.

கிழெமத்தேச மன்னராட்சிக் கலாசாரம் ஊறிப்போயிருந்த ரஷ்யாவில் முதலாம் உலகப் போர்ச்சூழலில், 1917ஆம் ஆண்டு வெளினும், பிரபுத்துவ சமூக உள்ளடக்கத்தைக் கொண்டிருந்த சீனாவில் இரண்டாம் உலகப் போர்ச்சூழலில், 1949ஆம் ஆண்டு மாலை சேதுங்கும் சோவியத்திற்கான புரட்சிகளை வெற்றிபெறச் செய்தனர். சீனாவிலும் சோசலிசத்துக்கான உற்பத்திச் சக்திகள் வளர்ச்சியடைந்திருக்காத சூழலில்தான் புரட்சி நடைபெற்றது. இக் குறைபாட்டுத் தளத்தின் மீதுதான் சோசலிசத்துக்கான அரசு இயந்திரக் கட்டுமானமும், பொருளாதாரக் கட்டுமானமும்

கட்டப்பட்டன. முதலாளித்துவ சமூகம் விருத்தியடைந்திராத ரஸ்ய சமூகத்தின் மீது கட்டப்பட்ட சோசலிச் பொருளாதாரக் கட்டுமானத்தின் குறைகளை மூன்று ஆண்டுகளுக்குள் வெளிண் கண்டறிந்து திருத்த முற்பட்டார். சீனாவில், முதலாளித்துவ சமூகமல்லாத விவசாய சமூகத்தின் மீது கட்டியெழுப்பப்பட்ட சோசலிச் பொருளாதாரக் கட்டுமானத்தின் தோல்வியை இனம் கண்டு திருத்தம் மேற்கொள்ளும் முயற்சியில் ஈடுபட ஒரு தசாப்தம் எடுத்தது. 1960களின் ஆரம்பத்தில் Great Leap Forward எனும் பொருளாதாரத் திருத்தத் திட்டத்தை மானு ஆரம்பித்தார். அதுவும் தோல்வியில் முடிந்தது. மேற்படி அரசியல், பொருளாதார கட்டுமானத் தோல்விகளை ஒரு கலாசாரப் பிரச்சினையாக விளக்கி, 1960களின் மத்தியில் கலாசாரப் புரட்சியைத் தொடக்கினார் மானு.

கலாசாரப் புரட்சி என்பது உண்மையில் உட்கட்சிப் பூசலுக்கு எதிரான ஒரு தலைகொய்யும் படலமாகவே காணப் பட்டது. அதாவது, அரசியல் பொருளாதாரத் தோல்விகள் கட்சிக்குள் ஒரு பிரச்சினையாக எழு, அதனை மானு கலாசாரப் புரட்சி என்பதன் பெயரால் உட்கட்சித் தலைகொய்தல் படலமாக மாற்றிவிட்டார். மேற்படி கலாசாரப் புரட்சியானது, காணப்பட்ட அரசியல் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வாக அமையவில்லை. பிரச்சினைகள் அப்படியே பிரச்சினைகளாக இருந்தன. கலாசாரப் புரட்சி தோல்வி முகங்காணத் தொடங்கிய நிலையில், மானு அமெரிக்காவை நோக்கித் திரும்பத் தொடங்கினார். வியட்நாம்மீது கொடுர யுத்தத்தைப் புரிந்து கொண்டிருந்த அமெரிக்க ஜனாதிபதி றிச்சட் நிக்ஸன், 1972ஆம் ஆண்டு மானு வரவேற்றார். அமெரிக்காவின் நீல் ஆம்ஸ்ரோங் சந்திரனில் கால்பதித்ததை விடவும், அமெரிக்க ஜனாதிபதி நிக்ஸன், சீனாவில் கால் பதித்தமை அமெரிக்கப் பொருளாதாரத்துக்கும் அரசியலுக்கும் ஒரு பெரும் சாதனையாகும்.

‘காகிதப் புலி’ என மானுவால் வர்ணிக்கப்பட்ட அமெரிக்கா, ‘நிக்சிங்கன்’ காலத்தில் (Nixon + Kissinger = Nixinger) நிஜப் புலியாய் தோன்றும் நிலை வந்தது. இந்தத் தலைகீழ் முரண் நிலையை சமன் செய்வதற்கு, கட்சிக்கும் கட்சிக்கும் இடையேயான உறவு, அரசுக்கும் அரசுக்கும் இடையேயான உறவு என்ற ஒரு குத்துக்கரணத்தை மானு தத்துவமாக்கினார். உலகின் முதலாவது சனத் தொகை மிக்க சீனாவை, அமெரிக்கா

மானு சேதுங்

தனது சந்தையாக்கிக்கொண்டது. முலாளித்துவ சந்தைமுறையைக்கொண்ட ஏகாதிபத்தியத்துக்கு சீனாவின் கதவைத் திறப்பதன் மூலமே, சீனாவின் உற்பத்திச் சக்திகளை வளர்க்கலாம் என்ற நிலைக்கு மாஞ் வந்தார்.

அமெரிக்கா நோக்கிய திருப்பத்தை ஏற்படுத்திவிட்டு 1976ஆம் ஆண்டு மாஞ் காலமாகவே, அதன்பின் டெங் சியாவோபிங் (Deng Xiaoping) அதிகாரப் போட்டியில் வெற்றிபெற்று அதிகாரத்துக்கு வந்தார். “பூனை வெள்ளையோ கறுப்போ என்பதல்ல பிரச்சினை, அது எலி பிடித்தால் போதும்” என்று கூறிய டெங், மேற்குடன் இசைந்த பொருளாதார அபிவிருத்திக்குத் திட்டமிட்டார். மாஞ் வினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட மேற்கு நோக்கிய வளைவை, இவர் ஒரு பெரும் பாதையாக்கினார். கீழைத்தேச சீனாவுக்கு தேவைப்படுவது மேலைத்தேச நவீனத்துவம் என்று கூறி ‘நால்வகை நவீனமயாக்கல்’ கொள்கையை முன்வைத்தார். தொழில்நுட்பம், கைத்தொழில், விவசாயம் மற்றும் பாதுகாப்பு ஆகிய நான்கு துறைகளையும், 2000ஆம் ஆண்டுக்குள் நவீனமய மாக்கல் செய்வதான் இருபதாண்டுத் திட்டத்தை டெங் முன்வைத்துச் செயற்படுத்தினார்.

1960களின் மத்தியில் சீனப் பொருளாதாரம் ஸ்தம்பிதமடையவே முதலாளித்துவ பொருள் உற்பத்திமுறையின் தேவைபற்றிய கருத்துக்களை அப்போது டெங் முன்வைத்தார். இவரது பொருளாதாரக் கோட்பாடு ஒருபுறமிருக்க, அதிகாரப் போட்டியும் இதனுடன் கூட்டுச்சேர்ந்து டெங்கை ‘முதலாளித்துவப் போக்குடையவர்’ என முத்திரைகுத்த வழிவகுத்தது. மத்தியகுழுச் செயலாளர் நிலையிலிருந்த டெங் (அப்போது மாஞ், சூ என்-லாய் (Chou En-lai) ஆகியோருக்கு அடுத்து மூன்றாம் நிலையில்

நிஷ்கட் நிக்ஸன் - ஹென்றி கீலிங்கர்

டெங் சியாவோபிங்

சூ என்-லாய்

லின் பியாஜு

இருந்தவர் டெங், மேற்படி முத்திரையிடப்பட்டதன் விளைவாக மரணத்தின் விளிம்புவரை தள்ளப்பட்டார். சூ என்-லாயின் தலையீட்டால் உயிர் காப்பாற்றப்பட்டார். ஆயினும், அனைத்துப் பதவிகளும் பறிக்கப்பட்டு, ஒரு சாதாரண உறுப்பினர் நிலைக்கு உள்ளானார். டெங்கின் வீழ்ச்சிக்கான முக்கிய சூத்திரதாரி லின் பியாஜு (Lin Biao) ஆவார். பாதுகாப்பு அமைச்சரான லின் பியாஜு, 1969 ஆம் ஆண்டு மர்மமான முறையில் இறந்து போனார் அல்லது கொல்லப்பட்டார். மாழவைக் கொன்று விட்டு இவர் பதவிக்கு வர விரும்பினார் என்ற ஒரு குற்றச் சாட்டும் இவர்மீது உண்டு. மாழவால் இவர் கொல்லப்பட்டிருக்கலாம் அல்லது இராணுவத்துள் மிகவும் செல்வாக்குடையவராய் இருந்த டெங்கின் விசவாசிகளால் இவர் கொல்லப்பட்டிருக்கலாம் என்ற ஊகங்கள் உண்டு. எது எப்படியோ, லின் பியாஜுவின் மரணத்தின் பின்பு டெங் சியாவோபிங் மீண்டும் எழு முடிந்தது. குறிப்பாக, சூ என்லாயின் அனுசரணையால் 1975 ஆம் ஆண்டு டெங் உதவிப் பிரதமரானார். 1976 ஜூன் வரியில் சூ என்லாய் காலமாகவே, டெங் மீண்டும் பின்தள்ளப்பட்டார். ஆனால், 1976 ஆம் ஆண்டு செப்ரெம்பரில் மாழு காலமாகவே, டெங் இராணுவத்திலிருந்த தனது விசவாசிகளின் துணையுடன் மேல் எழுலானார். இவ்வாறு பதவிக்குவந்த டெங், நால்வகை நவீன மயமாக்கலுடன் சீனாவைப் பொருளாதாரரீதியில் பெருமளவுக்கு முதலாளித்துவ உற்பத்திமுறையுள்ள நாடாக்கி, உலகரங்கில் ஏகாதிபத்தியத்தின் கூட்டாளியுமாக்கினார்.

கலாசாரப் புரட்சி காலத்தில் எந்த டெங்கை 'முதலாளித்துவப் போக்குடையவர்' என்று மாழு வர்ணித்து, அவரைத் தண்டனைக்கு உள்ளாக்கினாரோ, அந்த டெங்கின் கொள்கை

யைத்தான் மாலை 1970களில் பின்பற்ற முற்பட்டு, அதன்பொருட்டு நிக்ஷலூடன் கைகோர்க்கத் தொடங்கி, முதலாளித்துவப் போக்குக்கு வழிசமைத்தார் என்பது ஒரு சவாரஸ்யமான வரலாறு. எந்த டெங்கை, எந்தப் பாதையின் பெயரால் மாலை தண்டித் தாரோ, அந்த டெங்கின் பாதைக்கே பின்னர் மாலைவை வரவைத்த அந்த வரலாற்றுப் பொருளாதார நிர்ப்பந்தமென்ன, அவ்வாறு இருமுறை பின்தளவுப்பட்ட டெங்கை மீண்டும் வரலாற்று நாயகனாக்கிய வரலாற்று நிர்ப்பந்தம் என்ன என்பன போன்ற கேள்விகள் எமக்கு மிகவும் முக்கியமானவை.

'மாறுதல் வேண்டிநிற்கும் சீனா' என்ற தலைப்பில், கொழும் பில் இருந்து வெளிவந்த 'பொருளியல் நோக்கு' என்ற சஞ்சிகையில் வெளியான ஒரு விசேட அறிக்கையில் உள்ள பகுதியை இங்கு மேற்கோள் காட்டல் நலம். "மாலை சேதுங்கின் மறைவைத் தொடர்ந்து, நால்வர் குழுவினை முறியடித்து 1976 செப்ரம்பரில் பதவிக்கு வந்த டெங் சியாவோபாஇங்கைத் தலைவராகக்கொண்ட புதிய அணியினர், சோசலிச் நிர்மாணத்தில் இதுவரை அடைந்த சாதனைகள் குறித்து அதிருப்திகொண்டவர்களாக இருந்தனர். அபிவிருத்தி அடைந்த முதலாளித்துவ நாடுகளுடன் ஒப்பிடும் போது, சீனா ஏழ்மைமிக்க நாடாகவே இருந்தது என்பதனை அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டனர். சோசலிச் முறையில் பொருளாதார மாற்றங்கள் ஏற்பட்ட மூன்று தசாப்தங்களின் பின்னரும் நாட்டின் தலைக்குரிய தேசிய வருமானம் 183 அமெரிக்க டொலர் என்ற மட்டத்திலேயே இருந்தது. இது ஐக்கிய அமெரிக்காவின் தலைக்குரிய வருமானத்தின் 1/46 பங்கும், ஐப்பானின் தலைக்குரிய வருமானத்தின் 1/37 பங்கும் எனக் காணப்பட்டது. சீனாவின் கைத்தொழில், தொழில்நுட்ப மட்டம் அபிவிருத்தி அடைந்த நாடுகளின் மட்டத்தைவிட இருபது ஆண்டுகள் பின்தங்கியதாகவும், அதன் விவசாய உற்பத்தி மட்டம் நாற்பது முதல் ஐம்பது ஆண்டுகள் பின்தங்கியதாகவும் காணப்பட்டதென நிபுணர்கள் மதிப்பிட்டுள்ளனர். சீனாவின் மொத்த மக்கள் தொகையில் இருபது சதவீதத்திற்கு மேற்பட்டோர் உத்தியோகரீதியாக வரைவிலக்கணம் செய்யப்பட்ட வறுமைக் கோட்டின் கீழ் வாழ்வார்களாகவும், பதினெண்நாடு கோடி மக்கள் நாளாந்தம் 1,500 கலோரிகளுக்கும் குறைவான உணவையே உட்கொண்டுவருகின்றனர் எனவும் ஒரு மதிப்பீடு தெரிவிக்கின்றது.

"ஏழ்மையை ஒழிப்பதற்காகவே சோசலிசப் புரட்சி மேற்கொள்ளப்பட்டதாயின், அக்குறிக்கோளை அடைவதில் வெற்றி ஏற்படவில்லை."

"நாம் இன்னும் சோசலிசத்தின் ஆரம்பக் கட்டத்திலேயே இருந்து வருகின்றோம். எமது உற்பத்திச் சக்திகள் அபிவிருத்தி

அடைந்த முதலாம் நாடுகளைவிடக் காலத்தால் மிகப் பின் தங்கியுள்ளன. முதலாளித்துவத்தைவிட சோசலிசம் எந்தளவிற்கு மேன்மையானது என்பதை நிருபிக்கும் இயல்பை இன்னும் நாம் பெற்றுக்கொள்ளவில்லை. முதலாளித்துவத்தைவிட மேன்மையான சோசலிசத்தைக் கட்டியெழுப்புவதற்கு முன்னர், நாம் ஏழ்மையற்ற சோசலிசம் ஒன்றைக் கட்டியெழுப்ப வேண்டும். “தொழிலாளர்களில் பெரும்பாலானோருக்கு, சமூக உற்பத்தி முயற்சிகளுக்கு தமது முழுமையான பங்களிப்பை வழங்குவதற்கு, தத்துவார்த்த அரசியல் உள்ளுணர்வு மட்டும் போதுமானதாக அமையமாட்டாது என்பதைக் கண்டறிந்தனர். அரசியல் உள்ளுணர்வுகளுடன் ஒராவு தனியான ஊக்குவிப்பும் சேர்ந்து வழங்கப்படல் வேண்டும்.”

“பொருளாதார மற்றும் கலாசார மேம்பாட்டை நாடி அதிகரித்துச் செல்லும் மக்களது கேள்விக்கும், பிற்போக்கான உற்பத்தி சக்திகளுக்குமிடையே நிலவிய முரண்பாடே நாட்டின் பிரதான முரண்பாடாக உள்ளது.”

நிக்ஷலுடனான மாலைவின் கைகுலுக்கலில் இருந்து, டெங் சியாவோபிங் உட்பட்ட இற்றைவரையான சீன அரசியல், பொருளாதார மாற்றம்பற்றிய முக்கிய இடதுசாரி ஆய்வாளர்களுள் ஒருவரான வாங் ஹூய் (Wang Hui) என்பவர் பின்வருமாறு கூறியுள்ளமை பெரிதும் கவனிக்கத்தக்கது.

“சீனா, தன்னை ஒரு திட்டமிட்ட பொருளாதார அமைப்பிலிருந்து சந்தைப் பொருளாதார அமைப்புக்கு மாற்றிக்கொண்டு விட்டது. சீனா, தன்னை உலகப் புரட்சியின் தலைமைச் செயலகம் என்ற நிலையிலிருந்து, உலக முதலாளித்துவம் செழித்து ஒங்குவதற்கான மையக்களமாக மாற்றிக்கொண்டு விட்டது. சீனா, தன்னை ஒரு முன்றாம் உலக ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு நாடு என்ற நிலையிலிருந்து, ஏகாதிபத்தியத்தின் மூலோ பாயர்தியான பங்காளி நாடுகளுள் ஒன்று என்ற நிலைக்கு மாற்றிக் கொண்டுவிட்டது.”

சோசலிசப் பொருளாதாரத் தைக் கட்டிவளர்ப்பதற்கேற்ற போதியளவு உற்பத்திச் சக்திகள் வளர்ந்திராமை, அதனை ஒரு பிரச்சினையாக ஏற்றுக் கூரியான திட்டங்களை ஆரம்பத்திலிருந்தே

வாங் ஹூய்

போடத் தவறியமை, பண்பாட்டுரீதியாக, சோசலிசத் தலைவர் கள் எனப்பட்டோர் பிரபுத்துவ, மன்னராட்சி இயல்புகளைக் கடந்து, சோசலிஸ்டுக்களுக்குரிய மனப்பாங்கில் ஒரு பாய்ச்சல டையாது, அதிகாரப் போட்டிகளுக்காகத் தவறுகளைச் செய் தமை என்பன எல்லாம் கூட்டுச்சேர்ந்து, நடைமுறை அர்த்தத்தில் சோசலிச அரசுகளை முதலாளித்துவத்தின்பாலும் ஏகாதிபத்தியத் தின்பாலும் திருப்பிவிட்டன.

சின, சோவியத் உடைவுகள், அதாவது சோசலிச முகாமுக் குள் ஏற்பட்ட பிளவு, சோசலிச நாடுகளில் உற்பத்திச் சக்திகள் வளர்ச்சியற்று இருந்தமை ஆகிய அம்சங்களை, அமெரிக்கா மிகவும் திறமையாகப் பயன்படுத்திச் சீனாவை ஏகாதிபத்திய சந்தைப் பொருளாதாரத்துக்குள் இழுத்துவிட்டது. இதன் வளர்ச்சிப் போக்கில், பின்பு சோவியத் யூனியனையும் அமெரிக்காவால் அவ்வாறு கவர்ந்து தன்பக்கம் வீழ்த்தமுடிந்தது. அதனை மிகச் சுருக்கமாகப் பார்ப்போம்.

ஸ்ராலினின் காலம், கட்சியிலிருந்த சிறந்த புத்திஜீவிகள் மற்றும் இராணுவ நிபுணர்கள் கொல்லப்பட்ட அல்லது வெளி யேற்றப்பட்ட அல்லது வெளியேறிய காலம். இது சோசலிச அரசுக்கு இருக்கவேண்டிய மூளைப் பலத்தைப் பெரிதும் பாதித் தது. சிந்தனைச் சுதந்திரம் முற்றாக நக்கக்கப்பட்டது. இதனால், சிந்தனைக்கு இடமற்ற ஒரு யாந்திரிகளீதியான, சுலோக சோசலிசம் ஒரு வாய்ப்பாட்டு முண்டமாய் நடமாடியது.

மாலை, அமெரிக்காவை முதலாளித்துவ ஏகாதிபத்தியமாகப் பார்த்த அதேவேளை, சோவியத் யூனியனை ‘சமூக ஏகாதிபத்தியம்’ எனக் கருதினார். இந்த விளக்கத்தில் அடிப்படை உண்மை உண்டு. உண்மையில், அவர் விபரிக்கும் காலத்துக்கு முன்ன மிருந்தே அவ்விளக்கம் சோவியத்துக்குப் பொருந்தும். இவ் விளக்கத்தைவிட மேலும் இதனை பரந்த தளத்தில் ஆராய வேண்டும்.

சோவியத் யூனியன் தனக்கான பேரரச ஆவலின் நிமித்தம் தனது குடியரசுகளின் வளங்களைச் சூறையாடியும், அனைத்துக் குடியரசுகளின் உபரிகளையும் திரட்டி, பாதுகாப்பு என்ற பெயரில் இராணுவச் செலவீட்டின் பக்கம் குவித்தது. அத்துடன், கைதேர்ந்த விஞ்ஞானிகளையும் தொழில்நுட்பவியலாளர்களையும் ஆயுதத் தயாரிப்பை நோக்கித் திசை திருப்பியது. இதனால், மூலவளக் குவிவின்மையும், விஞ்ஞான தொழில்நுட்பக் குவிவின் மையும் பலனாய்த் தொழில் துறை வளர்ச்சியும் அற்றுப்போனது. அதேவேளை, சிந்தனைச் சுதந்திரம் மறுக்கப்பட்டதால் அரசியல், பொருளாதார, நிர்வாகத் திட்டமிடல்கள் திறமையற்று வலு

வற்றுப்போயின். மறுபுறம், முதலாளித்துவ சந்தைமுறையில் விஞ்ஞான, தொழில்நுட்பவியலாளர்களுக்குப் போதிய ஊக்கிகள் இருந்ததுபோல, சோசலிசத்தில் இருக்கவில்லை. சோசலிச சமூகத்தில் தத்துவமே ஊக்கியாக இருக்குமென எதிர்பார்க்கப் பட்டது. மாறாக, மன்னர்களைப் போல் பிரபுக்களைப் போல் தலைவர்கள் நடக்கும்போது தத்துவம் ஊக்கியாக இருப்பதென் பது சாத்தியமற்றுப்போனது.

முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையில் பணம், வசதி வாய்ப்புக் கள், பட்டங்கள் மற்றும் கெளரவிப்புக்கள் என்பன விஞ்ஞானி களுக்கும் தொழில்நுட்பவியலாளர்களுக்கும் திட்டமிடலாளர்களுக்கும் சிந்தனையாளர்களுக்கும் மிகப் பெரும் ஊக்கிகளாக அமைகின்றன. உற்பத்திச் சக்திகளை விருத்தியாக்குவதில் மேற் படி புத்திஜீவித்தரத்தினர் தலையாய பகுதியினர் என்ற வகையில் முதலாளித்துவத்தில் உற்பத்திச் சக்திகள் விரைவான வளர்ச்சியை அடையமுடிகின்றது. முதலாளித்துவத்தில் காணப்படும் புத்திஜீவிகளின் பாத்திரம், சோசலிசத்தில் காணப்படும் புத்திஜீவிகளின் பாத்திரத்தைவிட, பன்மடங்கு பெரியது என்ற உண்மையை நாம் முதலில் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். உண்மையில் சோசலிச சமூகத்தில்தான் இது அதிகம் வளர்ச்சியடைய வேண்டும். ஆனால், 'சோசலிச' தலைவர்களினது மன்னராட்சி மனப் பாங்கும், அவர்களின் சிந்தனைவளக் குறைவுகளும், முன்னுதாரணமற்ற வாழ்வுகளும் இதனைத் தலைகீழாக்கிவிட்டன.

அமெரிக்காவின் புஜைபல பராக்கிரமமாய்க் காணப்படும் அதன் இராணுவத்தைவிடவும், அதன் பிரதான பலம், அவை அனைத்துக்கும் மூனையாக உள்ள அதன் அறிவியல்சார் வளர்ச்சியும், அதற்கான அறிவியல் சமூகமும் என்றுதான் கூறலாம். ஒரு தேசத்தின் வளர்ச்சி அதன் அறிவியல் முதிர்ச்சி யில்தான் தளமிடப்படுகின்றது. சோவியத் யூனியனின் வீழ்ச்சி அதன் அறிவியல் தடைகளில் தளமிடப்பட்டது.

சோவியத் யூனியனை அதன் குடியரசுகளுக்குள்ளால் மட்டும் பார்த்தாலே அது ஒரு பரந்த சாம்ராஜ்யம். குடியரசுகளின் வளங்கள் அவற்றின் வளர்ச்சிகளுக்கென ஒதுக்கப்படாது, யூனியனின் பேரரச ஆஸக்கான தேவைகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்டன. குறிப்பாக, அண்டவெளி ஆய்வை எடுத்துக்கொள்வோம். இதில் சந்திரமண்டலத்துக்கான ஆய்வு தனித்து நோக்கத்தக்கது.

பூமியிலுள்ள வளங்களைச் சூறையாடுவதற்காக பதினைந்தாம், பதினாறாம் நூற்றாண்டுகளில் ஐரோப்பிய அரசுகள் நாடுகான் கடல் பயணங்களில் ஈடுபட்டன. அதுபோலவே, பூமிக்கு வெளியே சந்திர மண்டலத்திலுள்ள வளங்களைச்

குறையாடும் போட்டியில் சோவியத் யூனியனும் அமெரிக்காவும் அண்டவெளிப் பயணப் போட்டியில் இருபதாம் நூற்றாண்டின் மத்தியின் பின் ஈடுபட்டன. இதில், அமெரிக்காவின் உபரி, அமெரிக்காவைத் தாக்குப்பிடிக்க வைத்தது. ஆனால், சோவியத் யூனியனது உபரி, அதன் நிலையில் வீணாய்ப்போனது. அண்டவெளிப் பயண ஆய்வுகளை நாம் மறுக்கவேண்டியதில்லை. ஆனால், பூமியில் வாழும் மக்களின் முதல்நிலைத் தேவைகளின் பின்புதான் அவற்றில் கவனம் செலுத்தலாம். மேற்படி இருபெரும் அரசுகளினது சந்திர மண்டலத்துக்கான வள விரயம் பூமியின் வறுமையைத் தடுத்துக்கப் பெரிதும் உதவியிருக்கக்கூடியது. பொருளாதாரக் குவிவைப் பெற்றிருந்த அமெரிக்காவால் சந்திர மண்டலச் செலவை ஈடுகட்டமுடிந்தபோதிலும், சோவியத் யூனியனின் பொருளாதார நிலையில் அச்செலவு ஒரு சமையாகவே அமைந்தது.

அடுத்து, தொழில்நுட்பத்தை எடுத்துநோக்கினால், அமெரிக்கா தலைமையிலான அதன் அணி நாடுகள் அல்லது கூட்டாளி நாடுகள் பெருமளவு தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி அடைந்த நாடுகளாகும். அவை பிரிட்டன், பிரான்ஸ், மேற்கு ஜேர்மனி, கனடா, ஐப்பான் எனப் பலவாகும். இந்நாடுகளுக்கிடையே பரஸ்பர தொழில்நுட்பப் பரிமாற்றங்களும், விஞ்ஞானிகள், தொழில்நுட்பவியலாளர்கள் தொடர்புகளும் ஒன்றுக்கொன்றான பங்களிப்புக்களும் இருந்தன. இதனால், தொழில்நுட்பம் விரைவான வளர்ச்சியடையக்கூடியதாய் அமைந்தது. ஆனால், சோசலிச் நாடுகளைப் பொறுத்தவரையில் அவ்வாறு அவை அடிப்படைத் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியை அடைந்திருக்கவில்லை. முதலில் சோவியத் யூனியனும் சீனாவும் நட்பு நாடுகளாய் இருந்தபோதிருந்த சிறு அனுகூலம்கூட, பின் பகைமையால் பயனற்றுப்போயின. அத்துடன், சோவியத் அணியில் இருந்த போலந்து மற்றும் கிழக்கு ஜீரோப்பிய நாடுகள் என்பன, அடிப்படையில் கைத்தொழில் வளர்ச்சியடையாத நாடுகள். இவற்றால் சோவியத்தின் தொழில்நுட்பம் வளர உதவ முடியவில்லை.

முதலாளித்துவத்துக்கு எதிரான, போர்க்குணம் கொண்ட நூலைக் கார்ல் மார்க்ஸ் எழுத, அதனை வெளியிட, அதுபற்றிய வாதப்பிரதிவாதங்களை நடாத்த பிரித்தானியாவின் முதலாளித்துவ ஜனநாயகத்தில் இடமிருந்தது. ஆனால், வெளின் காலமான பின்னான சோவியத் யூனியன் பற்றியும், செஞ்சீனா பற்றியும் விமர்சனபூர்வமான கருத்தைச் சொல்ல, அந்நாடுகளில் கார்ல் மார்க்ஸ் உயிருடன் இருந்திருந்தால்கூட, அவருக்கே இடமிருந்திருக்காது. அந்த அளவிற்குச் சோசலிச் நாடுகளில் சிந்தனைச் சுதந்திரம் நிராகரிக்கப்பட்டிருந்தது. சிலவேளைகளில் மேற்படி நாடுகளில் உள்ள மார்க்களின் சிலைகள் உயிர்பெற்று பேசத்

தொடங்கியிருந்தால், மேற்படி அரசுகளின் ஆட்சியாளர்கள் அவரை உடனடியாகத் தூக்கில் இட்டுக் கொண்றிருப்பார்கள் என்னும் அளவுக்கு அந்நாடுகள் சிந்தனையின் எதிரிகளாயின.

சோசலிசம் என்பது ஓர் அறிவியலைச் சிறப்புறப் புரிந்துகொள்ளாமல் சோசலிசத்தை நிர்மாணிக்க முடியாது. ஆனால், முதலாளித்துவ சக்திகளோ சோசலிசத்தை வீழ்த்துவதற்கு அதற்கு எதிர்வளமான சிந்தனையை விருத்தி செய்கிறார்கள். இந்த வகையில் சோசலிஸ்டுகள் சிந்தனைக்கு முதன்மை கொடுக்கின்றார்கள் இல்லை என்பதும், சிந்தனையின் எதிரிகளாய் இருக்கின்றார்கள் என்பதும் மிகவும் வருந்தத்தக்க விடயமாகும். சிந்தனைச் சுதந்திரமே சோசலிசத்தின் ஊற்றுக்கண். முதலாளித்துவ அமைப்பிற்கும் இன ஒடுக்குமுறைக்கும் எதிரான கூரிய ஆயுதமும் சிந்தனைச் சுதந்திரம்தான்.

சோவியத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைத்தரத்தை விடவும் அமெரிக்கத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைத் தரம் உயர்வாக அமைந்தது ஏன்? எப்படி? அப்படியாயின் சோசலிச உற்பத்தி முறை பிழையானதா? இதற்காகச் சொல்லப்படும் ஒரு பதிலைப் பரிசீலிப்போம். அதாவது அமெரிக்கா, பிரிட்டன் போன்ற முதலாளித்துவ, ஏகாதிபத்திய அரசுகள் உலகின் வளங்களைச் சூறையாடியும் சுரண்டியும் பெற்ற பெருந்தொகையான பொருளாதார வளத்தை வைத்துக்கொண்டு தமது தேசங்களின் தொழிலாளர்களுக்கும் அதில் ஒரு பகுதியை அள்ளித்தெளிக் கிண்ணன். இதனால், அத்தொழிலாளர்களும் வளம்பெற்று, சுரண்டப்படும் தேசங்களின் தொழிலாளர்களைவிடவும் வசதி படைத் தவர்களாகிவிடுகின்றனர். இதனை *Labour Aristocracy* என்பர்.

அது சரியான விளக்கமேதான். ஆனால், முதலாளித்துவ ஏகாதிபத்தியத்தில் ஈடுபடும் அமெரிக்காபோலவே சோவியத் யூனியனும் இன்னொரு வகையில் சமூக ஏகாதிபத்தியத்தில் ஈடுபட்டது. இறுதி அர்த்தத்தில் அவை இரண்டுமே சுரண்டல், சூறையாடல்களைச் செய்கின்றன என்ற வகையில் ஒன்றுதான். ஆனால், சமூக ஏகாதிபத்திய தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தைவிடவும் முதலாளித்துவ ஏகாதிபத்திய நாடுகளின் தொழிலாளர்களது வாழ்க்கைத்தரம் உயர்வாக உள்ளது என்பது கண்கூடு. இதற்கு முன்கூறிய காரணிகள் அனைத்தும் பொருந்தும். அதாவது, சிந்தனைச் சுதந்திரம் இன்மை, தொழில்நுட்பம் மற்றும் உற்பத்திச் சக்திகள் வளர்ச்சியடையாமை, தலைவர்கள் சோசலிசத்துக்குரிய பண்பாட்டு மனப்பான்மையை வளர்க்காது, மன்னராட்சியின் பிரபுத்துவ மனப்பாங்கையும் விழுமியத்தையும் கொண்டிருந்தமை என்பன எல்லாம் சேர்ந்து சோசலிச உற்பத்தி முறையைத் தோல்விக்குரியதாக்கின.

அப்படியாயின், இனி சோசலிச் சமூக அமைப்பை விருத்தி யாக்க வேண்டுமாயின் அல்லது மீட்க வேண்டுமாயின் புதிய உதவேகத்துடன்கூடிய ஒரு புதிய சிந்தனையும், புதிய தோழையை மிகு பண்பாடும் அவசியமாகின்றன. மேற்படி வெற்றிடத்தில்தான் சோவியத் யூனியனும் சோசலிசக் கட்டமைப்பும் வீழ்ந்துபட, அமெரிக்கா எழுந்தது. சோசலிச் அரசமைப்பு வீழ்த்தப்பட்டது என்று சொல்வதைவிடவும், அது பெருமளவுக்குத் தற்கொலை மாத்திரைகளை அருந்தி உணர்விழிந்த நிலைக்குப் போன்போது, அதன் வாயையும் மூக்கையும் அமெரிக்கா மெல்லப் பொத்திய போது, அதன் எஞ்சிய உயிர்த்துடிப்பும் ஆட்டமும் நின்று போயின்.

சுமார் அரைநூற்றாண்டு காலம் அமெரிக்காவுடன் சரிக்குச் சரி நின்று போராடிவந்த மிகப்பெரும் இராணுவ பலத்தைக் கொண்ட சோவியத் யூனியன், ஒரு சத்தவெடிதானும் வைக்காது அமெரிக்கா முன் வீழ்ந்துகிடக்கின்றது. அதேவேளை, சோவியத்தை நோக்கி ஒரு துப்பாக்கி வேட்டைத்தானும் வெடிக்க வைக்காமல், அப்பெரும் வல்லரசைத் தாம் வீழ்த்திவிட்டதாக அமெரிக்கா மார்த்தடிக் கொள்கின்றது.

இதிலொரு மிகச்சிறந்த வரலாற்றுப் பாடம் மனித குலத்துக்கு உண்டு. மனிதன், இறுதி அர்த்தத்தில் ஒரு பொருளாதாரப் பிராணி. இராணுவப் பலமாயினும் சரி, வேறு எத்தகைய பலங்களாயினும் சரி, அவற்றில் எதுவும் இறுதி அர்த்தத்தில் பொருளாதார நலன்களுக்குப் பணிந்துவிடுகின்றது. அரசியல், பொருளாதாரம், சூழலியல், அறிவியல், இராணுவம் என இவை அனைத்தும் கலந்த ஒரு புது வார்ப்பாய் பிறப்பெடுக்கின்ற அம்சமே பலம் என்பது. அதாவது, பலம் என்பது வெறும் புஜபல பராக்கிரமம் அல்ல. இன்றும்கூட ரஷ்ய இராணுவ பலம், அமெரிக்க இராணுவ பலத்துக்கு நிகரானது அல்லது இரண்டாவதானது. அப்படியான், அதன் புஜபல பராக்கிரமம் மட்டும் அதற்குப் போதுமானதல்ல. இன்றைய உலகளாவிய சர்வதேச யுகத்தில் தனித்து இரண்டு அரசுகளுக்கு இடையேயான பரஸ்பர அரசியற் பலப்பர்ட்சைக்கு உள்ளால் மட்டும் அரசியலை எடை போடமுடியாது. அவ்வாறான இரு அரசுகளுடனும் தொடர்புறுகின்ற பலவேறு உலக சக்திகளின் நலன்களுக்குள்ளாலும்தான் எடைபோட வேண்டும்.

எனவே, மேற்படி இரு அரசுகளின் அல்லது இரு சக்திகளின் நேரடிப் பலன்களால் மட்டும் அதன் நேரடி அர்த்தத்தில் இரண்டுக்குமிடையேயான நேரடி நீதி நியாயங்களினால் மட்டும் அதனை நிர்ணயித்துவிட முடியாது. அப்படி நிர்ணயிக்கப்படத்

போவதுமில்லை. இந்த வகையில்தான் சர்வதேசப் பரிமாணங்களினாலான அர்தத்தில் மட்டுமே எந்தவொரு உள்நாட்டுப் பிரச்சினையையும், எந்தவொரு இனங்களிடையேயான பிரச்சினையையும், நாடுகளிடையேயான பிரச்சினைகளையும் நாம் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

வெனின் மேதைமை பொருந்தியவர். சந்தேகத்திற்கு இடமற்ற வகையில் அவர் ஒரு மாமேதைதான். அவரது பலம் அவரிடம் காணப்பட்ட ஒப்பாரும் மிக்காருமற்ற மேதைமத்துவம் ஆகும். அரசியலில் அவர் கைக்கொண்ட பொறிமுறைத் தந்திரத் துக்காக வரலாற்று அன்னையின் பதிவேட்டில் அவருக்குத் தலைசிறந்தவொரு ராஜதந்திரி என்ற அந்தஸ்து நிச்சயம் உண்டு.

நடைமுறை நுட்பமும், நெருக்கடிகளின்போது ஓரடி பின் வாங்கி, ஒன்பதுடி முன் பாடும் சாதுரியமும், விளைவுகளைக் கணிக்கும் மதிநுட்பமும் கொண்டவர் வெனின். அவரிடம் காணப்பட்ட ஆசானுக்குரிய இயல்பும் திடசித்தமும், தத்துவ ஞான மிடுக்குடன் விடயங்களை எடுத்துரைக்கும் விதமும் வரலாற்றில் வியப்பளிக்கவல்லன. முதலாவது சோசலிச அரசியல், பொருளாதார நிர்மாணப்பில் காணப்பட்ட தவறை அவரது மூனை விரைவாகக் கிரகித்து, சீர்திருத்தம் செய்தது. ஆனால், அவரின் பின் பதவிக்குவந்த இரும்புக்கரங்கள் சோசலி சத்தின் ரத்தநாளங்களை நசுக்கின. ரத்தோட்டமற்று விறைத்துப்போன சோசலிசக் கட்டமைப்பிற்கு மிகெயில் கோர்பச்சேவ் மறுசீரமைப்பு (Perestroika) என்ற ஊசிமுந்தை ஏற்ற, அது நிலைத்துமாறித் தெளிவாக முதலாளித்துவத்தின் பக்கம் வீழ்ந்தது.

அதாவது, உற்பத்திச் சக்திகள் வளர்சியடைந்திராத ஒரு தளத்தின் மீது கட்டப்பட்ட சோசலிச நிர்மாணமானது, அதற்கே உரிய குறைகளை நிரப்பவெல்ல இடைக்காலத் திட்டமற்றதாய்ப் போனபோது சோசலிசம் எனும் அக் குறைமாதச் சிக வெளிறி முதலாளித்துவ நாற்றுமேடைக்குப் பசனையானது. சீனாவில் ஏற்பட்ட தொடர் திருத்தங்களும் குழப்பங்களும் இதனைத்தான் காட்டின. 1980களின் பிற்பகுதியில் கோர்பச்சேவின் ‘பெரஸ் ரொய்க்கா’ வருமுன்பே, 1970களின் பிற்பகுதியில் டெங் சியாவோ பிங்கின் முன்னோடி ‘பீக்கிங்ஸ்ரொய்க்கா’ (Pekingstroika) வந்து விட்டது. இவ்வாறு மொஸ்கோ சோசலிசமும், பீக்கிங் சோசலிச மும் இறுதி அர்தத்தில் முதலாளித்துவ ஏகாதிபத்திய அமைப்புக்குள் வழுக்கி வீழ்ந்தன. இவ்வாறு இரண்டுமே ஒரேமாதிரி வீழ்ந்திருப்பதால், இது ஒரு விபத்தல்ல. ஒரேவிதமான நிர்மாணிப்புத் தவறுகளின், ஒரேவிதமான மன்னராட்சிக் கலாசாரத் தவறுகளின் தவிர்க்கமுடியா விளைவுகளாகும்.

செம்படைக்கும் வெண்படைக்குமிடையோன யுத்தம் உத்தியோகபூர்வமான அர்த்தத்தில் 1917ஆம் ஆண்டிலிருந்து ஆரம்பமானது. சிவப்புக்கு எதிரான யுத்தத்துக்கு வெள்ளை மாளிகை தலைமைதாங்கத் துடித்ததேயாயினும், இரண்டாம் உலகப் போரின் முடிவுடன்தான் அது முழு அளவில் சாத்தியமா னது. சிவப்புக்கும் வெள்ளைக்கும் இடையோன இந்த யுத்தத் தில் சிவப்பின் மரணம் பெருமளவிற்குத் தற்கொலையின்பாற் பட்டதாகும். ‘சிவப்பின்’ வீழ்ச்சியின் பின்பு ‘வெள்ளையின்’ யுத்த மேகம் ‘பச்சையை’ நோக்கிப் படரத் தொடங்குகின்றது. பச்சையென்பது இல்லாமிய உலகம்.

உலகளாவிய ஆதிக்கப்போட்டியில் மேற்காசிய முக்கியத்துவம்

ப தினைந்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியிலும், பதினாறாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் கிறிஸ்ரோபர் கொலம்பஸ் (Cristopher Columbus, 1451-1506), வாஸ்கோ ட காமா (Vasco da Gama, 1469-1524), பேடினன்ட் மகலன் (Ferdinand Magellan, 1480-1521) போன்ற ஐரோப்பியர் கடற் கப்பல்களில் கால்வைத்து இரத்தக் கப்பல்களில் கொடியேற்றினர். அந்தக் கொடிதான் இன்று வளி மண்டலத்தையும் தாண்டி விண்வெளியில் அமெரிக் கக் கொடியாக மிதக்கின்றது. அத்தகைய இரத்தக் கப்பல்களின் தொடர்ச்சியான ஐந்து நூற்றாண்டுகாலத் திரட்சிதான் இன்றைய அமெரிக்காவின் பூர்காள ஏகாதிபத்தியம். கடல்வழியால் தொடங்கிய இந்த இரத்தச்சவடு தற்போது விண்வெளியால் தன்னை அரண்மைத்திருக்கின்றது. கடலில் குதித்தவன் இப் போது வானில் மிதக்கின்றான். கடலுக்கும் வானுக்கும் இடையேயான ஐந்து நூற்றாண்டுகால உலக மக்களின் இரத்தத்தின் ஒன்றுகூடிய திரட்சி வடிவம்தான் இன்றைய அமெரிக்க ஆதிக்கம்.

கிறிஸ்ரோபர்
கொலம்பஸ்

வாஸ்கோ ட காமா

பேடினன்ட் மகலன்

இடையறாத இந்த ஐந்து நூற்றாண்டுகால வரலாற்றுத் திரட்சி எப்படி ஏற்படமுடிந்தது என்பதுதான் தற்போது எம் முன்னுள்ள பிரதான கேள்வி. இந்தக் கேள்விக்கு விடைகாணாத வரைக்கும் உலக மக்களுக்கு விமோசனமில்லை.

பலவேளைகளில், நாம் எம்மை முனிவர்களாயும் ரிஷிகளாக வும் நினைத்து எதிரியைச் சபிக்கின்றோம். விளைவு ‘பெண்ணைக் கொக்கென்று நினைத்த கொங்கணவனின்’ கதையாகின்றது. ஒன்றின் வளர்ச்சியை, அதன் பலத்தை, அதன் துணைச் சக்திகளை, அதன் உயிர்நாடியை அதற்கே உரிய நெறிமுறைகளுக் கூடாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். எதிரியைப் பற்றிய குறை மதிப்பீடும், தன்னைப் பற்றிய மிகைமதிப்பீடும், எதிரிபற்றிய அநாயாசமான போக்கும் எதிரிக்குத் துணைசெய்பவைகளாகி விடும். எப்போதும் எச்சரிக்கை, தயார்நிலை என்ற இவ்விரண்டும் ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்களாகும். எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படையானது தன்னைப் பற்றியதும் எதிரிபற்றியதுமான யதார்த்தபூர்வ மதிப்பீடு. மதிப்பீடு என்பது ஒன்றின் வளர்ச்சி பற்றிய கணிப்பீடுதான். நவீனகாலத்தில் முதலாளித்துவத்தினதும் சோசலிசத்தினதும் வளர்ச்சி விதிபற்றிய கணிப்பீட்டைத்தான் நாம் அரசியல் ஆய்வு என்கிறோம். தனித்து, சோசலிசத்தை மட்டும் செய்யும் ஆய்வானது சோசலிச நிர்மாணத்திற்கு உதவப்போவதில்லை. அது வேண்டுமென்றால், ஒரு புனருப் படலமாக மட்டுமே அமையலாம். அதேவேளை, தனித்து முதலாளித்துவத்தைப் பற்றி மட்டும் செய்யும் ஆய்வானது சோசலிச நிர்மாணத்திற்கு அரைவாசிவரை உதவக்கூடியது. முதலாளித்துவத்தையும் சோசலிசத்தையும் சரிக்குச்சரியாக எடுத்துச் செய்யும் ஓர் ஆய்வுதான் சோசலிச நிர்மாணத்திற்கு முற்றிலும் உதவக்கூடியது. மார்க்கியமானது முதலில் முதலாளித்துவம்பற்றிய ஒரு பரிபூரண ஆய்வு. அடுத்து, அது சோசலிசத்தின் தேவையையும் அதற்கான சாத்தியப்பாட்டையும் கூறுகின்றது. முதலில், நாம் காணப்படும் அமைப்பைப் புரிந்து விமர்சிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அடுத்து, தேவையானதை யதார்த்தத்தில் அடையாளம் கண்டு, அதற்குரிய சாத்தியக்கூறுகளைத் தேடி நிறுத்தெடுக்க வேண்டியிருக்கின்றது.

இந்த வகையில் நாம் தற்போது காணப்படுகின்ற உலக அரசியலை, பூமியினதும் வானத்தினதும் வடிவில், வளியினதும் ஒளியினதும் வடிவில் போர்த்து மூடப்பட்டுள்ள அதன் காட்சிக் கோலங்களுக்கும் அப்பால் பச்சை நிர்வாண கோலத்தில் மட்டு மன்றி, எக்ஸ்ரே படம் பிடித்தால்போல் அவை சார்ந்த அனைத்து உள்ளார்ந்த அமைப்புக்களையும் சிற்திரிக்க வேண்டும். அடுத்து, அவற்றை நாம் இங்கு விமர்சிக்க வேண்டும். விமர்சனத்திலிருந்து புதியதைக் கண்டறிய வேண்டும். பின்பு, காணப்படும் பிழையா

எனதை எப்படிப் புறமொதுக்கி, சரியான புதியதை எப்படி நிலைநிறுத்துவது என்பதைக் கண்டறிய வேண்டும். அப்படி ஓர் ஆய்வைச் செய்வோமாயின் அது, குறித்த இலட்சியத்தின் அரைவாசியை அடைந்தமைக்குச் சமமாகும். இந்த வகையில் கண்டறியப்படும் தெளிவான் கோட்பாடும், அதன் அடிப்படையிலான், கால்த்திற்கு இசைவான் கொள்கையுமே சோசலிச் நிர்மாணிப்பிற்கும், தேசிய விடுதலைக்குமான முன்நிபந்தனைகளாகும்.

உலகில் தோன்றிய முதலாவது பேரரசன் சாகோன (Sargon, கி.மு.2279-2334); முதலாவது பேரரசு ஆக்காட் (Akkad); அது இன்றைய ஈராக். இப்பேரரசை ஈராக்கிலிருந்து சின்னாசியா எனப்படும் இன்றைய ஆசியத் துருக்கி வரை சாகோன் விஸ்தரித்திருந்தார். அந்த முதலாவது பேரரசு தோன்றிய மண்ணில், அந்த முதலாவது பேரரசனின் வாரிசான சதாம் ஹாசெயினின் கழுத்தில் தூக்குக்கயிற்றை அமெரிக்க ஜனாதிபதி ஜோர்ஜ் டபிள்யூ புஷ் மாட்டியதன் மூலம் தன் தலையில் முழு உலகிற்கு மான பேரரசு கிரீடத்தைச் சூழ்க்கொண்டார். அதாவது, சதாம் ஹாசெயினின் கழுத்தில் மாட்டப்பட்ட தூக்குக்கயிறு, ஜோர்ஜ் புஷ்வின் தலையில் கிரீடமாய் ஏறியுள்ளது. இங்குள்ள வரலாற்று விந்தை என்னவெனில், உலகின் முதலாவது பேரரசு தோன்றிய ஈராக்கிய மண்ணைத் தோற்கடித்ததன் மூலமே முதலாவது உலகப் பேரரசாக அமெரிக்கா மாறியுள்ளது.

“உலகம் முழுவதும் எங்கெங்கு மூல்விமகள் இருக்கிறார்களோ, அங்கெல்லாம் அமெரிக்கா அவர்களை அழிக்கத் தன் படைகளை அனுப்புகிறது. என்னென்னவோ காரணங்கள் இதற்குக் கற்பிக்கப்படுகின்றன. உலக இல்லாமிய சமூகத்திற்கு எதிரான தனது நடவடிக்கைகளை அத்தேசம் முற்றிலுமாக நிறுத்தினாலோமிய, எங்களது புனிதப்போர் தொடரத்தான் செய்யும்” என்று, 1997ஆம் ஆண்டு CNN செய்தி நிறுவனத்திற்கு அளித்த பேட்டி ஓன்றில், பின் லாடன் தெரிவித்திருந்தார்.

“அமெரிக்கர்கள் அனைவரையும் கொல்லுங்கள். ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் என்று பார்க்க வேண்டாம். எந்த இடத்தில் பார்த்தாலும், எப்போது பார்த்தாலும் கொல்லுங்கள். அமெரிக்கக் கப்பல்களை அடித்து உடையுங்கள், அவர்களது விமானங்களை வெடிவைத்துத் தகருங்கள்... அவர்கள்தானே அரசை நியமிக்கிறார்கள்? திரும்பத்திரும்ப ஒருவரே ஆளவும் அவர்கள்தானே வாக்களிக்கிறார்கள்” என்று, 1998ஆம் ஆண்டு ஆப்கானிஸ்தானில் நிகழ்ந்த ஒரு பத்திரிகையாளர் மாநாட்டின் போது, பின் லாடன் கூறினார்.

1997ஆம் ஆண்டின் இறுதிப் பகுதியில் இஸ்லாமியச் சட்டத் தீர்ப்பு என்று பொருள்படும் ஆணை (Fatwa) ஒன்றைப் பின் லாடன் வாசித்தார். அதாவது, “இறைவனால் படைக்கப்பட்ட அரேபிய நிலப்பகுதி இதற்கு முன் இப்படிப்பட்ட ஆக்கிரமிப் பாளர்களை தன்னுள் ஊடுருவ விட்டதில்லை. அரேபியாவின் வளங்களை அவர்கள் அபகரித்துவிட்டார்கள். வேண்டியளவு திருட்ட தின்றுகொண்டும் இருக்கிறார்கள். சகோதர இஸ்லாமியர் கள் ஒருபிடி உணவுக்காக அலைந்து திரிந்துகொண்டிருக்கின்ற சமயம் பார்த்து அந்தக் கொள்ளையர்கள் இந்தக் காரியத்தைச் செய்துவிட்டார்கள்...”

“பல்லாயிரக்கணக்கான ஈராக்கியர்களைக் கொன்று போட அமெரிக்காவிற்கு யார் அனுமதி கொடுத்தது? யுத்தத்தில் இறந்த அரேபியர்களின் மொத்தத் தொகை ஒரு மில்லியன் என்று தெரிகின்றது. ஆயிரமாயிரம் மூல்லிம் பெண்கள் தம் கணவன் மார்களையும் சகோதரர்களையும் தந்தையர்களையும் இழந்து நடுத்தெருவிற்கு வந்திருக்கிறார்கள். தேடித்தேடி இஸ்லாமியர்களை அவதிக்குள்ளாக்குகின்ற இந்த அமெரிக்க-இஸ்ரேலியக் கூட்டணியை முறியடிக்க வேண்டியது நமது கடமையாகிறது...”

“இத்தகைய பாவிகளின் மீது புனிதப்போர் (ஜிகாத்) புரிவது ஒவ்வொரு இஸ்லாமியரின் கடமையாகும்.” 1998ஆம் ஆண்டின் நடுப் பகுதியளவில் ABC தொலைக்காட்சிக்கு, பின் லாடன் அளித்த பேட்டி ஒன்றில், “உலகின் மிக மோசமான திருடனும், மிக மோசமான திவிரவாதியும் அமெரிக்காதான் என்று நாங்கள் நம்புகிறோம். சுவுதி அரேபியாவிலிருந்தும், ஒட்டுமொத்த இஸ்லாமிய உலகிலிருந்தும் அமெரிக்கா தன் கடைசி வீரன்வரை வாபஸ் பெறாவிட்டால் அதற்கான விலையைத் தந்தே தீர வேண்டியிருக்கும்.” பின் லாடன், அமெரிக்கர்களை உலகின் “மிக மோசமான திருடர்கள்” என்றும், “மிக மோசமான கொலைகாரர்கள்” என்றும், “மிக மோசமான திவிரவாதிகள்” என்றும், “மிகப்பெரும் பாவிகள்” என்றும், “இஸ்லாத்தின் எதிரிகள்” என்றும் கடும் வார்த்தைகளால் தாக்கியதுடன், இவ்வாறான அமெரிக்கர்களுக்கு எதிரான ‘புனிதப்போரில்’ ஒவ்வொரு இஸ்லாமியனும் ஈடுபட வேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொண்டார்.

இவற்றை வெறுமனே ஒரு பின் லாடனின் வார்த்தைகளாக மட்டும் கொள்ள முடியாது. இஸ்லாமிய உலகில் நீண்டகாலமாகவே அமெரிக்காவிற்கும் மற்றும் மேற்கு உலகிற்கும் எதிராக வளர்ந்து வரும் மொத்த அதிருப்தியின் வெளிப்பாடாகவே கொள்ளவேண்டும். இது மேற்குலக-இஸ்லாமிய மோதலின் வெளிப்பாடாகும்.

சாமுவெல் ஹண்டிங்ரன்

நாகரிகங்களுக்கிடையேயான மோதல் ஒன்று (*Clash of Civilizations*) வரவிருப்பதுபற்றி ஏற்கெனவே சாமுவெல் ஹண்டிங்ரன் (Samuel Huntington) என்பவர் எதிரவு கூறியிருந்தார். கிறிஸ்தவத்திற்கும் இஸ்லாத்திற்கும் இடையேயான அல்லது மேற்குலகிற்கும் மேற்காசியாவிற்கும் டையேயான யுத்தம்பற்றி எதிர்பார்ப்புகள் பொதுவாகவே இருந்தன. அவ்வள

விற்கு மேற்படி இரண்டுக்குமிடையேயான வரலாற்றுப் பகைமை பலமாகக் காணப்பட்டது. மேற்படி இரு மதங்களுக்கும் அல்லது இரு நாகரிகங்களுக்கும் இடையேயான யுத்தமென்பது ஒரு ஐதீகமாக இருதரப்பு மக்களின் மனங்களிலும் உண்டு. இப்பின்னணியில் இரட்டைக் கோபுரங்கள்மீதான பின் லாடனின் தாக்குதலை எதிர்கொள்ள முற்பட்ட இரண்டாம் புஷ் அதற்கான தனது யுத்தத்தை, இந்த 'சிலுவை யுத்தம்' (*This Crusade*) என வர்ணித்தமை, பழைய சிலுவை யுத்தத்தை ஞாபகப்படுத்துவதாகவும், இருந்து வந்த ஐதீகத்தை உயிர்ப்பிப்பதாகவும் இருந்தது.

பதினேராம் நூற்றாண்டிலிருந்து பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரையான மூன்று நூற்றாண்டுகளாக கிறிஸ்தவத்திற்கும் இஸ்லாத்திற்கும் இடையே நடைபெற்ற சிலுவை யுத்தத்தின் தொடர்ச்சியாக, இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டில் இஸ்லாத்திற்கெதிரான இன்னொரு சிலுவை யுத்தம் என்பதே இதன் பொருளௌன் எதிர்ப்புக்கள் கிளம்பின. இஸ்லாமிய உலகின் கண்டனத்தை அடுத்து புஷ் இவ்வார்த்தையை, தான் அத்தகைய அர்த்தத்தில் கூறவில்லையெனக் கூறினாராயினும், இவ்வார்த்தைப் பிரயோகம் ஒரு விபத்தாகக் கொள்ளப்படாது, இஸ்லாமிய உலகிற்கு எதிரான மனப்பான்மையாகவே கருதப்பட்டது. பொதுவாக இஸ்லாமிய உலகத்துடனான பிரச்சினைகள் எனும் போது, அநேகமாக மேற்குலக அரசுகளெல்லாம் ஒரே பக்கமாக நிற்பதைக் காணலாம்.

இரட்டைக் கோபுரத்தின் மீதான பின் லாடனின் தாக்குதல் சம்பந்தமான அமெரிக்க அரசின் உத்தியோகபூர்வ விசாரணைக் குழுவின் அறிக்கையில், "எமது எதிரி, வெறும் தீவிரவாதமல்ல. அதனை இஸ்லாமியத் தீவிரவாதமென்று குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டும். சகிப்புத்தன்மையற்ற, மதத்திலிருந்து அரசியலை வேறுபடுத்திப் பார்க்கத் தெரியாத மிகப் பெரியதொரு பாரம்பரி

யத்திலிருந்து வந்த பின் லாடனும், அவரையொத்த பலரும் நம்முன் இருக்கின்றார்கள்.” அதாவது, சம்பவம் நிகழ்ந்து மூன்று ஆண்டுகளின் பின்னான அறிக்கையில், அதுவும் ஆழந்த நிபுணத் துவம் பொருந்தியவர்களின் அறிக்கையில் மேற்படி இஸ்லாமியப் எதிர்ப்புணர்வுக் கருத்து இருக்கின்றதென்றால், வெகுஜனங்கள் மத்தியில் இது எவ்வளவு தூரம் ஆழப்பதிந்திருக்கும் என்பதை இலகுவில் விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

மேற்படி அறிக்கை வெளியானதும், இவ்வாக்கியங்கள் சில இஸ்லாமிய நாடுகளினதும் மற்றும் அறிஞர்களினதும் கண்டனங்களுக்குள்ளாகின. எது எப்படி யோ, இரு தரப்பிலும் இஸ்லாமிய-மேற்குலக எதிர்ப்பும் பக்கமையும் ஆழமாக உள்ளன. பனிப்போர் (*Cold War*) முடிவடைந்ததை உடனடித்த பனிப்போரின் பின் பின்னான காலமும் (*Post Cold War*), பனிப்போரின் பின் பின்னான காலமும் (*Post Post Cold War*), வெள்ளைக்கும் பச்சைக்கும் இடையேயான யுத்த காலங்களாகும். அமெரிக்கா இதனைப் பச்சை ஆபத்துக்கு (*Green Danger*) எதிரான யுத்தமாக முன்னெடுக்கின்றது. யுத்தமென்றாதியில் இது ஒரு யுத்தமேயா யினும், பண்புரையில் இது இரட்டைப் பரிமாணங்களைக் கொண்டுள்ளது. அதனால்தான், இதனைப் பனிப்போரின் பின்னான காலமெனவும், பனிப்போரின் பின் பின்னான காலமெனவும் பிரித்து அழைக்கவேண்டியுள்ளது. இந்த இரட்டைப் பரிமாண யுத்தத்தை வெறும் உணர்ச்சிவச, தனிமனித ஆளுமை விவகாரங்களாகப் பாராது, நீண்ட வரலாற்று, அரசியல், பொருளாதார, ஆதிக்க வியுகங்களுக்கூடாகப் பார்வையிட வேண்டும். ஒரு வடிவில் பார்த்தால், இந்த யுத்தமானது மேற்காசியாவிற்கு எதிரான மேற்குலகின் யுத்தமாகவும், இன்னொரு வடிவில் பார்த்தால் இஸ்லாத்திற்கெதிரான கிறிஸ்தவத் தின் அல்லது மேற்குலகின் யுத்தமாகவும் தோன்றுகின்றது. நீண்ட அரசியல், பொருளாதார, வரலாற்று யதார்த்தங்களுக்கூடாக நாம் இவற்றின் உண்மையான உட்பொருளைக் கண்டறி வது அவசியம். மனிதகுலத்தின் முதல் மூலநாகரிகங்கள் தோன்றிய உலகப் பகுதி மேற்காசியாவும் அதனை அண்டிய ஆபிரிக்கப் பகுதிகளுமாகும். அவை சுமேரிய, எகிப்திய-பபிலோனிய நாகரி கங்களாகும். அப்படிப் பார்த்தால் நாகரிகத்தின் தொட்டில் இன்றைய இஸ்லாமியப் பிரதேசங்களில்தான் கருக்கொண்டது.

அரேபிய தீபகற்பத்தில் உள்ள ஈராக்கிய பூமியானது ஆசியா, ஆபிரிக்கா, ஐரோப்பா ஆகிய மூன்று கண்டங்களையும் தொடர்புறுத்தி விரியக்கூடிய மைய பூமியாகவுள்ளது.

சமாராக கிழு. 2300ஆம் ஆண்டளவில் உலகின் முதலாவது பேரரசான ஆக்காட் பேரரசு, இன்றைய ஈராக்கியப் பகுதியில்

விருந்து முதல்முறையாக ஜேரோப்பா நோக்கித் துருக்கிவரை படர்ந்தது. நாகரிகங்களுக்கிடையோன யுத்தங்களுக்கான முதலாவது புள்ளி இதுதான். இதைத் தொடர்ந்து பின்பு இரு பக்கங்களிலிருந்தும் பல யுத்த காண்டங்கள் நிகழ்ந்தன. பாரசீகப் பேரரசன் டரியஸ் (*Darius*) கி.மு. 490ஆம் ஆண்டு கிரேக்கத்தின் மீது மேற்கொண்ட படையெடுப்பு, பின்பு கிரேக்கரால் தோற் கடிக்கப்பட்டது. இதன் பின்னர், அடுத்துவந்த பாரசீகப் பேரரசன் சேக்கில் (*Xerxes I*) என்பவரும் கிரேக்கம் மீது படையெடுத்தார். இவ்வாறு நீண்டு வளர்ந்து, காலப்போக்கில் கி.பி. பதினேராம் நூற்றாண்டில் பாரிஸிலிருந்து ஜெருசலம் நோக்கிக் கிறிஸ்தவர்கள் மேற்கொண்ட சிலுவை யுத்தம் எனும் படையெடுப்பு, சுமார் மூன்று நூற்றாண்டுகள் நீடித்தது.

பிற்காலத்தில், துருக்கியிலிருந்து கிரேக்கத்திற்கூடாக ஜேரோப்பா நோக்கி இல்லாமியப் படையெடுப்பு ஏற்பட்டது. அவ்வாறே, ஜோர்டானிலிருந்து எகிப்து, லிபியா, அல்ஜீரியா, மொரோக்கோ ஆகிய ஆபிரிக்க நாடுகளுக்கூடாக ஜேரோப்பிய நாடான ஸ்பெயினை இல்லாம் சென்றதைந்தது.

மறுபறும் ஆசியாவின் கிழக்கு நோக்கி ஈராக், ஈரான், பாகிஸ்தான், இந்தியா என ஒரு படர்ச்சியும், அதன் கிளையாக ஆப்கானிஸ்தான் மற்றும் பழைய சோவியத் ரஷ்யப் பகுதிகள் நோக்கியும் இல்லாமியப் படர்ச்சிகள் இடம்பெற்றன. மேற்காசியாவிலிருந்து (மத்திய கிழக்கிலிருந்து) கிழக்கு, தென் கிழக்கு ஆகிய திசைகளில் இந்தியா உட்பட மலேசியா, இந்தோனேசியா வரையும் இல்லாம் படர்ந்திருப்பதையும், மேற்கு நோக்கி ஆபிரிக்காவிற்கூடாக, அதாவது, வட ஆபிரிக்கா முழுவதையும் ஊடறுத்து ஸ்பெயினவரை, அதாவது, ஒரு கண்டத்தைக் கடந்து ஜேரோப்பாவை இல்லாம் அடைந்திருப்பதைக் காணலாம். இது எமக்கு ஒரு விடயத்தைத் தெளிவாக்குகின்றது. இல்லாம் அல்லது மேற்காசிய ஆதிக்கம் பல முனைகளில் இருந்து, பல கண்டங்களையும் நோக்கிப் படர்ந்திருக்கின்றது. குறிப்பாக, மேற்குலகின் ஆதிக்கத்திற்கு அது பெரும் சவாலை ஏற்படுத்தி விட்டது.

வரலாற்றில் பிரளையம் போன்ற ஒரு பெரும் மாற்றத்தின் தொடக்கமாக, இல்லாமிய அரசாகிய துருக்கியின் கையில் கொன்ஸ்தாந்திநோபிள் 1453ஆம் ஆண்டு வீழ்ச்சியடைந்தமை அமைந்தது. இவ்வாறு கொன்ஸ்தாந்திநோபிள் துருக்கியின் கைவசமானதும், கிழக்கிற்கான ஜேரோப்பியப் பாதை தடைப் பட்டது. மூமிழுங்களை என்ற விஞ்ஞான உண்மை அப்போது அறியப்பட்டுவிட்டதால், தொடர்ந்து மேற்கு நோக்கிப் பயணம்

செய்தால் கிழக்கில் மிதக்கலாம் என்ற அடிப்படையில் ஐரோப்பி யர் கடல்வழிக் கண்டுபிடிப்புப் பயணங்களில் ஈடுபடத் தொடங்கினர். இதன்மூலம் ஐரோப்பியர் கடல்வழி அறிவையும், கடல் ஆதிக்கத்தையும் பெற்றனர். இந்தியாவை அடைந்துவிட்டதாக என்னி, புதிய கண்டமான அமெரிக்காவைக் கொலம்பஸ் சென்றடைந்தார். 1521ஆம் ஆண்டு மகலன் (Magellan) பூமியை வலம்வந்தார். பூகோளமயமாக்கலின் முதல் புள்ளியும் இதுவே. பூமி ஒன்றாக அதன் முழு வடிவில் அறியப்பட்டமையும், அதன் வழி ஐரோப்பியரே பூமியின் ஆதிக்க சக்தியாக நிகழ ஆரம்பித்தது. கொன்ஸ்தாந்திநோபிள் துருக்கியிடம் சிக்கியதால், பூமி ஐரோப்பியரிடம் சிக்கும் நிலை தோன்றியது. துருக்கி என்பது உலகில் தோன்றிய முதலாவது பேரரசான் ஆக்காட் பேரரசின் ஒரு பகுதி. சராக்கினதும் வளைகுடாவினதும் நீட்சிப் பகுதி இந்தப் பகுதியை மையமாகக் கொண்டுதான், உலகளாவிய ஆதிக்கம்பற்றிய பிரச்சினையே எழுகின்றது. மனிதனை முழுப் பூமியையும் வலம்வரவைத்ததும் இப்பிரதேசம்பற்றிய சர்ச்சைதான். இப்பிரதேசத்தின் மீதான தரைவழி வாய்ப்பை ஐரோப்பியர் இழந்தமையால், ஐரோப்பியர் கடல்வழி வாய்ப்பைத் தேடினர்.

இப்பிரதேசத்தின் முக்கியத்துவமானது பலம்பொருந்திய போர்க்குணம்மிக்க இல்லாத்தின் பரவலுக்கு அடிப்படையானது. இல்லாமியப் பேரரச தத்துவமானது, இல்லாத்தின் தத்துவ வலிமையுடன், பலம்பொருந்திய பேரரசுகள் எழக் காரணமானது. சராக் உட்பட்ட வளைகுடாப் பகுதியும், கிழக்கு, மேற்கு மற்றும் ஆபிரிக்கா நோக்கிய அதன் நீட்சிப் பிரதேசங்களும், அவற்றுடன்கூடவே பலம்பொருந்திய, போர்க்குணம் மிக்க இல்லாமிய தத்துவமும் ஒன்றுசேர, அதற்கு எதிரான மேற்குலகின் வன்மம் இல்லாமிய எதிர்ப்புணர்வின் வடிவமாய் மாற்றம் பெற்று, விட்டுக்கொடுப்பற்ற ஜீவை-மரணத் தொடர் போராட்டமாய் உருப்பெற்றது. பொருளாதாரத் தேட்டங்களுக்கான அரசு ஆதிக்க-பிரதேச ஆதிக்கப் போட்டியானது கிறிஸ்தவம்-இல்லாம் என்ற வடிவில் அணிகளாயின.

இங்கு கவனிக்கப்படவேண்டிய விடயம் என்னவென்றால், சராக்கை முக்கிய புள்ளியாகக்கொண்டு விரியும் வளைகுடாப் பிரதேசம் உலக ஆதிக்கத்திற்கான, உலகப் பொருளாதார, வர்த்தக ஆதிக்கத்திற்கான மையமாக அமைந்திருக்கின்றது என்பதுதான்.

இறுதி அர்த்தத்தில் அனைத்துமே ஆதிக்கத்திற்காக - பொருளாதார ஆதிக்கத்திற்காக - நிகழ்கின்றன. இனமென்றும், மொழியென்றும், மதமென்றும், சாதியென்றும், தேசியமென்றும் காணப்படும் அனைத்துப் போராட்டங்களும் இறுதியிலும் இறு

தியாகப் பொருளாதார நலன்களுக்கான அல்லது பொருளாதார ஆதிக்கத்திற்கான வடிவங்களேயாகும். இதில் நாம் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டிய ஒரு சிறப்பம்சம் என்னவெனில் பொருளாதார ஆக்கிரமிப்பிற்கும், ஒடுக்குமுறைக்கும் எதிரான இன, மத, மொழி வடிவிலான போராட்டங்கள், அத்தகைய ஒடுக்கு முறைகளை எதிர்க்க உதவுகின்றன என்ற வகையில், ஓர் இடைக்கால முற்போக்குப் பாத்திரத்தை வகிக்கின்றன.

ஒருவருக்கு, தான் விரும்பும் ஒன்றை நேசிக்கும் உரிமை உண்டு. அனால், அதற்காக அதனை யார்மீதும் தினிக்கவோ, அன்றில் அதனை ஒடுக்குமுறையின் கருவியாக்கவோ யாருக்கும் உரிமை இல்லை. ஒருவர் ஒன்றை நேசிக்கின்றார் என்பதற்காக அதனை ஏற்றத்தாழ்வின் அல்லது பாகுபாட்டின் சின்னமாக வைத்திருக்க ஒருபோதும் அனுமதிக்கவும் முடியாது. அதாவது, சமத்துவம் என்ற அடிப்படையில் இருந்துதான் எந்த நேசிப் பையும் ஏற்றுக்கொள்ளலாம்.

ஜூரோப்பிய சகாப்தம்

கு டல்வழிக் கண்டுபிடிப்புக்கள்மூலம் வட அமெரிக்கா, தென் அமெரிக்கா ஆகிய புதிய உலகை ஜூரோப்பியர் சென்றடைந்தனர். கடல்வழியால் பூமி முழுவதையும் ஜூரோப்பியர் சூழ்ந்துகொண்டனர். இதன்மூலம் புவியெங்கும் ஜூரோப்பியர் சகாப்தம் உதயமானது. இந்த வகையில் ஜூரோப்பியரின் கடல் வழிக் கண்டுபிடிப்பிற்குள்ளாம் கடல் ஆதிக்கத்திற்குள்ளாம் மேற் காசியா சிறைப்பட்டுக்கொண்டது. கடல்வழி உலகளாவிய ஆதிக்கத்தால் மேற்காசியப் பூமியையும், அதன் இஸ்லாமிய மக்களையும் ஜூரோப்பியர்களால், கிறிஸ்தவர்களால் கவ்விக் கட்டுப்படுத்த முடிந்தது. மேற்காசியாவின் தரைவழி முக்கியத்துவமானது. உண்மையில், கடல்வழி முற்றுகையினாலும், கூடவே உலகளாவிய ஆதிக்கத்தாலும் வெற்றிகொள்ளப்பட்ட காலமாய் இது அமைந்தது. ‘சூரியன் அஸ்தமிக்காத சாம்ராஜ்யம்’ என, பிரித்தானியர் மார்த்தடிச் சொல்லுமளவிற்குப் புவியின் நாலா புறங்களிலிருந்தும் கடலும் தரையும் பிரித்தானிய சாம்ராஜ்யத்துடன் இணைக்கப்பட்டன. கடல்வழி ஆதிக்கத்தால் இஸ்லாமியர் வெற்றிகொள்ளப்பட்டதோடு, ஜூரோப்பிய சகாப்தம் உதயமானது என்ற வரலாற்று உண்மையை நாம் இங்கு பெரிதும் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டியது அவசியம். அதாவது, உலக ஆதிக்கத்தின் தொடக்கப்புள்ளி ஜூரோப்பிய - மேற்காசிய ஆதிக்கப்போட்டி அல்லது கிறிஸ்தவ - இஸ்லாமிய ஆதிக்கப்போட்டி என்பதை மையமாகக்கொண்டே தோற்றம் பெற்றது.

கிறிஸ்தவம், இஸ்லாம் ஆகிய இரு தத்துவங்களும் பேரரச தத்துவங்களாய்ச் செயற்படுத்தப்பட்டன. இந்த இரண்டு பேரரச தத்துவங்களுக்கும் அப்பால், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் ஒரு புதிய பேரரச தத்துவமாக மார்க்சியம் தோன்றியது. மார்க்சியத்தின் கொம்யூனிச சகாப்தத்திற்கு அரசு என்பது இருக்காது என்ற இறுதி இலட்சியம் இருக்கின்றபோதிலும்,

சோசலிச் சகாப்தத்தில் அதற்கும் அரசு உண்டு. மார்க்சிய தத்துவமானது இனம், மொழி, பிரதேசம், மதம் என்ற வேறுபாடுகளைக் கடந்து, உலகளாவிய அனைத்து ஏழைகளினதும் தொழிலாளர்களினதும் உழைப்பாளிகளினதும் ஒடுக்கப்படுவோர்களினதும் போர்க்குணமுள்ள தத்துவமாய், அரசு அதிகாரத்தைக் கையிலெடுக்கும் தத்துவமாய்க் காணப்பட்டது. இங்கு கவனிக்கத்தக்க சவாரஸ்யமான விடயம் என்னவெனில், மேற்படிமுன்று பேரரசு தத்துவத்தின் மூலவர்களும் மேற்காசிய பூர்வீகத்தைக் கொண்டவர்கள். இன்னொரு பேரரசு தத்துவமாகிய பெளத்தம் தென்னாசிய மூலவரைக் கொண்டது.

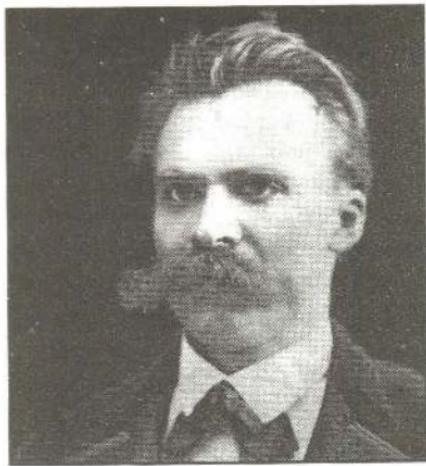
மேற்காசியாவைப் பூர்வீகமாகக் கொண்ட மூவரினால் உருவான பேரரசு தத்துவங்களில், ஐரோப்பாவில் தோன்றிய முதலாவது பேரரசு தத்துவம் மார்க்சியம்தான். இது, உலகம் தமுகிய பேரரசு விருத்திக்கான அடிப்படையைக் கொண்டிருந்த துடன், இத்தத்துவத்தின் அடிப்படையிலான முதலாவது புரட்சிகர அரசு, புவியியல்'தியில் உலக ஆதிக்கத்திற்கான 'இருதய நிலம்' (*Heartland*) அமைந்திருக்கும் ரஷ்யாவில் 1917ஆம் ஆண்டு தோன்றியது. இந்நிலப்பரப்பில் அமைந்த சிவப்பு அரசானது புவியியல்'தியில் ஐரோப்பாவை விழுங்கி, ஆசியா முழுவதும் படர்ந்து பரவி, ஆபிரிக்காவையும் கபஸீகரம் செய்துவிடும் என்ற அச்சம் வெள்ளை ஆளும் வர்க்கத்திடம் உருவானது. இனம், மொழி, பிரதேசங்களைக் கடந்து பரந்துபட்ட ஏழைகளின் தும் உழைப்பாளிகளினதும் தத்துவமாக இது அமைந்ததனாலும், தேசிய விடுதலைக்கான தத்துவமாக அமைந்தமையாலும், 'சிவப்பு ஆபத்து' (*Red Danger*) எனும் எண்ணப்பாடு வெள்ளை ஆளும் வர்க்கத்திடம் முதன்மைபெறத் தொடங்கியது. 'பச்சை ஆபத்து' (*Green Danger*) முடக்கவும் ஒடுக்கவும்பட்டிருந்த நிலையில், வெள்ளை ஆதிக்க வர்க்கத்திற்குச் சிவப்பே உலகளாவியரீதியில் வளரக்கூடிய பிரதான ஆபத்தாய் அரங்கத்திற்கு வந்தது.

ஆனால், இதற்கிடையே வரலாறு இன்னொரு பேரரசு தத்துவக்கிளையைத் தோற்றுவித்தது. 'பலவானே பாக்கியவான்' என்ற அடிப்படையில் அதீத மனிதன் (*Superman*) கோட்பாட்டை நீட்சே (*Nietzsche*), *Thus Spoke Zarathustra* என்ற தனது நூலின் மூலம் 1883ஆம் ஆண்டு முன்வைத்தார். இது வெளிப்படையானதும், முழு அளவிலானதுமான ஓர் ஆக்கிரமிப்புத் தத்துவமாகும்.

இத்தத்துவத்தின் அடிப்படையில் முற்றிலும் இனவாதத் தன்மையுடைய ஆக்கிரமிப்பை முழுமுதல் இலட்சியமாகக் கொண்ட நாசி (*Nazi*) கட்சியை ஸ்தாபித்த ஹிட்லர், 1921ஆம் ஆண்டு *Brownshirts* என்னும் மண்ணிறச் சிருடைப் படையை ஆரம்பித்தார். 1933ஆம் ஆண்டு ஹிட்லர் ஆட்சிக்கு வந்தபோது இப்படையில் இருப்பு உடசம் பேர் இருந்தனர். இது, அப்போ

அடோல்ப் ஹுமீட்லர்

ப்ரெட்ரிக் நீட்சே

தைய ஜேர்மன் இராணுவத்தைவிடவும் இரு மடங்கு பெரியது. இவ்வாறு 1930களில் ஹுமீட்லர் உலகளாவிய பேரரசுக் கொள்கை யூடன் வளரத் தொடங்கவே, 'சிவப்பு ஆபத்து' தற்காலிகமாக இரண்டாம் இடத்திற்குத் தன்னப்பட்டு, 'மன்னிற ஆபத்து' (Brown Danger) முதலாம் இடத்திற்கு வந்தது. இருதயநிலைப்பகுதி அமைந்திருக்கும் ரஷ்யாவைக் கைப்பற்றி, உலகளாவியரீதியில் படர்வதே ஹுமீட்லரின் கொள்கையாகும். இதன்படி, ஒருபுறம் பிரான்ஸைக் கைப்பற்றியதுடன் மறுபுறம் கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளைக் கைப்பற்றிய வண்ணம் ரஷ்யாவிற்குள் ஹுமீட்லரின் படைகள் பிரவேசித்தன. ஹுமீட்லரின் இந்த வளர்ச்சிப் பின்னணியில் வெள்ளை ஆனும் வர்க்கங்கள் சிவப்புடன் கூட்டுச் சேர்ந்து, 1945ஆம் ஆண்டு மன்னிறத்தை முற்றாகத் தோற்கடித் தனர். ஒருபுறம் மேற்காசியா மற்றையது கிழக்கு ஐரோப்பா ஆகிய இரு பிரதேசங்களும், நிலத்தொடரால் மூன்று கண்டங்களும் (ஐரோப்பா, ஆசியா, ஆபிரிக்கா) பரவக்கடிய நிலத்தொகுதிகளாகும். இந்த இரண்டு நிலத்தொகுதிகளையும் மையமாகக் கொண்டுதான் இதுவரை உலகளாவிய ஆதிக்கத்திற்கான போட்டிகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

தற்காலிகமாக எழுந்த 'மன்னிற ஆபத்தை' வெள்ளை எதிர்கொண்டு, சிவப்புடன் இணைந்து தோற்கடித்ததும், அது 'சிவப்பு ஆபத்தை' எதிர்கொள்ளத்தொடங்கியது ஒருபுறம் ரஷ்யா தனது பிரதேசத்தைத் தொடர்ந்து விஸ்தரிப்பதில் ஈடுபட்டது. மறுபுறம் ரஷ்யாவின் அண்டையிலுள்ள சீனாவில் புரட்சி நிகழ்ந்தது. ரஷ்யா, சீனா ஆகியவற்றின் அயல்நாடுகளி வெல்லாம் சிவப்பு மேலும் பரவும் நிலை தோன்றியது. வியட் நாமும் சிவப்பாகும் நிலை தோன்றியது. இதனால் சீனா-ஆஸ்கியா-

ரஷ்யா-ஜூரோப்பா என இரு கண்டங்களைத் தழுவிய ஒரு தொடர் சிவப்பு வலயம் தோன்றுத் தொடங்கியது. இப்பின்ன ணியில் சிவப்பு ஆபத்தை உலகளாவியரீதியில் தோற்கடிப்பதற்கு முதலில் சோவியத் ரஷ்யாவை அதன் தேசிய எல்லைக்குள் முடக்கும் (Containment) முடக்கல் கோட்பாட்டை வெள்ளை வகுத்தது. ஒருவகையில் ரஷ்யாவின் ஜூரோப்பா நோக்கிய அதன் தொடர் படர்ச்சியை வெள்ளையால் முடக்கமுடிந்த போதிலும், மறுபுறம் ரஷ்யா, ஆசியா நோக்கிப் படரும் முயற்சியில் தீவிரமாய் இருந்தது. இதன் தொடர்ச்சியாக ஆப்கானிஸ்தானை ரஷ்யா கைப்பற்றிக்கொண்டது. இந்திலையில் சிவப்பைத் தோற்கடிக்க, பாதிச் சிவப்புடனும் (சீனா) பச்சையுடனும் வெள்ளை கூட்டுச்சேர்ந்தது.

இரண்டாம் உலகப் போர் முடிந்த பின்னான் காலகட்டத் தில் பச்சையை, சோவியத்தும் அமெரிக்காவும் தம் மிடையே பங்குபோட்டுக்கொள்ள முடிந்ததால், பச்சையால் தனிப்பெரும் சக்தியாக எழுக்கூடிய நிலை இருக்கவில்லை. பச்சை இவ்வாறு அமந்துபோகக் கூடியதாக இருந்தமையானது, மேற்படி இரு பெரும் வல்லரசுகளாகிய அமெரிக்காவிற்கும் சோவியத்திற்கும் ஒருவகையில் ஆறுதலளிக்கக்கூடிய விடயமாகவே இருந்தது.

1979 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரில் மாதம் நிகழ்ந்த ஈரானியப் புரட்சியின் மூலம், ஈரானில் அமெரிக்கா முற்றிலும் தோற்கடிக் கப்பட்டது. ஆனால், உடனடியாகவே, அதே ஆண்டு டிசெம்பர் மாதம் ஆப்கானிஸ்தான்மீது சோவியத் படையெடுப்பை மேற்கொண்டு அதைக் கைப்பற்றியது. ஈரானியப் புரட்சியினால் புத்துயிர்ப்பைப் பெற்ற பச்சை எழுச்சியானது, ஆப்கானிஸ்தான் மீதான சோவியத் ஆக்கிரமிப்பை எதிர்க்கத் திரண்டது. இந்திலையில் பச்சையுடன் கூட்டுச்சேர்ந்து சிவப்பை வீழ்த்தும் கொள்கைக்கு அமெரிக்கா முதன்மைகொடுக்கத் தொடங்கியது.

ஏற்கெனவே பச்சைக்கு எதிரான ஒரு நிரந்தர ஆப்பாக இஸ்ரேலை அமெரிக்கா பயன்படுத்திவரும் ஒரு நிலை தொடர்ந்தும் இருக்கையில், ஆப்கானிஸ்தான்மீதான சோவியத்தின் ஆக்கிரமிப்பைத் தொடர்ந்து, பச்சையை அமெரிக்கா தன்பக்கம் வளைத்துக் கொண்டது. ரஷ்யாவும் சீனாவும் உண்மையில் சோசலிச அரசுகள் அல்ல என்றும், அவை இரண்டும் அடிப்படையில் தேசியவாத முனைப்புக் கொண்ட அரசுகளாகவே உள்ளன என்றும், ஆதலால் ரஷ்யாவுக்கும் அமெரிக்காவிற்கும் இருக்கக்கூடிய பகைமையை விடவும் சீனாவிற்கும் ரஷ்யாவிற்கும் இடையே ஏற்படக்கூடிய பகைமை ஆழமானதாய் அமையும் என்ற வகையான ஆரூட்த்தை எட்கார் ஸ்நோ (Edgar Snow) என்ற அறிஞர் 1950களின் முற்பகுதியில் கூறியிருந்தார். அவர்

பிரான்சிஸ் ஃபூகுயாமா

எட்கார் ஸ்நோ

எதிர்பார்த்தவாரே, 1950களின் இறுதிப்பகுதியில் ரஷ்ய, சீன உறவு முறிந்தது. ஆயினும், அந்த முறிவு 1970களின் மத்தியில்தான் சீன-அமெரிக்கக் கூட்டுறவாக வளரத் தொடங்கியது.

1979ஆம் ஆண்டு ஆய்கானிஸ்தானுக்குள் சோவியத் இராணுவம் பிரவேசிக்கவே, பாதிச் சிவப்பான் சீனாவடனும், பெருமளவான பச்சையுடனும் வெள்ளை கூட்டுச்சேர்ந்து, சிவப்பை அதன் பிராந்தியத்திற்குள்ளூம் உலகளாவியரீதியிலும் எதிர்கொள்ளத் தொடங்கியது. எல்லாவித தத்துவ, விதத்தக விளக்கங்களுக்கும் அப்பால், மொத்தத்தில் 1990களின் தொடக்கத்தில் சிவப்பு உருக்குலைந்துபோனது. இவ்வாறான சோவியத்தின் வீழ்ச்சி யோடு, வெள்ளை கூறிவந்த ‘சிவப்பு ஆபத்து’ முடிவிற்கு வந்தது. இந்திலையில்தான் அமெரிக்க வெளியுறவுத்துறை அதிகாரியான பிரான்சிஸ் ஃபூகுயாமா (Francis Fukuyama) பின்வருமாறு பிரகடனப்படுத்தினார் என்பது மேலே சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. அதாவது, இருபதாம் நூற்றாண்டு முழுவதும் நிலவிய மார்க்சிய சித்தாந்தத்துடனான தத்துவப்போர் முடிவடைந்து விட்டதென்பதே அது.

இத்துடன் சந்தை ஆதிக்க - வர்த்தக சாம்ராஜ்யம், தத்துவார்த்தத்தில் புதிய உலக ஒழுங்கானது. சுமார் ஐந்து நூற்றாண்டுகால தொடர் ஆதிக்க, ஆக்கிரமிப்புப் போட்டிக்கு முடிகூடினாற் போல் வெள்ளை வர்க்க ஆதிக்கம் தன் தலையில் பூகோள முடியைச் சூடிக்கொண்டது.

சந்தை ஆதிக்கத்தை விளங்கிக்கொள்ளாமல், அதன் நிதி ஆதிக்கச் சந்தையை விளங்காமல், பூகோள ஆதிபத்தியத்தை விளங்கிக்கொள்ள முடியாது. அத்தகைய பூகோள வர்த்தக ஆதிபத்தியத்தின் பிரகிருதிகளாய், பூச்சி புழுக்களாய், நடமாடும் முன்டங்களாய், ஒடுக்கப்படும் மக்களும் தேசங்களும் ஆக்கப் பட்டுள்ள யுகம் இது. பூமியின் அணைத்து வளங்களும், அணைத்து

மக்களும், வர்த்தக முதலை வர்த்தகத்திற்காக, அவர்களின் சுகபோகத்திற்காகத் திருப்பப்பட்டுள்ள யுகம் இது. இத்தகைய கண்ணொட்டத்திற்குள்ளால்தான் இனி நாம் அனைத்துவகை முதலைத் தத்துவங்களையும், போதனைகளையும் தான்தர்மங்களையும் கொடைகளையும் பரிவையும் கோபத்தையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டிய யுகம் இது.

உலகம் என்றால் வர்த்தகம்
வர்த்தகம் என்றால் கப்பல்
கப்பல் என்றால் கடல்
கடல் என்றால் முதலில் இந்து சமுத்திரம்

என்ற இந்த ஒற்றைக் கம்பத்தின் மீது இந்தப் பூமி தூக்கிநிறுத்தப் பட்ட யுகம் இது. இது வெள்ளை அடிக்கப்பட்ட ஒற்றைக் கம்பம். இதற்கு 'உலகமயம்' என்றும் ஒரு பெயர். இது வெள்ளை கூறும் உலகமயம். வர்த்தக அர்த்தத்தில் இந்த வெள்ளை அடிக்கப்பட்டுள்ள ஒற்றைக் கம்பத்துள் ரஷ்யா, சீனா, இந்தியா என்பனவும் தம் நிறம் கரைந்து வெள்ளையாகிவிட்டதுடன் பாகிஸ்தான், எகிப்து, சவுதி அரேபியா போன்ற பச்சைகளும் வெள்ளையுள் கரைந்துள்ளன. தோற்கடிக்கப்பட்ட சிவப்புடன் மீதிச் சிவப்பு, பாதிப் பச்சை, மஞ்சள் என்பவற்றின் மீதெல்லாம் இப்போது வெள்ளை அடிக்கப்பட்டாயிற்று.

ஒரு பக்கம் பீரங்கிகளின் குண்டுச் சிதறல்கள், மறுபக்கம் தர்மக்கரங்களின் கிள்ளித்தெளிப்புக்கள் என்பவற்றுக்கு நடுவே தசைப்பின்டங்களாக நீணும் மக்களென புதிய உலக ஒழுங்கு தலையெடுத்துள்ளது. வர்த்தக முதலைகளின் கைங்கரியத்தால் பூமி வெப்பமடைந்தும், உலகம் மாசடைந்தும், மக்களின் வாழ்வு, எண்ண உணர்வுகள் பாழ்டைந்தும் உள்ள யுகம் இது.

“காதல் காமமாக
காமம் தசையாக
தசை வர்த்தகமாக
வர்த்தகமே உலகமாக”

மாறியுள்ள யுகம் என்ற நிபுணத்துவக் கூற்று முற்றிலும் சரியான தென் அதன் கீழ் அடிக்கோடிடுவோம்.

இப்போது எல்லாமே வெள்ளைதான். ஆனால், அந்த வெள்ளைக்குள் இருக்கும் வர்த்தகப் போட்டியானது, வெள்ளை யுள் நிற அழுத்த வேறுபாடுகளை ஏற்படுத்தியுள்ளது என்பதை யும் கருத்திற்கொண்டு, இந்தப் புதிய பூகோள் ஒழுங்கை ஆராயப் பகவேண்டும்.

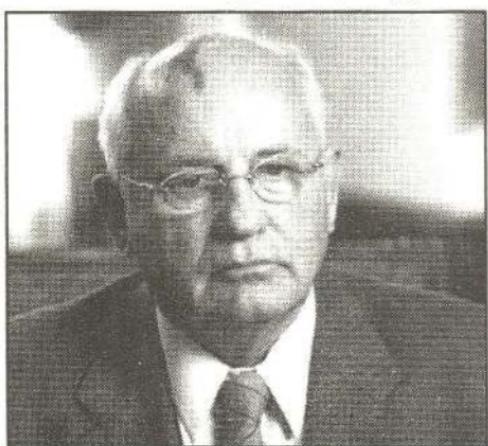
கிழக்கு ஐரோப்பாவில் பணிப்போர் முடிவின் நீட்சியும் அதன் விளைவும்

“ப ஸிப்போர் முடிந்துவிட்டது” என, 1989ஆம் ஆண்டு டிசெம்பர் 5ஆம் திங்கள், கோர்பச்சேவ் அறிவித்தார். இதனைத் தொடர்ந்து அமெரிக்காவிற்கும், அதன் கூட்டாளி ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் கிழக்கு ஐரோப்பாவில் நிறைவேற்றப் பட வேண்டிய முக்கிய பணிகள் பல காத்திருந்தன.

1. சோவியத் யூனியனின் இறகுகளாய் இருந்த சோவியத் குடியரசுகளை ரஷ்யாவில் இருந்து வெட்டித் துண்டாடி விடுவது.
2. சோவியத் யூனியனின் அணி மற்றும் நட்பு நாடுகளாகிய கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளை ரஷ்யாவில் இருந்து அந்தியப் படுத்தி, அந்நாடுகளையும் உடைத்து அரசியல் கட்டுமானங்களை மாற்றுவது.
3. கிழக்கு ஜேர்மனியை மேற்கு ஜேர்மனியுடன் ஐக்கியப்படுத்தி, ஐரோப்பிய சமூகத்துடன் (அப்போது European Community) இணைத்துப் பலப்படுத்தி, ஐரோப்பிய சமூகத்தால் ரஷ்யாவை நிரந்தரமாக விழுக்கப்படுத்துவது.
4. ஜனநாயக அரசு கட்டமைப்பை உருவாக்குதல், அரசியல், பொருளாதார சீர்திருத்தங்கள், சந்தைப் பொருளாதாரம் என்பவற்றிற்கு ஊடாக வர்த்தகவாதத்தை கிழக்கு ஐரோப்பாவில் ஸ்தாபித்து, அவற்றின் மூலம் தம் நலன்களை நிறைவேற்றல்.

சோவியத் யூனியனில் நிலவிவந்த தேசிய இன் ஒடுக்குமுறை அனுபவத்தால், ரஷ்யாவானது அதன் குடியரசுகளின் ஒன்றியத்தி விருந்து உடைந்துவிடும் படலம் ஆரம்பமானது. ரஷ்யாவுடன் கூட்டாக இருந்த தேசிய இனங்களின், குடியரசுகளின் பகுதிகள் உடைந்துவிடுவதை கோர்ப்பச்சேவ் எதிர்க்கத் தொடங்கினார். அவ்வாறு உடைத்துவிடுவதற்கான முயற்சி, படைபல பிரயோகத் தால் தடுக்கப்படுமென்று கோர்ப்பச்சேவ் 1990ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் அறிவித்தார். கோர்ப்பச்சேவின் இந்த அறிவித்தலை அமெரிக்காவும் ஐரோப்பிய சமூகமும் வன்மையாக எதிர்த்தன. அது, ஜனநாயக மீறல் என்று கண்டித்தன. ஆயினும், பிரிந்து செல்வதற்கான கிளர்ச்சிகள் வலுவடைந்தன. அமெரிக்கா உட்பட்ட மேற்குலகம் அதனை முற்றிலும் ஆதரித்து உதவியது.

இந்த வகையில் போல්டிக் (Baltic) குடியரசாகிய லிதுவேனியா (Lithuania), லட்வியா (Latvia), எஸ்ரோனியா (Estonia) என்பன 1991ஆம் ஆண்டு சோவியத் ஒன்றியத்திலிருந்து பிரிந்து சென்றன. இவற்றில் பின்பு லிதுவேனியா ஐரோப்பிய ஒன்றியத்தில் (EU) இணைந்தும் கொண்டது. இதே ஆண்டில் தென் ஐரோப்பியக் குடியரசான உக்ரைன் (Ukraine), மத்திய ஐரோப்பியக் குடியரசுகளான பிலோறஸ் (Belarus), மோல்டோவா (Moldova), தென்கிழக்கு ஐரோப்பியக் குடியரசான ஜோர்ஜியா (Georgia) என்பனவும் பிரிந்து சென்றன. மேற்கு ஆசியக் குடியரசுகளான ஆர்மெனியா (Armenia), அசர்பைஜான் (Azerbaijan) ஆகியன முறையே 1990ஆம் ஆண்டும், 1991ஆம் ஆண்டும் பிரிந்து சென்றன. மத்திய ஆசியா வைச் சேர்ந்த கசக்ஸ்தான் (Kazakhstan), கிர்கிஸ்தான் (Kyrgyzstan), தஜிகிஸ்தான் (Tajikistan), உஸ்பெக்கிஸ்தான் (Uzbekistan), தூர்க் மெனிஸ்தான் (Turkmenistan) என்பன 1991ஆம் ஆண்டும் தனித்தனி அரசுகளாய்ப் பிரிந்துசென்றன. இவ்வாறாகப் பிரிய முற்பட்டவற்

மிகேயில் கோர்ப்பச்சேவ்

போரிஸ் யெல்ஸ்ரின்

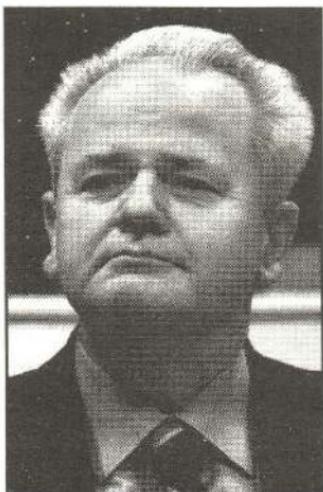
ருள் பிரிந்து செல்ல முடியாதுபோனது செச்னியா (Chechnya) ஆகும். செச்னியப் போராட்டம் ஒரு தனிச் சோகக் கதை. இதனை நாம் விபரமாகப் பின்பு தனித்து ஆராய வேண்டும்.

பனிப்போர் முடிந்தபின்பும் சோவியத்தின் குடியரசுகளை அப்படியே ஒன்றியமாகப் பேணவும், சோவியத்தின் இராணு வத்தை அப்படியே கலைக்காமல் பேணவும் கோர்ப்பச்சேவ் விரும்பினார். ஆனால், முதலாம் புஷ் நிர்வாகம் அதற்கு எதிரான நிலைப்பாட்டை உறுதியாகப் பின்பற்றி, நெல்லி மூட்டையை அவிழ்த்துவிட்டதுபோல் சோவியத் குடியரசுகளைச் சிதறச் செய்தது. அதே வேளை, ரஷ்ய ஐனாதிபதியாகத் தெரிவான போரில் யெல்லீன் (Boris Yelstin) அமெரிக்காவுடன் ஒத்துழைக்கத் தயாரானதால், சோவியத் இராணுவத்தை கலைத்து, ரஷ்ய இராணுவத்தை உருவாக்கினார். இப்பின்னணியில் மூட்டை அவிழ்ந்து சில்லறைக் காசுகள் கொட்டுப்படுவதுபோல கொட்டுப்படத்தொடங்கிய ரஷ்ய சாம்ராஜ்யத்தை யாராலும் தூக்கி நிறுத்த முடியவில்லை. நிலைகுலைந்து, தடுமாறி, செயலற்ற ரஷ்ய சாம்ராஜ்யம் சுண்டச்சுண்ட கொட்டுப்படத் தொடங்கியது. வெற்றிமுகம் கண்டு, திட்டமிட்ட பாதையில் சோவியத் யூனியனைத் தொடர்ந்தும் உதிரச் செய்வதில் முன்கூட்டிய திட்டங்களுடன் செயற்பட்டுவந்த அமெரிக்காவால், ரஷ்ய சாம்ராஜ்யத்தின் அணி அரசுகளையும், செல்வாக்கு அரசுகளையும் அதிவிருந்து தொடர்ந்து வெட்டிப் பிரித்திட முடிந்தது. 1989ஆம் ஆண்டு ஹங்கேரி சுதந்திரப் பிரகடனம் செய்து, 1999ஆம் ஆண்டு நேட்டோவில் இணைந்துகொண்டது. போலந்து 1990ஆம் ஆண்டு சோவியத் பிடியிலிருந்து விடுபட்டு, நேட்டோவில் இணைந்துகொண்டது. ருமேனியாவில் கொம்யூனிலம் 1989ஆம் ஆண்டு தோற்கடிக்கப்பட்டது. அல்பேனியா 1992இல் வீழ்ந்தது. செக்கோஸ்லோவாக்கியா 1990இல் வீழ்ந்ததுடன், 1992இல் செக், ஸலோவாக் என இரு அரசுகளாகவும் துண்டு பட்டது.

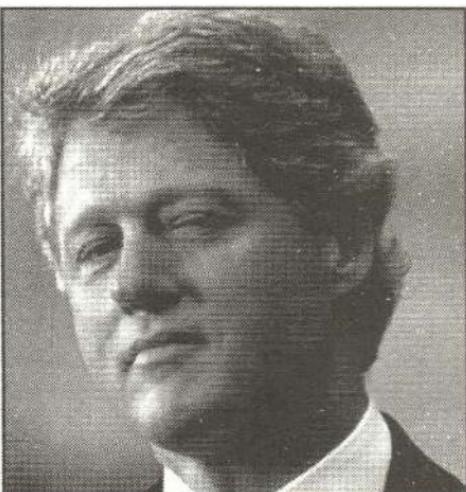
அடுத்து, பெரும் பிரச்சினைக்குரியதாக வெடித்து விஸ்வரூபம் எடுத்தது யூகோஸ்லாவியாப் பிரச்சினை. யூகோஸ்லாவியா ஐந்து துண்டுகளாக உடைந்தது. சேர்பியா-மொன்டிநிக்றோ (Serbia-Montenegro), பொஸ்னியா-ஹெர்சகோவினா (Bosnia-Herzegovina), குறோசியா (Croatia), மசிடோனியா (Macedonia), ஸலோவெனியா (Slovenia) என்பனவே இந்த ஐந்துமாகும். அத்துடன், முதலாவது பிரிவினுள் கொசோவோப் பிரச்சினையும் ஒரு தனி அம்சமாகும். இறுதியில் ஆறரை இலட்சம் மக்கள் தொகையைக் கொண்ட மொன்டிநிக்றோகூட் ஒரு தனியரசாகும் நிலை ஏற்பட்டது.

இலட்சக்கணக்கான ஆண்டுகால மனிதகுல நாகரிகம் வெட்கித் தலைகுளியத்தக்க அளவிற்கு மிகவும் அருவருக்கத்தக்க மனிதப்படுகொலையை, மிலோசோவிக் (Milosovic) தலைமையில் சேபியர்கள், பொஸ்னிய மூஸ்லிம்கள்மீது 1992ஆம் ஆண்டின் ஆரம்பத்தில் கட்டவிழ்த்துவிட்டனர். ஒரு மில்லியன் பொஸ்னிய மூஸ்லிம்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டும் அகதிகளாக்கப்பட்டும் வந்தனர். ‘இனச் சுத்திகரிப்பு’ (Ethnic Cleansing) எனப்படும் இக்கொடூரோ ஒடுக்குமுறையானது படுகொலை, இனமாற்றத்திற் கான திட்டமிட்ட பாலியல் வல்லுறவு போன்ற வழிமுறைகளைக் கொண்டதாய் அமைந்தது. 1996ஆம் ஆண்டுதான் நேட்டோ படை இதில் தலையிட்டது. அதேவேளை, சென்னிய மூஸ்லிம்கள் மீதான படு கொலையை ரஷ்ய அரசு கட்டவிழ்த்துவிட்டது. முன்னாள் சோசலிஸ்டுகளாலும், முன்னாள் கொம்யூனிஸ்டுகளாலும் இப்படியொரு மத, இனப்படுகொலையை எவ்வாறு செய்ய முடிந்தது என்பது மிகவும் அடிப்படையான ஒரு கேள்வியாகும். இப்படிப்பட்டோர்தான் கொம்யூனிஸ்த்திற்குத் தலைமை தாங்கி னார்கள் என்பதுதான் கொம்யூனிஸ்த்தின் வீழ்ச்சிக்கான ஒரு முக்கிய காரணமாகும். ஒருபுறம் சோவியத்தின் குடியரசுகள் ரீதியாகவும், அதன் அயல் அணி நாடுகள்ரீதியாகவும் உள்ளும் புறமுமென சோவியத் யூனியன் வெட்டி வீழ்த்தப்பட்டது. அதேவேளை மத, இனப் படுகொலைகளினால் ‘கொம்யூனிஸ்ம்’ உதாரணமற்று அவமானத்திற்குள்ளானது. இவை அனைத்தும் அமெரிக்காவிற்கும், அதன் அணி நாடுகளுக்கும் தீவியிடும் விடயங்களாய் அமைந்தன.

சோவியத் யூனியன் அதன் உள்ளும், அதன் கொல்லைப்

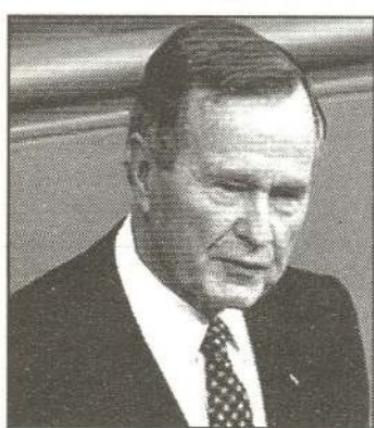

மிலோசோவிக்

பில் கிளின்ரன்

புற்றிலும் வெட்டிச்சுருக்கப்பட்டதுடன், அதிலிருந்து பிரிக்கப் பட்ட பகுதிகளை மேற்குலகுடன் இணைக்கும் இன்னொரு படலமும் உதயமானது. இது பில் கிளின்ரன் (Bill Clinton) நிர் வாகத்தினுடைய 'enlargement' கோட்பாட்டின் ஒரு பகுதியாகும். இக்கோட்பாட்டை பிறிதொரு இடத்தில் விரிவாக நோக்குவோம். அதன்படி ஹங்கேரி, போலந்து என்பன நேட்டோவுடன் இணைக்கப்பட்டன. அத்துடன், சோவியத்திலிருந்து பிரிந்து சென்ற குடியரசான லிதுவேனியா, ஐரோப்பிய யூனியனுடன் இணைக்கப்பட்டது. அதேபோல, கிழக்கு ஜேர்மனி, மேற்கு ஜேர்மனியுடன் இணைக்கப்பட்டு, ஐரோப்பிய யூனியன், நேட்டோ என்பவற்றுள் உள்வாங்கப்பட்டது. இதிலுள்ள முக்கிய விடயம் என்னவெனில், வோசிங்டனும் பொன்னும் (Bonn) விரும்பிய வடிவத்தில்தான் கிழக்கு ஜேர்மனி உள்வாங்கப்பட்டது. சோவியத் சாம்ராஜ்யத்தின் பகுதிகள் ஒருபுறம் சிவி வீசப்பட்டுக் கொண்டிருந்த அதே வேளை, கிழக்கு ஜேர்மனியை மேற்கு ஜேர்மனியுடன் மீளிணைப்புச் செய்வதில் முதலாம் புஷ் (George Herbert Walker Bush) அளவுகடந்த அக்கறை செலுத்தினார். ஒருபுறம் ரஷ்யாவிற்கு அரணாகப் பலழுட்டிய ஐரோசியப் புவியியல் பலத்தை நந்திகிவிடுவது. மறுபுறம், ஜேர்மனியை ஐக்கியப்படுத்து வதன் மூலம், பலம்பொருந்திய ஐரோப்பிய சமூகத்தை நேட்டோ பங்காளியாய்க் கட்டியெழுப்பி, அதன்மூலம் ரஷ்யாவிற்கு ஐரோப்பாவிலேயே நிரந்தர விலங்கை வடிவமைப்பது அமெரிக்காவின் திட்டமாகும். நேட்டோவில் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு முடிச்சாய் ஐரோப்பிய ஒன்றியம் அமையும் அதே வேளை, அத்தொங்குமுடிச்சே ரஷ்யாவின் காலில் மாட்டப்பட்ட விலங்காய் அமைய வேண்டுமென்பதும் அமெரிக்காவின் விருப்பமாகும். இதன்மூலம், ஒரு கட்டத்தில் ரஷ்யாவும் ஐரோப்பிய ஒன்றியமும் மாறிமாறி அமெரிக்க அனுசரணையில் தங்கி நிற்கவேண்டிய ஒரு யதார்த்தம் நிலவும். அமெரிக்கத் தலைமையில் உருவாக்கப்பட்டுவந்த சந்தைப் பொருளாதார அமைப்பில், அமெரிக்காவுடன்கூடவே ஐரோப்பிய ஒன்றிய நாடுகளுக்கும் மற்றும் ஐப்பான், சீனா போன்ற நாடுகளுக்கும் கிடைக்கத் தொடங்கிய நலன்களின் பின்னணியில், கிழக்கு ஐரோப்பாவின் மேற்படி அரசியல், பொருளாதாரச் சீரழிவை அவை அனைத்தும் தத்தமது சந்தை தேடும் வர்த்தகவாத பொருளாதாரத்துக்கான ஒரு வரப்பிரசாதமாய்ப் பார்த்தன்.

முதலாம் புஷ்

உண்மையில் கிழக்கு ஜூரோப்பாவில் ஏற்பட்ட உடைவு, சீரழிவு என்பன உலகளாவிய வர்த்தகவாதத்திற்கு அதன் நெருக்கடிகளில் இருந்து உடனடி ஆறுதல்களையும் தென்பையும் வாய்ப்புக்களையும் அளிக்கக்கூடிய விடயங்களாய் அமைந்தன. சோவியத் யூனியன்து உடைவும், அதன் அணிகளின் சிதைவும் உடனடியாக உலகளாவிய வர்த்தக சாம்ராஜ்யத்தின் புதுவாழ் வகுக்கு பெரிதும் உதவின. இத்தகைய சந்தை வாய்ப்பை உருவாக்கி, அதனைப் பாய் விரிப்பதுபோல விரித்துவரும் ஈட்டிமுனைப் பணியை அமெரிக்கா செய்துவருவதால், ஜூரோப்பிய ஒன்றியம், ஜப்பான், சீனா, இந்தியா போன்றவை அமெரிக்காவின் கொடுக் கில் பிடித்துக்கொண்டே நுழைகின்றன என்ற உண்மையை இங்கு கவனிக்கத் தவறக்கூடாது. அதாவது, அமெரிக்கா-சீனா-இந்தியா-ஜப்பான் என்பவற்றுக்கிடையே முரண்பாடுகள், பிரச்சினைகள் என்பன இருந்தாலும் வர்த்தக, பொருளாதாரரீதி யான வர்க்க உறவு, இந்நாடுகளுக்கிடையே இப்பிராந்தியத்தில் பனிப்போர் முடிவின் நீட்சியாயும், அதன் விளைவாயும் உருவாகி யது.

மொத்தத்தில் பனிப்போர் முடிந்ததன் நீட்சியாயும் விளை வர்யும் சோவியத் யூனியன்து உடைவு, அதன் அணிநாடுகளின் சிதறல், பொஸ்னியாவிலும் செச்னியாவிலும் இஸ்லாமியப் படுகொலைகள் என்பன கிழக்கு ஜூரோப்பாவில் வர்த்தக, பொருளாதார முழுச்சிக்கான களத்தைத் தோற்றுவித்தன. இதன் அடிப்படையில் வர்த்தகரீதியான வர்த்தக-வர்க்க உறவென்பது எதிர்கால அரசியல் தீர்மானங்களுக்கான அடித்தளமாய் அமைந்தது. அமெரிக்க-ஜூரோப்பிய ஒன்றியம்-சீனா-ஜப்பான்-இந்தியா ஆகிய நாடுகளுக்கிடையே இருக்கக்கூடிய பலவகை முரண்பாடு களுக்கும் போட்டிகளுக்கும் அப்பால், வர்த்தகரீதியான வர்க்க உறவென்பது இப்பிராந்தியத்தின் ரஷ்யாவையும் அனைத்துக் கொண்டு மேற்படி நாடுகளுக்கிடையேயான ஒரு வர்க்க உறவுப் பாலத்தை அமைத்துவருகிறது.

சர்வதேச அரசியலை இத்தகைய வர்த்தக-வர்க்க உறவுக் கூடாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியம். ஆதலால், பனிப்போர் முடிவடைந்ததன் நீட்சியாயும் விளைவாயும் கிழக்கு ஜூரோப்பாவில் தோன்றிய அரசியல் பொருளாதாரச் சூழல் என்பது, பனிப்போரின் பின்னான கால சர்வதேச உறவுப் போக்கை நிர்ணயிக்கவல்ல ஒரு முக்கிய புது அம்சமாகும். இங்கு கவனிக்கவேண்டிய விடயம் என்னவெனில், சோவியத் தலைமையிலான சோசலிசத்தின் வீழ்ச்சியானது சந்தைப் பொருளாதாரத்தை உலகளாவியரீதியில் பலப்படுத்திவிட்டது என்பது மட்டுமல்ல, சோவியத் யூனியனைப் பதினைந்து அரசுகளாகப்

பிரித்தும்விட்டது. மேலும், அது யூகோஸ்லாவியா ஆறு அரசுகள் எாகப் பிரிய வழிவகுத்ததுடன், செக்கோஸ்லோவாக்கியாளை இரண்டு அரசுகளாகவும் பிரித்துவிட்டது. அத்துடன், மேற்படி நாடுகள் அனைத்தும் ஓர் அணியாக இருந்த அணிபலம் என்பதும் கெட்டு, அவை சிறுசிறு நாடுகளானபோது, உலகரங்கில் முன் பிருந்த தமது பேரம்பேசும் சக்தியையும் இழந்துவிட்டன. இதனால், இவை இலகுவில் அரசியல் பொருளாதாரத் தினிப்புக் களுக்கு உள்ளாக்கப்படக்கூடியவையாகின. இத்தகைய பேரம் பேசும் ஆற்றலைக் கிழக்கு ஜீரோப்பிய நாடுகள் பலவும் பனிப் போர் முடிவின் நீட்சியாய் இழந்தமையானது, இந்நாடுகள்மீது உலகளாவிய வர்த்தக சாம்ராஜ்யம் கோலோச்சக்கூடிய முன் ணேற்பாடுகளை ஏற்படுத்திவிட்டனவெனலாம்.

உன்மையில், பனிப்போர் ரஷ்ய-மேற்குலக அரசுகளி டையே இரத்தம் சிந்தாது முடிவுற்றது. ஆனால், பனிப்போர் முடிவின் நீட்சியும் விளைவும் இஸ்லாமிய உலகின் இரத்தம் சிந்தலுடன்தான் முடிவடைந்தன. இதில் பொஸ்னிய முஸ்லிம் களும், செச்சினிய முஸ்லிம்களுமே பெரிதும் பலிக்கடாவாகினர்.

பனிப்போரின் பிண்ணான் காலம்

பனிப்போர் முடிந்துவிட்ட ஆண்டாய் 1990 உதயமானது. ஆனால், கிழக்கு ஜூரோப்பாவில் அப்பனிப்போர் முடிவடைந்ததன் நீட்சியாயும் விளைவாயும் 1990ஐத் தொடர்ந்து அரைத் தசாப்தத்திற்கும் மேற்பட்ட காலம் துயரமாய் உருண் டோட் வேண்டியிருந்தது; இரத்தம் சிந்தவேண்டியிருந்தது. அதேவேளை, உலகின் ஏனைய பகுதிகள் பனிப்போரின் பின்னான் காலம் எப்படிப்பட்ட உலக ஒழுங்கைக் கொண்டதாய் அமைய வேண்டுமெனச் சிந்திக்கத் தொடங்கின.

பனிப்போரில் சிவப்பு வீழ்ந்ததும், உலகம் முழுவதையும் வெள்ளை மாளிகை தன் கைக்கு எடுக்க விரும்பியது. ஆனால், அவ்வாறு வெள்ளை மாளிகையின் கைக்குள் தாம் உட்பட முழு உலகமும் சிக்குவதை, ஜூரோப்பிய வெள்ளையர் விரும்ப வில்லை. பனிப்போரின் பின் அமெரிக்க ஏகத்துவம் தோன்றுவதற்கு மாறாக, உலகளாவிய பன்மைத்துவம் வேண்டுமென்பதே பல ஜூரோப்பிய அரசுகளின் விருப்பமாய் அமைந்தது. ஆனால், பனிப்போர் முடிந்ததை உடனடுத்த காலத்தில், 1990ஆம் ஆண்டு ஒகஸ்ட் மாதம் சுதாம் ஹாசெயின் குவைத்தீவு படையெடுத்து, குவைத்தை சராக்குடன் இணைத்ததும் உலகத் தலைமைத்துவத்தை அமெரிக்கா தன் கையில் எடுத்துக்கொள்வதற்கான வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

‘சிவப்பு ஆபத்தின்’ பேரில்தான் மேற்கு ஜூரோப்பியர் அமெரிக்காவுடன் இணைந்தனர். தற்போது ‘பச்சை ஆபத்தின்’ பெயரில் ஜூரோப்பியர் அமெரிக்காவுடன் இணைந்துகொண்டனர். உலகத் தலைமையை அமெரிக்கா பெறுவதற்கேற்ற ஒரு வரப்பிரசாதமாய் சுதாமின் படையெடுப்பு அமைந்தது. சுதாமின் இராணுவம் குவைத்திற்குள் நுழைந்ததும், பச்சைக்குள்

வித்தியாசமான அலைகள் ஓடத்தொடங்கின. குவைத்திற்குள் புகுந்த சதாம், அடுத்து சவுதி அரேபியாவிற்குள் புகுவார் என்று சவுதி அரேபிய மன்னர் குழாம் அஞ்சியதுடன், சதாமின் சாம்ராஜ்யமும் தர்பாரும் வீங்கிப்பெருத்திடுமென, பல பச்சைத் தலைவர்களும் அஞ்சத் தொடங்கினர். இதனால், அமெரிக்க உதவியைச் சில பச்சை நாடுகள் விரும்பும் நிலைகூட ஏற்பட்டது.

ஆனால், இந்திலையில் பின் லாடனின் சிந்தனை வேறு விதமாய் அமைந்தது. அதாவது, இஸ்லாமியப் படை ஒன்றை குவைத்திற்குள் அனுப்பி சதாமைத் தோற்கடிக்கவேண்டும் என்றும், இது விடயத்தில் அமெரிக்காவை நுழையவிட்டிடதக் கூடாதென்பதுமே அவரது நிலைப்பாடு. 'இஸ்லாமியத் துரோகி' யாகிய அமெரிக்காவை உதவிக்கு அழைக்க வேண்டாம் என்றும், ஐயாயிரம் போராளிகளுடன் பின் லாடன், தானே களத்தில் இறங்கிச் சதாம் ஹாசெயினைத் தோற்கடித்துவிடலாம் என்றும் சவுதி மன்னரிடம் கோரினார். இவ்வாறு பின் லாடனை அனுமதித்து, அதில் அவர் வெற்றிபெற்றால், சவுதி மன்னர் பரம்பரை மழுங்கி, பின் லாடன் சாம்ராஜ்யம் உதயமாகிவிடும் என்று அஞ்சியோ என்னவோ, சவுதி மன்னரின் கூட்டு அமெரிக்கா பக்கம் சாய்ந்தது.

ஆப்கானிஸ்தானில் சோவியத்தை விழுத்தியதன் பின்னனையில் பின் லாடன் ஓர் இஸ்லாமியக் கதாநாயகனாய் எழுச்சி பெறும் சூழல் காணப்பட்டது. எதேச்சாதிகாரம், கொடுரோமான இன, மக்கள் படுகொலைகள், தீவிர அடக்குமுறைகள், மக்களுக்கு பேச்சுச் சுதந்திரமின்மை, அயல் இஸ்லாமிய நாடுகள்மீதான படையெடுப்புக்கள் என்பவற்றின் மூலம் சதாம் ஹாசெயின் இஸ்லாமிய மக்களின் கண்களில் பெருமளவிற்கு ஒரு 'துரோகி' யாகவே காணப்பட்டார். இந்திலையில் கன்னித்தன்மை கலையாத, கற்பு நிறைந்த ஓர் இஸ்லாமியக் கதாநாயகனாக, பின் லாடனை இஸ்லாமிய மக்கள் நோக்கக்கூடிய நிலை இருந்தது. ஆகலால், பின் லாடன் வெறும் ஐயாயிரம் போராளிகளுடன் மட்டும் குவைத்திற்குள் புகுந்திருந்தால், புனிதப்போர்ப் பிரகடனத்தின் கீழ் பரந்துபட்ட மக்களின் ஆதரவுடன் குவைத்தில் மட்டுமல்ல, ஸராக்கிலும்கூட சதாம் ஹாசெயினை வீழ்த்தியிருக்கக்கூடிய வாய்ப்பு, பின் லாடன் பக்கம் இருந்தது.

பச்சை மகாதலைவராகப் பின் லாடன் உருவாவதை, பச்சைத் தலைவர்கள் பலர் விரும்பவில்லை. இவ்வாறே, ஒரு பச்சை மகாதலைவரின் கீழ் புதிய இஸ்லாமிய சாம்ராஜ்யம் உருவாகுவதற்கான ஓர் அவகாசத்தைக் கொடுக்க அமெரிக்கா விரும்பவில்லை. இத்தகைய பச்சை ஆபத்தின் பின்னனியில்,

வெள்ளை ஜிரோப்பிய அரசுகளும் அமெரிக்கத் தலைமையை ஏற்கவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டன.

சுவுதி அரேபியாவை முன்னுக்குவிட்டு, ஜிக்கிய நாடுகளின் ஜம்பத்திநாலும் நாடுகள் உள்ளிட்ட கூட்டுப்படைக்கு அமெரிக்கா தலைமை தாங்கியவாறு, 1990இன் இறுதியில் அமெரிக்கா நேரடி யுத்தத்தில் குதித்தது. எகிப்து, பாகிஸ்தான், பங்களாதேஷ் போன்ற பச்சை நாடுகளும் மேற்படி அமெரிக்கக் கூட்டுப் படைக்கு தத்தம் படைகளை அனுப்பி வைத்தனர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. அமெரிக்கா தனது புதிய ஆயுதங்களையெல் லாம் பரிசோதனை செய்வதற்கான களமாகவும் இந்த யுத்தத் தைப் பாவித்தது. பிராந்தியரீதியான கேந்திர வெற்றியுடனும், பச்சைக்கு எதிராகப் பச்சையைக் கையாண்ட மூலோபாய வெற்றியுடனும், தனது புதிய ஆயுதங்கள் பற்றிய தரப்பரிசோதனை வெற்றியுடனும், பனிப்போரின் பின்னான காலத்திற்கான அமெரிக்க ஒற்றை மையத் தலைமையைக் கையிலெலுத்துக் கொண்ட வெற்றியுடனும் முதலாம் புஸ் யுத்தத்தில் வெற்றி வாகை சூடிக்கொண்டார்.

இஸ்லாமிய மண், இஸ்லாமிய வளம், இஸ்லாமிய மக்கள், இஸ்லாமிய இரத்தம் ஆகிய இவற்றின் மீது பாதிப் பச்சையை வெள்ளை தோற்கடித்து, பூகோளச் சக்கராதிபத்தியத்திற்கான முத்து மாளிகைக்கு அத்திவாரக்கல் நாட்டியது. தனது ஆக்கிரமிப் பின் மூலம் அமெரிக்காவின் உலக சக்கராதிபத்தியத்திற்கான விருப்பம் நிறைவேறுவதற்குரிய அரிய வாய்ப்பைச் சதாம் ஹாசெயின், முதலாம் புஷ்விற்கு அளித்தார். வெளிப்படையாகப் பார்க்கையில், அமெரிக்காவின் எதிரிபோல சதாம் ஹாசெயின் தோன்றினாலும், செயல்பூர்வ அர்த்தத்தில், புஷ்வின் உற்ற தோழனாய், அமெரிக்க ஆதிக்கத்திற்குச் சதாம் பெரும் பணி ஆற்றினார். சதாம் தனது தனிப்பட்ட பேராசையின் நிமித்தம் புரிந்த ஆக்கிரமிப்புக்களினாலும் ஒடுக்குமுறைகளினாலும் ஜன நாயக விரோத நடவடிக்கைகளினாலும் தனது சொந்தநாட்டு மக்களினதும், பரந்த இஸ்லாமிய மக்களினதும் மற்றும் புரட்சி களினதும் விடுதலைப் போராட்டங்களினதும் துரோகியானார்.

41ஆவது அமெரிக்க ஜனாதிபதியான முதலாம் புஸ், அமெரிக்காவின் பூகோள சக்கராதிபத்தியத்திற்கான முத்து மாளிகைக்கு அத்திவாரம் இட்டுச்சென்றார். 1992ஆம் ஆண்டு டிசெம்பர் தேர்தல்மூலம் அமெரிக்காவின் 41ஆவது ஜனாதிபதியான முதலாம் புஷ்விற்கு அமெரிக்க மக்கள் பிரியாவிடை கூறி, 42ஆவது ஜனாதிபதியாக பில் கிளின்ரனை அரசு கட்டி வூக்கு அழைத்தனர்.

கிளின்ரனை அமெரிக்க மக்கள் வரவேற்றுத்தோல்வே, 1993ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 26ஆம் திகதி உலக வர்த்தக மையக் கட்டடத்தில் பின் லாடனின் சக்திவாய்ந்த வெடிகுண் டும் வெடிதீர்த்து அவரை வரவேற்றது. அதில் ஆறுபேர் மாண்டனர், ஆயிரம்பேர்வரை காயமுற்றனர்.

கிளின்ரன் முன் பல பணிகள் காத்திருந்தன:

1. புஷ்டின் ஆட்சியின்போது வேகமாக வளர்ந்துவந்த பொருளாதார மந்தத்தை கட்டுப்படுத்த வேண்டியமை,
2. பின் லாடனின் குண்டுத்தாக்குதல்களை இல்லாதொழிக்க வேண்டியமை,
3. யுத்தத்தால் ஆரம்பிக்கப்பட்டுவிட்ட அமெரிக்கத் தலை மையிலான பனிப்போரின் பின்னான உலக ஒழுங்கை (Post Cold War International Order) அமெரிக்க நலனில் நின்று கையாள வேண்டியமை என்பனவாகும்.

யுத்தத்தைக் கட்டவிழ்த்ததால், கூடவே அதனது பொருளாதார மந்தமும் கட்டவிழ்ந்தது. அதேவேளை, யுத்தத்தால் உதயம் பெற்றுவிட்ட பனிப்போரின் பின்னான உலக ஒழுங்கை யுத்த மின்றிக் கையாள்வதும் கடினமானது. இந்த இரண்டுக்கும் நடுவே கிளின்ரன் செயற்படத் தொடங்கினார்.

அமெரிக்காவின் மூலோபாயத் தேவைகளுக்காகவும், ஆனால் வர்க்க பொருளாதார நலன்களுக்காகவும், தனது தனிப்பட்ட தேவைகளுக்காகவும் கிளின்ரன் அவ்வப்போது இராணுவத் தெரிவுகளை மேற்கொள்ளத் தவறவில்லை ஆயினும், புஷ்டீ விடவும் அரசியல் தெரிவுகளுக்கே அதிக அழுத்தம் கொடுத்தார். இந்த இராணுவக் கையாளல் விவகாரத்தில் ஆளுமை வேறுபாடுகள் இருந்தனவே தவிர, வர்க்கநல் வேறுபாடுகள் சிறிதும் இருக்கவில்லை. அதில் புஷ்டாம் கிளின்ரனும் ஒரே வர்ணம் தான்!

அமெரிக்க மக்கள் பொருளாதாரக் கையாளல்களுக்குக் கிளின்ரனை பெரிதும் தூக்கலாக விரும்பினர். மொனிக்கா பாலியல் விவகாரம் ஒரு பெரும் நெருக்கடியாக உருத்திரண்டு வந்தபோதிலும்கூட, அமெரிக்க மக்கள் கிளின்ரனின் பொருளாதாரக் கையாளல்களுக்காக, மொனிக்கா விவகாரத்தை இரண்டாம் பட்சமாக்கிவிட்டனர் என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

ஒருபுறம் சரிந்துபோயுள்ள பொருளாதாரத்தைத் தூக்கி நிறுத்துதல், மறுபுறம் அமெரிக்காவிற்குள் தலையெடுக்கும் பின் லாடனின் அல் கெய்தாவை ஒடுக்குதல், உலகளாவிய 'இல்லா மியத் தீவிரவாதத்தை ஒடுக்குதல்' என்பவற்றுடன், கிழக்கு ஜ்ரோப்பாவில் பணிப்போர் முடிவின் நீட்சியாய் சீரழிந்து கொண்டிருக்கும் சிவப்புப் பின்னணியை அதன் அடையாளமே இல்லாதளவிற்குச் சீரழித்து, அதில் தமக்கான பொருளாதாரக் கட்டுமானங்களை மேற்கொள்ளல் என்பன கிளின்ரனின் ஒரு பக்க பிரதான பணிகளாய் அமைந்தன.

ஒரு மதத்தவரை இன்னொரு மதத்தவர் தோற்கடித்து, அப்பிரதேசத்தைக் கைப்பற்றும்போது, அங்கிருந்த மதத்தவரின் வழிபாட்டுத்தலங்களை இடித்தழித்து, அதே இடத்தில் அந்தக் கற்களைக்கொண்டே தமது புதிய மதத்திற்குரிய வழிபாட்டுத் தலங்களை கட்டுவதன்மூலம், பழைய வழிபாட்டுத்தலம் இருந்த தற்குரிய அடையாளமே தடமோ இல்லாதொழிக்கப்படுவது போல, சோசலிச் நிர்மாணம் இடித்து நொருக்கப்பட்ட இடத்தில், அதன் தடமோ நினைவுகளோ இல்லாதுபோகக்கூடிய அளவிற்கு முதலாளித்துவ சந்தைப்பொருளாதார வர்த்தக சாம்ராஜ்யத்தை கட்டும் பணியில், அங்கு கிளின்ரன் அக்கறை செலுத்தவேண்டிய நிலை இருந்தது. அதைத் தொடர்ந்து, உலகளாவியரீதியில் அமெரிக்காவின் நலன்களையும் ஆதிக்கத்தையும் விரித்து விஸ்தீரணமாக்குதல் போன்ற பல்முனைப் பணிகளுடன் கிளின்ரன் சகாப்தம் உதயமானது.

முதலாம் புஷ் சர்வதேச அரங்கில் இராணுவரீதியான பல வெற்றிகளை ஈட்டியிருந்த போதிலும், அவரின் பொருளாதார ரீதியிலான தோல்விகளிலிருந்தே கிளின்ரனின் எழுச்சி ஆரம்பமானது. குவைத்மீதான சதாமின் படையெடுப்பைப் புஷ் தோற்கடித்தமை, 1989ஆம் ஆண்டு பனாமா மீது மேற்கொண்ட இராணுவ நடவடிக்கையின் மூலம் தளபதி மனுவேல் நொரியேகா (General Manuel Noriega) ஆட்சியைத் தூக்கி யெறிந்தமை, சோவியத் யூனியனது குடியரசுகளைத் துண்டுதுண்டுகளாக உடைத்தமை, கிழக்கு ஜ்ரோப்பாவில் கொம்யூனிஸ் அரசாங்கங்களை முற்றாக வீழ்த்தியமை, கிழக்கு ஜேர்மனியை தளபதி மனுவேல் நொரியேகா

மேற்கு ஜேர்மனியுடன் இணைத்தமை போன்ற இராணுவ, மூலோபாய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த வெற்றிகளை புஷ் சுட்டிய போதிலும், பொருளாதாரரீதியான் கீழ்க்காணும் தெளிவான தோல்விகளை புஷ் கண்டிருந்தார்.

உலகின் முதலாவது பெரிய பொருளாதார வல்லரசு அமெரிக்கா, இரண்டாவது பெரிய பொருளாதார வல்லரசான ஐப்பானவிடவும் அமெரிக்கப் பொருளாதாரம் இருமடங்கு பெரியது. இத்தகைய பெரிய பொருளாதார வல்லரசான அமெரிக்காவினது 1990ஆம் ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தின் துண்டுவிழும் தொகை இரண்டு இலட்சத்து முப்பத்தினாயிரம் மில்லியன் அமெரிக்க டெலர்களாய் அமைந்தது. அதேவேளை, சீனாவில் 1989 மூன்றாம் நிகழ்ந்த தியனமென் சதுக்கப் படுகொலை யில் சுமாராக ஆயிரம் மாணவர்கள் இராணுவத் தாங்கிகள் ஏற்றப்பட்டு, படுகொலைசெய்யப்பட்டனர். இதனை எதிர்த்து முதலாம் புஷ் நிர்வாகம் சீனாவின் மீது பொருளாதாரத் தடையை மேற்கொண்டது. இப்பொருளாதாரத் தடையானது சீனாவைப் பாதித்ததைவிடவும், அமெரிக்கப் பொருளாதாரத் தையும் அமெரிக்க வர்த்தகர்களையும் அதிகம் பாதித்தது. அமெரிக்க வர்த்தக முதலாளிகள் மேற்படி பொருளாதாரத் தடைகளை நீக்குமாறு புஷ் நிர்வாகத்தை வற்புறுத்தினர். மனித உரிமை, ஜனநாயகம் போன்ற இலட்சியங்கள் மற்றும் தத்துவங்களைவிடவும் வர்த்தகம் பலம்மிக்கதோர் சக்தியாய் இருந்தது. இங்கு அமெரிக்க-சீன வர்த்தக முதலாளித்துவ வர்க்க உறவு அரசியல் தீர்மானங்களை நிர்ணயிக்கவல்ல காரணியானது. அமெரிக்க கொங்கிரஸாம் இதன்பொருட்டு வர்த்தகத் தடையை நீக்குமாறு புஷ் நிர்வாகத்தைக் கடுமையாக வற்புறுத்தியது. அமெரிக்க வர்த்தகர்களும் சீனாவுடன் இரகசியத் தொடர்பு களை மேற்கொண்டனர். புஷ் இந்த வர்க்கக் காரணிக்குப் பணிந்தார். வர்த்தகத்தில் 'மிகவும் விரும்பத்தக்க நாடு சீனா' என, மீள் பிரகடனம் செய்தார்.

எப்படியாயினும், அமெரிக்காவைப் பீடிக்கும் பொருளாதார மந்தத்தைத் தடுக்க அவரால் முடியவில்லை. 1991-1992ஆம் ஆண்டுகள் அமெரிக்காவின் பொருளாதார மந்த காலமாகும். உடைந்து நொருங்கிய கிழக்கு ஐரோப்பாவில் தேடக்கூடிய பொருளாதார வர்த்தக வாய்ப்புக்களை, புஷ் தேடத் தவறிவிட்டாரென 1992ஆம் ஆண்டு ஜனாதிபதித் தேர்தலின்போது கிளின்றன் பிரச்சாரம் செய்தார். சீனா குறித்தும் புஷ்ஷை, கிளின்றன் கண்டித்தார். சீனாவை அமெரிக்க வர்த்தக நலன் களுக்கான பொற்குவியலாக கிளின்றன் நோக்கினார். புஷ்ஷை டம் ஒரு தெளிவான பொருளாதாரத் திட்டம் இருக்கவில்லை

ரோன் பிறவுன்

யென கிளின்ரன் பலமாகக் கண் டித்தார். இப்பின்னணியில், புஷ் ஸ்டடிய இராணுவ வெற்றிகளுக் கும் அப்பால், டிசெம்பர் தேர்த லில் கிளின்ரன் புஷ்ஷை வெற்றி கொண்டார்.

கிளின்ரன்து ஆரம்பகால வர்த்தக அமைச்சராக இருந்தவர் நோன் பிறவுன் (Ron Brown). இவர் அமெரிக்க வெளியுறவுக் கொள் கையின் பிரதான அம்சமாயும் அடிநாதமாயும் இரு விடயங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத் தார். ஒன்று, சந்தைகளைத்

திறப்பது. மற்றையது, அமெரிக்காவின் சந்தை ஆதிக்கத்தைப் பேணிப் பாதுகாப்பது என்பனவாகும். இவ்விரு அம்சங்களும் ஒன்றிலிருந்து இன்னொன்றைப் பிரித்துப்பார்க்க முடியாதவாறு இரண்டறக் கலந்தவை. சந்தைகளைத் திறப்பது என்பது இரு அம்சங்களை உள்ளடக்கும். ஒன்று, சந்தைகளைத் தேடுவது. மற்றையது, சந்தைக் கட்டுப்பாடுகளையும் தடைகளையும் தளர்த்துவதும் அகற்றுவதும் என்பதாகும். இதை ‘வர்த்தகத் தடைகளை குறைப்பது’ (*Reduction of Trade Barriers*) என்று வர்ணிக் கின்றனர். உலக வர்த்தக ஸ்தாபனத்தை (WTO) தன் நோக்குநிலை யில்நின்று அமெரிக்கா கையாள்வதன் மூலம், மேற்படி உலகளா வியரீதியில் வர்த்தகத் தடைகளை குறைத்தும் அகற்றியும் வருகின்றது. GATT (*General Agreement on Tariffs and Trade*) செயற்பாடும் இப்படித்தான் அமைந்தது. இவற்றுடன் உலக வங்கி (World Bank), சர்வதேச நாணய நிதியம் (IMF) என்பனவும் மேற்படி சந்தைகளை விஸ்தரிக்கும் பணிக்குத்தான் உதவுகின்றன.

உலக வர்த்தக ஸ்தாபனத்தால் ஸ்டட்டப்படமுடியாத விடயங்களை அடைவதற்கு, கிளின்ரன் பிராந்திய பொருளாதாரக் கூட்டமைப்புக்களை உருவாக்குவதில் ஈடுபட்டார். 1994ஆம் ஆண்டு அவர் தொடர்ந்து அமெரிக்க ஐரோப்பிய உச்சிமாநாடு களைக் கூட்டினார். இதன் நிமித்தம் 1995ஆம் ஆண்டு New Transatlantic Agenda வகுக்கப்பட்டது. 1994 டிசெம்பரில் மியாமி யிலும், 1998 ஏப்ரிலில் சான்ரியாகோவிலும், கியூபா தவிர்ந்த 38 அமெரிக்கக் கண்ட நாடுகளின் உச்சிமாநாடுகளைக் கூட்டி, அமெரிக்க நாடுகளின் சுதந்திர வர்த்தக வலயங்களை (*Free Trade Areas of the Americas - FTAA*) எதிர்காலத்தில் அமைப்பதற்கான உடன்பாட்டுக்கு வந்தார்.

இவற்றை, கிளின்ரனின் முழுமைப்படுத்தப்பட்ட வெளியுற வுக் கொள்கைக்கூடாகவே புரிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியம். கிளின்ரனது வெளியுறவுக்கொள்கையை 'En-En' என நான்கு எழுத்தில் அழைப்பார். அதாவது Engagement-Enlargement என இரு பதங்களை இது கொண்டது. உண்மையில், இந்த இரண்டு பதங்களும் நடைமுறை அர்த்தத்தில் ஒன்றுதான். ஆயினும், அவர்கள் தரும் இரு பொருள்விளக்க அடிப்படையில் நாம் முதலில் இதை அப்படியே பார்க்கவேண்டியது அவசியம்.

கிளின்ரனின் ஆரம்பகால தேசிய பாதுகாப்பு ஆலோசகராய் இருந்த அந்தோனி லேக் (*Anthony Lake*) உடையதும், கிளின்ரன் நிர்வாகத்தினுடையதுமான வியாக்கியானங்களுக்கூடாய் இதை நோக்குவோம். அமெரிக்க அரசினது அடிப்படை இலட்சியமான 'இறந்த தாராள பொருளாதாரம்', 'தாராள ஜனநாயகம்', 'தாராள சமூகம்', 'சுதந்திர வர்த்தகம்' என்பன வற்றை முழு உலகின் இலட்சியமாகப் பூகோளம் முழுவதும் விஸ்தரிப்பதற்குப் பெயர்தான் *Enlargement* என்பதாகும். சுதந்திர வர்த்தக, பொருளாதார ஆட்சியாளர்களைப் பலப்படுத்தி அங்கிருந்து பிராந்தியம் பிராந்தியமாகச் சுதந்திர வர்த்தகப் பொருளாதாரத்தை விஸ்தரிப்பதை அந்தோனி லேக் தமது கொள்கையாகக் கூறினார். வெளியுறவுக் கொள்கையானது சக்திச் சமநிலை என்ற அடிப்படையைக் கொண்டதாக அமையாது, காணப்படும் சுதந்திர சமூகத்திற்கான பிராந்தியங்களைத் தொடர்ந்து விரிவாக்குதாயும், அதற்குத் தடையான கிழப்பா, சரான், சராக் போன்ற நாடுகளைக் 'கெட்ட அரசுகள்' (*Rogue States*) என்று முத்திரையிட்டுத் தனிமைப்படுத்தி ஒழிப்பதாயும் இருக்க வேண்டும். அத்துடன், ஆக்கிரமிப்புக்களை முறியடித்துத் திறந்த பொருளாதாரத்துக்கு ஆகரவளிக்க வேண்டு மெனவும் விளக்கினார்.

அதிகாரத்தைத் தம் கையில் எடுத்துக்கொண்டு வலுக்கட்டாய ஆட்சிபுரியும் குழுவினர், ஒழுங்குமுறைகளைக் கண்டபடி மீறும் ஒவ்வா அரசுகள் என்பன, சர்வதேச சமூக வாழ்வு முறைக்கு புறம்பாக நிற்பவையாக மட்டுமன்றி அதற்கு ஊறு விளைவிப்பவையாகவும் உள்ளன என, பலவாறாக விபரிக்கும் லேக், அத்தகைய தொல்லைதரும் அரசுகளைத் தனிமைப்படுத்தி, முடக்கி, இறுதியில் சர்வதேச சமூகத்திற்குப் பொருந்தக்கூடியவர்களாக உருமாற்றம் செய்யவேண்டிய தனி விசேட பொறுப்பு, தனிப்பெரும் வல்லரசாகிய அமெரிக்காவிற்கு உண்டு என விளக்கினார்.

கிளின்ரன் காலத்தில் 'கெட்ட அரசுகள்' அல்லது 'தொல்லைதரும் அரசுகள்' (*Back Lash States*) என்ற வரையறைகளுக்குள்

வரக்கூடியவைகளாய் இருந்தவை 'சிவப்பு' அரசுகளான வட கொரியா, கியூபா என்பனவும், 'பச்சை அரசுகளான' ஸரான், ஸராக், லிபியா, சூடான், ஆப்கானிஸ்தான் போன்றவைகளுமாகும்.

பணிப்போர்க் காலத்தில் சோவியத் யூனியனை முடக்கி வைத்திருக்கும் கோட்பாட்டில் (*Doctrine of Containment*) வெற்றி ஈட்டிய அமெரிக்கா, அதன் அடுத்த கட்டமான விஸ்தரிப்புக் கோட்பாட்டில் (*Enlargement*) ஈடுபடவேண்டும்

என, லேக் கூறினார். அதாவது பணிப்போர்க் கால *Containment* கோட்பாட்டுக்குப் பதிலாக, பணிப்போரின் பின்னான காலத்தில் *En-En* கோட்பாட்டைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்பதாகும்.

Engagement என்பது உண்மையில் என்னவெனில், அரசியல்-இராணுவர்தியாகப் பூகோளம் முழுவதையும் அமெரிக்கா தனது கைக்குள் வைத்திருக்கவேண்டும் என்பதாகும். அவ்வாறு வைத்திருப்பதன் மூலம் தனது *Enlargement* என்ற சமூக பொருளாதாரக் கொள்கையை நடைமுறைப்படுத்தலாம் என்பதாகும். அதன்படி, ஆழ்ந்த அர்த்தத்தில் மேற்படி இரண்டையும் ஒன்றிலி ருந்து இன்னொன்றாகப் பிரிக்க முடியாது.

அமெரிக்கப் பொருளாதாரத்தின் ஆரோக்கியமானது, உலகப் பொருளாதாரத்திலேயே பெரிதும் தங்கியுள்ளது என்றும், உலகளாவிய பொருளாதார ஈடுபாட்டிலிருந்து அமெரிக்கா தன்னை விலக்கிக்கொள்ள முடியாது என்றும், உள்நாட்டுக் கொள்கை, வெளிநாட்டுக் கொள்கை ஆகிய இரண்டையும் ஒன்றிலிருந்து இன்னொன்றாய் வேறுபடுத்த முடியாதென்றும் கினின்றன கூறினார். அதாவது, வாழ்க்கைக்கு துணைவன், வாழ்க்கைக்கு துணைவி ஆகிய இருவருக்குமிடையில் விவாகரத்து உரிமையிருக்கின்றது. ஆனால், இன்றைய உலகில் உள்நாட்டுக் கொள்கை, வெளிநாட்டுக் கொள்கை ஆகிய இரண்டுக்குமிடையே ஒரு பிரிவும் இல்லை. அப்படிப் பிரிவதற்கான உரிமையும் இல்லை. இதன்படி இரத்த உறவு, திருமண உறவு ஆகிய உறவுகளைவிடவும் பொருளாதார உறவுதான் பலம் வாய்ந்தது.

இதன்படி பார்க்கையில், '*En-En*' என்பதால் அமெரிக்கா கருதும் அமெரிக்காவின் தேசிய பொருளாதாரம் என்பது பூகோளப்

அந்தோனி லேக்

பரப்பைக் கொண்டது. அது தேசிய எல்லையைக் கொண்டதல்ல. Engagement என்பது பூகோளம் முழுவதுமான அமெரிக்க அரசியல் இராணுவ ஆதிக்கம் என்பதைக் குறிக்கும் பதமாகும். Enlargement என்பது அமெரிக்காவிற்கான பூகோளரீதியான பொருளாதார சமூக ஆதிக்கம் என்பதைக் குறிக்கும் பதமாகும். அரசியல் இராணுவ ஆதிக்கம் என்பது பொருளாதார ஆதிக்க நலனுக்கானது. ஆகவே, Engagement, Enlargement ஆகிய இரண்டும் ஒன்றுதான். ஒருவேளை, ஆங்கிலத்தில் பிரயோகிக்கப்படும் 'En-En' என்ற சுருக்கம் இந்த இரண்டையும் நேரடியாக ஒன்றேதான் என்று வர்ணிக்கின்றதுபோலும். பனிப்போரின் பின்னான நிலையில் வைத்து மேற்படி 'En-En'ஐ மேற்கொண்டு பரிசீலிப்போம். இந்த 'En-En'ஐ ஐநா.வின் அனுசரணையுடன் நடைமுறைப்படுத்துவது அல்லது நேட்டோ அன்றி அதன் அமெரிக்க நட்பு நாடுகளின் துணையுடன் நடைமுறைப்படுத்துவது அல்லது நேரடியாக அமெரிக்காவே தலையிடுவது என மூன்றுவகைத் திட்டங்கள் காணப்பட்டன. இதில் முதலாவது வகை, கிளின்ரனுக்கு முன்பே, 1990 டிசெம்பரில் குவைத்மீதான சதாமின் ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிரான விவகாரத்தில், ஐ.நா. படை உதவியுடன் நிறை வேற்றப்பட்டிருந்தது. பொஸ்னிய பிரச்சினையின்போது 1996ஆம் ஆண்டு நேட்டோ படை பிரயோகிக்கப்பட்டது. பின்பு, இது கொசோவோவுக்கும் பொருந்தும். அமெரிக்கா தனித்துநின்று படை இறக்கியதற்கு உதாரணமாக, கெயிட்டியில் (Haiti) ஆட்சிபுரிந்த இராணுவத் தளபதி ராவுல் செட்ரஸ் (Raul Cedras) ஆட்சியை,

போரிஸ் யெல்ஸ்ரினும் பில் கிளின்ரனும்

1994 செப்ரேம்பரில் கிளின்ரன் அமெரிக்க படையெடுப்பின் மூலம் தூக்கியெற்ற தமையைக் காணலாம். பின்பு, 1995 மார்ச்சில் ஜா. படையைச் சமாதானப் படையாக அங்கு அவர் நிறுத்தினார்.

கிளின்ரனது *Engagement* கோட்பாடு, கிழக்கு ஐரோப்பா பொறுத்து மிக நீண்டதாரி நோக்குடன் செயற்படுத்தப்பட்டது. முன்னாள் சோவியத் யூனியனிலிருந்து பிரிந்த குடியரசுகளையும், முன்னாள் வோர்சோ ஒப்பந்த நாடுகளையும் முதலில் நேட்டோ வின் பிடிக்குள் கொண்டுவர, கிளின்ரன் முனைந்தார். 1994 ஏப்ரிலில் நேட்டோவுடன் ஹங்கேரி கூட்டாளி (Partnership) ஒப்பந்தத்தில் கைச்சாத்திட்டது. நேட்டோவை விஸ்தரிப்பது என்பதைத் தனது வெளியுறவுக் கொள்கையின் ஒரு கவசமாகக் கொண்டார் கிளின்ரன். ரஷ்யா இதனை அச்சத்துடனும் சந்தேகத்துடனும் பார்க்கத் தொடங்கிய நிலையில், கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளுடன் முதலில் பிரச்சினையைக் கையாளா மல், ரஷ்யாவை அணைக்கும் வகையில் ரஷ்ய ஐனாதிபதி யெல்லாரினை அனுகி அவரைத் திருப்திப்படுத்தினார். 1997ஆம் ஆண்டு கிளின்ரன்-யெல்லாரின் உச்சிமாநாடு நிகழ்ந்தது. இதன்படி, 1997 மே மாதம் நேட்டோ-ரஷ்ய *Founding Act* கைச்சாத்தானது. இதன்மூலம் பயங்கரவாத எதிர்ப்பு, அனுவாய தப் பாதுகாப்பு, சமாதானப் படை என்பன சம்பந்தமான விடயங்களைப் பரிசீலிப்பதற்கென கூட்டுக்கட்டளைப்பீடம் உருவாக்கப்பட்டது. அதேவேளை, நேட்டோவின் விவகாரங்கள் எதிலும் ரஷ்யாவிற்கு இரத்துச்செய்யும் (*Veto*) அதிகாரம் இருக்காது. இறுதியாக இந்த ஒப்பந்தத்தில் கைச்சாத்திடும்போது அமெரிக்காவின் *Enlargement* கொள்கையில், தான் மகிழ்ச்சி யடைந்திருக்கவில்லையென்று யெல்லாரின் வாய்மூலம் தெரிவித்தார். எப்படியோ, 1999ஆம் ஆண்டு மூன்று கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளான போலந்து, ஹங்கேரி, செக் குடியரசு ஆகியவற்றைக் கிளின்ரன் வெற்றிகரமாக நேட்டோவில் இணைத்து உறுப்பின் ராக்கினார். இது அமெரிக்காவின் '*En-En*' ஆகிய இரண்டினதும் வெற்றிவாகையாய் அமைந்தது.

கிழக்கு ஐரோப்பாவை கிளின்ரன் சந்தைப் பொருளாதார சீர்திருத்தத்திற்கு உள்ளாக்கினார். அங்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட தொடர் சீர்திருத்தங்களால் அதுவரை இருந்துவந்த அமைப்புக் கள் அனைத்தும் குழம்பி, முதலாளித்துவம் வளர்வதற்கேற்ற ஒரு சமூக சூழல் உருவானது. கிழக்கு ஐரோப்பியத் தொழிலாளர் கள் மேற்குலகம் நோக்கி மலிவுக் கூலிகளாய்ப் புலம்பெயரும் படலம் உருவானது. இதற்கு ஓர் உதாரணமாய், உக்ரெயன் நோம் சொம்லகி விளக்கினார். ஒருபுறம் மலிவு ஊதியக் கூலித் தொழிலாளர்களாய் இம்மக்கள் மாற்றப்பட்டுள்ளனர். ஒரு

இலட்சம் உக்ரெயனியப் பெண்கள் பாலியல் அடிமைகளாயும் காணப்படுகின்றனர். பாலியல் தொழிலாளர் என்ற சொல்லை இங்கு சொம்ஸ்கி பயன்படுத்தாமல், பாலியல் அடிமைகள் என்ற பத்தைப் பயன்படுத்துவதைக் கவனிக்கலாம். பொதுவில், கிழக்கு ஜோப்பியத் தொழிலாளர்கள் மேற்குலகிற்கான குறைந்த ஊதியக் கூலித்தொழிலாளர்களாய்த் தமது மன்னைவிட்டுப் பிடிங்கி வீசப்பட்டுள்ளனர். இது, ஒரு மேற்கு மைய சிந்தனையை, முதலாளித்துவ விழுமியத்தை அவர்களுக்குக் கொடுக்கவல்ல தாகும். இது, கிழக்கு ஜோப்பிய மக்களின் மனங்களில் ஓர் எதிர்க்கலாசாரப் புரட்சிதான்.

சமூக சீரழிவு, அரசியல் ஸ்திரமின்மை, கலாசாரப் பற்றின்மை ஆகிய பின்னணியில் சந்தைப் பொருளாதாரத்தைத் திறப்பதற்கான பேரம்பேசும் சக்தி முதலாளிகளுக்கு அதிகம் உண்டு. அதாவது, சீரழிவுகளும் சிதைவுகளும் வர்த்தக முதலாளிகளின் பேரங்களுக்குக் களம் அமைத்துக் கொடுக்கும்.

கிழக்கு ஆசியப் பிராந்தியத்தை கிளின்ரன் மிகவும் விழிப்புடன் கையாண்டார். சினாவை, அமெரிக்காவின் நீண்டகால மூலோபாய எதிரியாக அவர் கருதியபோதிலும், அதனுடனான வர்த்தக, பொருளாதார நலன்களைத் திட்டமிட்டுக் கையாள் வதில் கவனம் செலுத்தினார். கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் ஜப்பான், சினா, தாய்வான் ஆகிய மூன்றையும் மூன்றுவித பண்புநிலையில் வைத்து அமெரிக்கா கையாள்கின்றது. மேலும், தனது பழைய எதிரியாகிய வியட்நாமுடன் உறவை வளர்ப்பதிலும், வர்த்தக நலன்களுக்கான வாய்ப்புக்களைத் திறப்பதிலும் கிளின்ரன் அக்கறை காட்டினார். அமெரிக்க ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிரான வியட்நாம் யுத்தத்தின்பின், வியட்நாம் சென்ற முதலாவது அமெரிக்க ஜனாதிபதி கிளின்ரன்தான். இவர் 2000ஆம் ஆண்டு தனது பதவியின் இறுதிக்காலத்தில் வியட்நாம் சென்று, அங்கு அமெரிக்கப் பொருளாதாரத்திற்கான கதவுகளைத் திறந்தார்.

தென்னாசியப் பிராந்தியமும் தென்கிழக்கு ஆசியாவும், அமெரிக்க வர்த்தகத்திற்கும் அரசியல் விரிவாகக்கத்திற்குமான களமாக மேலும் விரிந்தன. இப்பிராந்தியங்களில் அரசியல் ஸ்திரத்தன்மை ஒப்பீட்டுரீதியில் மேலாக இருந்தனால், இப்பிராந்தியங்களுடனான உறவிலும் அதிக கவனமும் நுணுக்கமும் தேவைப்பட்டன. குறிப்பாக, இந்தியாவுடனான உறவு மேலும் மேம்படுத்தப்பட்டது. கார்கில் யுத்தத்தில் கிளின்ரன் இந்தியாவின் மனம் குளிரக்கூடியவாறாக நடந்துகொண்டார். மேலும், அப்போதைய பாகிஸ்தான் (நவாஸ் ஷெரிப்) அரசாங்கத்திற்குக் கிளின்ரன் கொடுத்த அழுத்தத்தினால்தான் பாகிஸ்தானியப்

படைகள் வாபஸ் ஆகியதாக, கிளின்ரன் பி.பி.சி. பேட்டி ஒன்றில் குறிப்பிட்டிருந்தார். மிகப்பெரும் சந்தைவளம் கொண்ட இந்தியா வுடன் நல்லுறவையும் பேணுவதிலும், நம்பிக்கையை வளர்ப்பதிலும் கிளின்ரன் அக்கறை செலுத்தினார்.

பொதுவில், பொருளாதாரக் கண்ணோட்டத்தில் முழு உலகையும் அமெரிக்காவின் ஆதிபத்திய வீச்சுக்குள் கொண்டுவருவதில் கிளின்ரன் குறிப்பிடக்கூடியவு வெற்றியைப் பெற்றார்.

அடுத்து, இவரால் முன்வைக்கப்பட்ட இராணுவக் கொள்கையையும் கோட்பாட்டையும் இங்கு சிறிது நோக்குதல் அவசியம். பனிப்போர் காலத்தில் சிவப்பை வெள்ளை முடக்குவதற்கான கொள்கைக்குப் பெயர் *Containment*. அவ்வாறு முடக்கித் தோற்கடிப்பதில் வெற்றிபெற்ற பின்பு, அந்த முடக்கல் கோட்பாட்டிற்கு எதிர்மறையாக வெள்ளை தன்னை விஸ்தரிப்பதற்குப் பெயர்தான் *Enlargement* என்பது. அப்படியாயின், அமெரிக்கா ஓர் இரட்டிப்பு வளர்ச்சிக்குப் போயுள்ளது என்பதே அதன் பொருள். *Engagement-Enlargement* என்ற பனிப்போரின் பின்னான மூலோபாயக் கொள்கையை நடைமுறைப்படுத்துவதற்குரிய தந்திரோபாயக் கோட்பாடாக *Rogue Doctrine + National Missile Defence* என்ற இரட்டைப் பிள்ளைக் கோட்பாட்டை கிளின்ரன் நிர்வாகம் சர்வதேச அரங்கில் முன்வைத்தது.

பனிப்போர் காலத்தில் 'சிவப்பு ஆபத்து' கோட்பாட்டை முன்வைத்து, அதனை எதிர்கொள்வதற்கு 'முடக்கல் கோட்பாட்டை' அமெரிக்கா முன்னிறுத்தி, அதன் அடிப்படையில் தனது வெளியுறவுக் கொள்கையை வகுத்தது. பனிப்போர் முடிவின் பின் 'கெட்ட அரசுகள்' கோட்பாட்டை அமெரிக்கா முன்வைத்து, அதனை எதிர்கொள்வதற்கான தேசிய ஏவுகளைப் பாதுகாப்புத் திட்டத்தை (*National Missile Defence - NMD*) முன்னிறுத்துகிறது. 1999 ஆம் ஆண்டு இதற்கான சட்டத்தில் (*National Missile Defence Act*) ஐனாதிபதி கிளின்ரன் கைச்சாத்திட்டார்.

"சிலருக்கு, சிலதைச் செய்வதற்கு ஒரு கற்பனை எதிரியாவது வேண்டும்" என்று ஒரு கூற்று உண்டு. அமெரிக்கா சிலவேளை களில் உண்மையாகவும், பலவேளைகளில் கற்பனையாகவும் தனக்கு பாதுகாப்பின்மை இருப்பதாகக் கூறும் அச்சத்தை முன்வைத்தே தனது வெளியுறவுக் கொள்கையை கைக்கொள் கின்றது என, கலாநிதி ரவி பிரதாப் சிங் (*Ravi Pratap Singh*) கூறுகிறார். ஒப்பீட்டுரீதியில் உலகிலேயே மிகப்பலமான அனு ஆயுதங்களைக் கொண்டிருக்கும் அமெரிக்கா, மூன்றாம் உலக நாடுகளின் அனுசக்தித் திட்டங்களைச் சந்தேகத்துடன் பார்த்து,

தனது உளவியல் விம்பத்தின் பிரகாரம் ‘கெட்ட அரசு’ கோட்பாட்டை முன்வைத்து, அதன் அடிப்படையில் தனது வெளியற வக்கொள்கையை வரைவதாக அவர் மேலும் கூறினார். மேற்படி தேசிய ஏவுகணைப் பாதுகாப்புத் திட்டத்தின் ஓர் அங்கமாக *Theatre Missile Defence (TMD)* அமைந்துள்ளது. முதலாவதான *NMD* திட்டத்தின்படி, அமெரிக்காவின் ஜம்பது அரசுகளும் ஏவுகணை களால் அரணமைக்கப்படும். அந்த ஏவுகணைகள் இரு பணிகளைச் செய்யும். ஒன்று, எதிரியின் ஏவுகணைகளைத் தேடி, தடுத்து அழிப்பது. மற்றையது, எதிரியின் இலக்குகளைச் சென்று தாக்குவது என்பதாகும். *TMD* திட்டத்தின்படி அமெரிக்காவின் அணி மற்றும் நட்பு நாடுகளைப் பாதுகாப்பதற்காக, அந்நாடுகளின் பிராந்தியங்களில் மேற்படி ஏவுகணைகளைப் பயன்படுத்துவது. இவை கப்பல்களில் இலகுவாகக் காவிச் செல்லப்படத்தக்கவை. குறுந்தூரங்களுக்கு மிகவும் பொருத்தமானவைகளாகவும் விணைத்திறன் மிக்கவைகளாகவும் பயன்படுத்தப்படத்தக்கவை. முதலாவது, நீண்டதூரத் தாக்குதல்களுக்குப் பெரிதும் பொருத்தமானவை.

மூன்றாம் உலக நாடுகளில் இரகசியமாக அனு ஆயுதங்கள் பரவுவதாலும், அங்கு தோன்றக்கூடிய பொறுப்பற்ற தலைவர்களால் அந்நாடுகள் வழிநடத்தப்படக்கூடியதான் ஆயுதது உள்ளதாலும், அத்தகைய அரசுகளால் ஏற்படக்கூடிய ஆபத்தின் பின்னணியில், அத்தகைய ஆபத்துக்கள் உள்ள நாடுகள் என அமெரிக்கா கருதும் நாடுகளை அது ‘கெட்ட அரசுகள்’ என முத்திரையிடுகிறது என்று விபரிக்கும் ரவி பிரதாப் சிங், பனிப்போரின் பின்னான உலகைத் தான் ஆள்வதற்கு, இந்த ‘கெட்ட அரசுகள்’ கோட்பாடு, அமெரிக்காவிற்குப் போதுமான காரணமாய் அமைகின்றது என்று விபரிக்கிறார்.

கடந்தகால யுத்த அனுபவங்களின்படி, யுத்தத்தில் தமது வீரர்கள் இழக்கப்படுவதை அமெரிக்க மக்கள் அதிகம் உணர்ச்சி வசமாகப் பார்க்கின்றார்கள் என்பது தெளிவு. ஏவுகணை சாகசங்களைக் காட்டி, எதிரியை அச்சமூட்டி, அனு ஆயுதப் பயத்தையூட்டி, அதன்மூலம் உயிரிழப்பற்ற வெற்றிகளையும் நலன்களையும் சாதிக்க அமெரிக்கா விரும்புகிறது எனக் கூறப்படுகின்றது.

கெட்ட அரசுகள், ஏவுகணைப் பாதுகாப்பு என்ற இக்கலவைக் கோட்பாடானது மூன்றாம் உலக நாடுகள்மீதான அதிகப்படையெடுப்பு, அதிக ஆக்கிரமிப்பு என்பதற்கான கட்டியமாகுமென ரவி பிரதாப் சிங், தன் கட்டுரையின் முத்தாய்ப்பாய்க்கூறுகின்றார்.

கிளின்ரன் காலத்தில் இந்தத் தேசிய 'ஏவுகணைப் பாது காப்பு' திட்டம் அங்கீரிக்கப்பட்டும் பரிசோதித்தும் பார்க்கப் பட்டபோதிலும், இதனை நிறைவேற்றுவதற்கான பொறுப்பை அவர், அடுத்த ஜனாதிபதியிடம் விட்டுச் சென்றார்.

ஒருபுறம் பொருளாதாரரீதியாகவும் அரசியலரீதியாகவும், மறுபுறம் இராணுவரீதியாகவும், இராணுவ மூலோபாயரீதியாகவும் கிழக்கு ஐரோப்பாவில் தனக்கு வேண்டிய வெற்றிகளைக் கிளின்ரன் ஈட்டிக்கொண்டார். மறுபுறம், உலகளாவியரீதியிலும் உள்நாட்டிலும் பொருளாதார நிலைமைகளை ஒன்றுடன் ஒன்று இசைவாக வடிவமைத்துச் செயற்படுத்தினார். அதேவேளை, பூகோளரீதியிலும் உள்நாட்டுரீதியிலும் அவர் கூறும் இஸ்லாமிய தீவிரவாதத்திற்கு முகம்கொடுக்கத் தொடங்கினார். குறிப்பாக, அமெரிக்காவினுள் வேகமாக வளர்ந்துவந்த பின் லாடனின் அல் கெய்தா அமைப்பை நகச்குவதற்கான நடவடிக்கைகளுக்குக் கிளின்ரன் முக்கியத்துவம் கொடுக்கத் தவறவில்லை.

பின் லாடன் தனது அல் கெய்தா இயக்கத்திற்குத் தேவையான படையினரை அமெரிக்கா உள்ளிட்ட மேற்குலக நாடுகளிலும், உலகின் ஏனைய பகுதிகளிலும் என, என்பது நாடுகளிலிருந்து திரட்டினார். அல் கெய்தாவின் வலைப்பின்னல் (Network) உலகளாவியரீதியில் பரந்து அமைந்தது.

பின் லாடன் அமெரிக்காவை 'சாத்தான்களின் அரசன்' என மிக வெளிப்படையாகச் சாடினார். கிறிஸ்தவர்களுக்கும் அமெரிக்கர்களுக்கும் எதிரான கண்டனங்களை வெளிப்படையாகவே முன்வைத்தார். இஸ்லாத்தைப் பாதுகாப்பதற்காக அமெரிக்கர்களை, பால் மற்றும் வயது வேறுபாடின்றி கொல்வதோ அல்லது அதன்பொருட்டு மரணிப்பதோ ஒரு புனிதப் பணி என்று பின் லாடன் கூறினார். சிலுவை யுத்தக்காரர்களுக்கும் யூதர்களுக்கும் எதிரான புனிதப் போருக்கான உலக இஸ்லாமிய முன்னணி (World Islamic Front for the Jihad against the Jews and the Crusaders) என்ற அமைப்பை உருவாக்கினார்.

தனது எட்டு ஆண்டு ஆட்சிக்காலத்துள், அல் கெய்தாவை இல்லாதொழிப்பதற்குரிய நடவடிக்கைகளுக்குக் கிளின்ரன் பெரும் முக்கியத்துவம் கொடுத்தார். உளவுப் பிரிவினர்களுக்கு விசேட அதிகாரங்களை வழங்கினார். 'பயங்கரவாத எதிர்ப்பும் வலுவான மரண தண்டனைச் சட்டமும்' (Anti-Terrorism and Effective Death Penalty Act) என்ற ஒரு சட்டத்தை நிறைவேற்றினார். இச்சட்டம் அமெரிக்காவிற்கு உள்ளும் புறமும் கடும் விமர்சனத்திற்கு உள்ளானபோதும், இதுவிடயத்தில் கிளின்ரன் மிகவும் இறுக்கமா

கவே நடந்துகொண்டார். இத்தகைய ஏற்பாடுகளின் கீழ் அல் கெய்தாவுக்கு எதிரான கடும் நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

இறுதியாக, பின் லாடனைக் கொல்வதற்கான கட்டளைப் பத்திரம் ஒன்றைத் தயாரித்து, கையொப்பமிட்டு சிலையினரிடம் கையளித்தார்.

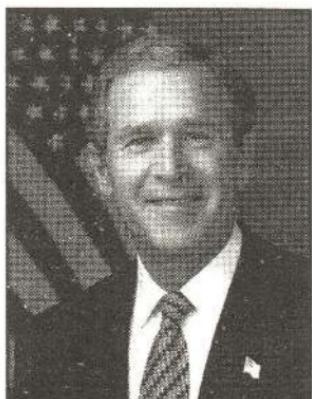

பணிப்போரின் பின் பின்னான காலம்

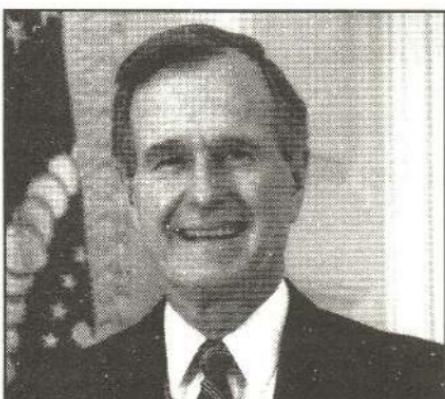
பணிப்போரின் பின் பின்னான காலத்தைத் தன் கையில் எடுப்பதற்காக இரண்டாம் புஷ், 2001ஆம் ஆண்டு வெள்ளை மாளிகை புகுந்தார். பணிப்போர் முடிந்ததைத் தொடர்ந்து வந்த ஒரு தசாப்தகாலமானது, அமெரிக்காதான் உலக மகாராஜா என்பதை நிர்ணயிப்பதற்கான காலமாயும், பணிப்போரின் பின் பின்னான காலத்திற்கான தயாரிப்புக் காலமாயும் அமைந்தது.

பணிப்போரின் பின் பின்னான காலத்தில் இரு முக்கிய வரலாற்றுச் சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தன. ஒன்று, அமெரிக்காவின் இரட்டைக் கோபுரங்களைப் பின்லாடன் மோதி அழித்தார். மற்றையது, சதாம் ஹாசெயினெ இரண்டாம் புஷ் தூக்கில் இட்டுக் கொன்றார்.

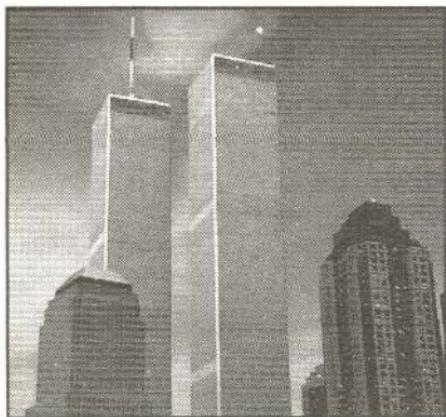
பணிப்போர் முடிந்தபின்பான ஒரு தசாப்தத்தின் முதலி ரண்டு ஆண்டுகளும் முதலாம் புஷ்வின் கையில் உருண்டோ

ஜோர்ஜ் புஷ்

ஜோர்ஜ் H.W. புஷ்

இரட்டைக் கோபுரங்கள்

முன். அதெல்லாம் எட்டு ஆண்டுகளும் கிளின்ரனின் கைகளில் உருண்டோடின. சதாம் ஹாசெயினது துணையுடன் உலக மகாராஜாவிற்குரிய வெண்முடியினை முதலாம் புஷ் தன் தலையில் சூடிக்கொண்டார். வீழ்ந்துவிட்ட சோவியத் பூத்தை எழும்பவிடாது தரையுடன் சங்கமமாக்கி, பூவுலகம் முழுவதையும் தன் காலால் அடியளந்து, தமது உலகளாவிய ஆதிபத்தியத்திற் கான அனைத்துக் களிலைத் தயாரிப்புக்களையும் கிளின்ரன் செய்து முடித்தார். மனிமுடி தரித்து, சிம்மாசனத்தில் ஆழ அகல அமெரிக்கா அமர்ந்திருந்து தனது வெண்கோலை உலகின் மூலை முடுக்கெல்லாம் ஒச்சவதற்குரிய வளம்பார்த்துக்கொண் டிருந்தபோது, பின் லாடன் இரட்டைக் கோபுரங்கள்மீது மோதி வெண்கோல் ஓங்க வழிசமைத்துக் கொடுத்தார்.

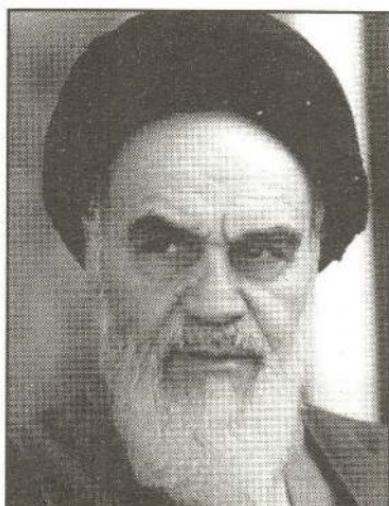
உலகின் மூலைமுடுக்கெல்லாம் தனது வெண்கோலை ஒச்சவதற்கான ‘கெட்ட அரசு’க் கோட்பாட்டை அமெரிக்கா முன்வைத்துத் தலைநிமிர்ந்தபோது, அந்த ‘கெட்ட அரசு’க் கோட்பாடு கற்பனையல்ல, நிஜம்தான் என்ற உலகளாவிய ஆதரவும் அங்கீகாரமும் அனுதாபமும் ஒத்துழைப்பும் அமெரிக்காபால் ஏற்படுவதற்குரிய வாய்ப்பைப் பின் லாடன் இரட்டைக் கோபுரத் தாக்குதல்மூலம் அமெரிக்காவிற்கு அளித்து, பனிப் போரின் பின் பின்னான காலத்தைச் சம்பிரதாயழூர்வமாகத் தொடக்கிவைத்தார்.

‘கெட்ட அரசு’க் கோட்பாடு எனும் ரதத்தில் அமர்ந்து உலகின் மூலைமுடுக்கெல்லாம் வெண்கோலோச்சப் புறப்பட்ட அமெரிக்கா, அந்த ரதத்திற்கு ‘சர்வதேசப் பயங்கரவாத எதிர்ப்பு’ எனும் விரைவுருளிச்சக்கரத்தைப் பூட்ட முனைந்தது. ‘சர்வதேசப் பயங்கரவாதம்’ எனும் பதம் ஏற்கெனவே அறிமுகமானாலும்,

அது இப்போதுதான் உலகளாவிய ஆதிபத்தியத்திற்குரிய விரைவு ருளிச் சக்கரமாய் வடிவமைக்கப்பட்டுப் பொருத்தப்பட்டது. 'சர்வதேசப் பயங்கரவாத எதிர்ப்பு' என்பது 'கெட்ட அரசு'க் கோட்பாட்டிற்கு அணி சேர்த்தது. 'சர்வதேசப் பயங்கரவாத எதிர்ப்பு' என்பது பனிப்போரின் பின் பின்னான காலத்திற்குரிய ஒரு தனியலங்காரக் கோட்பாடானது.

பனிப்போர் முடிந்த பின் பின்னான யுகத்தில் வெள்ளை எதிர்கொள்ளவேண்டிய முழுநீள எதிர்க் கோட்பாடு 'இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதம்' என்பதாகும். வெள்ளை முன்வைக்கும் 'இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதம்' என்பது அரசரீதியாகவும், அரசுசாரா வகையிலும் செயற்படக்கூடியது. ஆகலால், அதற் கேற்ப வெள்ளை தனது எதிர்க் கோட்பாட்டைக் காலத்திற்கேற்ற புது அங்கங்களுடன் வடிவமைக்க வேண்டியிருந்தது.

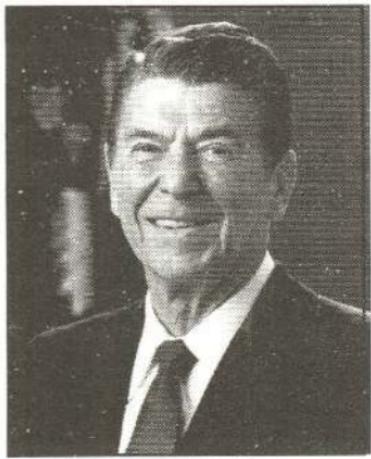
வெள்ளையின் பிரதான எதிர்க்கோட்பாடு 'இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதம்'. அதன் ஊற்று ஈரான் என்பதால், வெள்ளையின் ஆணிவேர் எதிரி ஈரான். 1979 ஆம் ஆண்டு அயத்துல்லா கொமேயனி தலைமையில் அமெரிக்காவிற்கு எதிராக வெடித்த ஈரானியப் புரட்சியின் தத்துவமாய் 'இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதம்' காணப்பட்டது. அந்த ஈரானியப் புரட்சியில் இருந்து வெடித்துக் கிளம்பிய தீப்பிழிம்புகளாய் தலிபான், அல் கெய்தா போன்ற பல்வேறு 'இஸ்லாமிய அடிப்படைவாத' அமைப்புக்கு ஞம் அமைந்தன. சதாம் ஹாசெயின் அமெரிக்காவிற்கு எந்த விதமான தீங்கையும் செய்யவில்லை. அவர் தனது சொந்த

அயத்துல்லா கொமேயனி

ஜிம்மி காட்டர்

ரேனால்ட் ரீகன்

அப்துல் கான்

மக்களுக்குப் பெரும் தீங்கும் துரோகமும் செய்தாரேயாயினும் அமெரிக்காவிற்கு அவர் தீங்கு செய்யவில்லை. அதேவேளை, ஈரானுக்கும் ஈராக்குக்கும் இடையே பகையிக்க வலுச்சம நிலையைப் பேணவேண்டிய தேவை அமெரிக்காவிற்கு இருந்தது.

அத்துடன், அனுவாயத முனைப்புக் காட்டும் ஈரானை வீழ்த்துவதற்கும், இஸ்லாமியப் படர்ச்சியையும் அதன் அடிப்படைவாதத்தையும் தடுப்பதற்கும் மிகச்சிறந்த கேந்திரம் ஈராக் யூமியாகும். வியட்நாமில் அமெரிக்கா தோல்விகண்ட பின்பு, அது பெரிதும் காயப்பட்ட இடம் ஈரான்தான். 1979 ஆம் ஆண்டு புரட்சியின் மூலம் அமெரிக்கா ஈரானில் தோற்கடிக் கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, ஈரான் வைத்திருந்த அமெரிக்கக் கைதிகளை மீட்பதற்கான இராணுவ நடவடிக்கை ஒன்றில் அப்போதைய ஜிம்மி காட்டர் நிர்வாகம் தோல்விகண்டதுடன், அத்தோல்வியே ஜிம்மி காட்டரின் தேர்தல் தோல்விக்கான பிரதான காரணம் என்றும் கூறப்படுகின்றது. அமெரிக்காவை, அதன் ஆட்சியாளரைப் பெரிதும் பாதித்த ஈரான் இன்றும் அடிப்படையில் இஸ்லாமிய உலகில் நற்பெயருடன் இருக்கின்றது. அதன் புரட்சிக்குணத்தின் கற்பு இன்றும் கலையவில்லை.

�ரானுடனான தனது யுத்தத்தில் சதாம் ஹாசெயின் வெற்றிமுகம் கொண்டிருந்த சூழலில் ரீகன் நிர்வாகம் களவாக ஈரானுக்கு ஆயுத உதவி அளித்தது. இது Irangate என அழைக்கப் படுகின்றது. முன்னாள் ஜனாதிபதி நிக்ஸனது Watergate ஊழலுடன் சம்பந்தப்படுத்தி இதனை Irangate என அழைக்கின்றனர். இதில் ரீகன் நிர்வாகத்தின் பேராசை, ஈரானைத் தோற்கவிடாது சண்டையைத் தொடர்ந்து நீடிக்கவைப்பதன் மூலம், இரு

இஸ்லாமிய நாடுகளும் தமிழ்நெடுமே தொடர்ந்து மோதுவதால் இரண்டுமே பலவீனப்பட வழிவகுப்பது. அதேவேளை, அப்போது சதாமிற்குச் சோவியத் யூனியன்து ஆதரவு இருந்தது. எனவே, சராக் வெற்றிபெற்றால் அதில் சோவியத் பிராந்தியர்தியான நலனை அடைந்துவிடும் என என்னிய அமெரிக்கா, அப்போ தைய சோவியத் யூனியன்து உதவிக்கு ஓர் எல்லையுண்டு என்ற செய்தியைச் சோவியத்திற்கு உணர்த்துவதற்காகவும் சரானுக்குக் களவாக ஆயுத உதவியளித்தது. இத்தகைய உதவி சரான்மீதான நல்லுறவு நோக்கம் கொண்டதல்ல.

பனிப்போர் முடிந்தபின்பு சரான் இரகசிய உதவிகளைப் பெற்றுத் தனது அனு ஆய்வில் முன்னேறி வந்தது. பாகிஸ்தானின் பிரதம அனு விஞ்ஞானியான கான் (Khan) இரகசியமாக இதுவிடயத்தில் சரானுக்கு உதவினார் என்பது பின்பு கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. எனவே, சரானுடைய அனுவாற்றல் வளர்ச்சி யைத் தடுக்கவேண்டுமென்பது அமெரிக்காவின் பிரதான நோக்கமாகும்.

சதாம் ஹாசெயின் சராக்கின் ஒசிராக் (Osirak) எனும் இடத்தில் நிர்மாணித்துவந்த அனு உலையை 1981ஆம் ஆண்டு இஸ்ரேலிய வான்படை விமானங்கள் குண்டுவீசி முற்றாகத் தகர்த்தன. அதன் பின்பு சதாம் ஹாசெயின் அப்படியொரு வளர்ச்சிக்கு முன்வரவில்லை. ஆனால், அதன் பின் சரான்தான் புதுப்பொலிவுடனும் அடிப்படை வளத்துடனும் இஸ்லாமியப் புரட்சி அனுகுண்டைச் செய்யக்கூடிய நிலைக்கு உயர்கின்றது.

சதாமிடம் அனுகண்டு இல்லை என்பதும், வேறு எந்தப் பேரழிவு ஆயுதங்களும் (WMD) இருக்கவுமில்லை என்பதும் அமெரிக்காவிற்குத் தெளிவாகத் தெரியும். ஐ.நா. நிபுணர் குழு மற்றும் பரிசோதனைக் குழு என்பவற்றின் அறிக்கைகளிலேல் லாம் அவ்வாறான அனு அல்லது பேரழிவு ஆயுதங்கள் இல்லை என்பது தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டப்பட்டிருந்தது. ஆனால், அதன் பின்னரும் அமெரிக்கா சராக்கீது படை எடுத்ததென்பது, மூன்று முக்கிய நோக்கங்களைக் கொண்டது. ஒன்று, உலகளாவிய அமெரிக்க ஆதிக்கத்திற்கான அரசியல்-இராணுவ-வர்த்தக கேந்திரத்தளமாக சராக் காணப்பட்டது. இரண்டு, இஸ்லாமிய ஆதிக்கப்படர்ச்சியைத் தடுப்பதற்கேற்ப கேந்திரத்தளமாக சராக் காணப்பட்டது. மூன்று, சரானை கட்டுப்படுத்துவதற்குரிய களமாக சராக் காணப்பட்டது. அமெரிக்கா கூறியதான் ‘பேரழிவு ஆயுதங்கள்’ சராக்கில் எதுவுமில்லை என்பது அமெரிக்கப் படையெடுப்பின் மூலம் தெரிந்துவிட்ட நிலையில், அமெரிக்கா தொடர்ந்தும் சராக்கில் நிலைகொள்ளத் தேவையில்லை. அப்படி

நிலைகொள்வதற்கான மூலகாரணங்கள் மேற்கூறிய முன்றுமாகும். புவியியல்ரீதியில் அமெரிக்காவிற்கு ஈராக் முக்கியமானது. ஆனால், அரசு என்ற ரீதியில் ஈராக்கைவிடவும் ஈரானின் வளர்ச்சி அமெரிக்காவிற்கு ஆபத்தானது. அந்த வகையில், ஈரானைக் கட்டுப்படுத்தவும் அமெரிக்காவிற்கு ஈராக் அவசியப்பட்டது.

சதாம் ஹாசெயினை அமெரிக்கா தூக்கிலிட்டுக் கொன்ற தன் பிரதான நோக்கம், இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதத்திற்கு எதிராகக் கிளின்ரன் கொண்டுவந்த கடும் மரண தண்டனைச் சட்டத்தை நியாயப்படுத்தவும், ஏனைய இஸ்லாமியத் தலைவர் களை அச்சுறுத்துவதற்கும் ஆகும். மேலும், இஸ்லாமியரின் எதிர்ப்பு அதிகமின்றி தூக்கிலிடப்படக்கூடிய பலவீனமான மனிதன் சதாம்தான். இதில் சதாம் ஒரு பரிசோதனை எலி.

உண்மையில், இரண்டாம் புஷ் ஈராக்மீது மேற்கொண்ட படையெடுப்பின் ஒரு முக்கிய உள்நோக்கம், ஈரானைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கும், அவ்வாறு கட்டுப்படுத்துவதன் அடிப்படையில் இஸ்லாமியப் படர்ச்சியைத் தடுத்து, தனது கடல்வழி மற்றும் புவியியல் மூலோபாயரீதியில் அமெரிக்கா கூறும் 'தாராள பொருளாதார உலக வர்த்தகத்தை' வளர்த்துப் பாதுகாப்பதற்கும் ஆகும்.

1990ஆம் ஆண்டு குவைத்தை ஆக்கிரமித்த சதாமை வீழ்த்துவதற்கு அமெரிக்கா ஒரு பெரும் கூட்டுப்படை இராணுவ நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டது. ஆனால், அவரை ஈராக்கில் அப்போது ஏன் அப்படை வீழ்த்தவில்லை என்பது இயல்பாகவே எழுக்கூடிய கேள்வியாகும். அப்போது சதாமை, அவரது எல்லைக் குள் முடக்கினால் மட்டுமே போதுமானது, ஈரானை அச்சுறுத்துவதற்குரிய பருவம் அல்லது காலம் இன்னும் வரவில்லை என அமெரிக்கா உணர்ந்தது; அதுவரை சதாமைப் பேணிக் காப்பாற்றவேண்டியது அதன் பொறுப்பாயும் இருந்தது. ஏனைனில், சதாம் எப்பொழுதும் அமெரிக்காவிற்கு வாய்ப்புக் கொடுக்கக்கூடியவர். உலகளாவியரீதியில் கெட்ட பெயரைப் பெற்றிருந்தவர். உள்நாட்டிலும் மக்கள் ஆதரவற்றவர் என்பது மட்டுமல்ல, தனது மக்கள்மீதான குருரப் படுகொலைகளினால், ஆய்வுகூடத்திற்குள் எவ்வேளையிலும் தள்ளப்படக்கூடிய ஒரு கொழுத்த, தகுதிவாய்ந்த எலியாய்க் காணப்பட்டவர். சிறிதும் கற்பனையற்ற வகையில், வரலாற்று நிகழ்வுகளையும் வரலாற்றுப் போக்கினையும் உய்த்துணர் காரணியாக்கி இப்படிப்பட்ட ஒரு நிகழ்தகவு முடிவிற்கு நாம் வரமுடியும். இத்தகைய கருத்துத் தொகுப்பிற்கு வரலாற்றை ஒரு பலம் பொருந்திய ஆய்வுகூடமாகப் பயன்படுத்துவதில் தவறில்லை.

ஒரு செயலை அதன் சாராம்சத்திலும், அதன் வரலாற்றுப் போக்கிலும், அதன் இறுதி இலக்கிலும் வைத்துச்செய்யப்படும் இறுதி ஆய்வுமறையை மார்க்ஸீம் லெனினும் எமக்குக் கற்றுத் தந்திருக்கின்றார்கள். இவர்களது இத்தகைய ஆய்வுமறையைப் பிரயோகித்தே மேற்படி முடிவிற்கு வரவேண்டியுள்ளது. சாராம் சத்திலும் விளைவிலும் இறுதி ஆய்விலும் சதாம் ஹாசெயின், முதலாம் புஷ்டினுடையதும் இரண்டாம் புஷ்டினுடையதுமான அரசியலுக்கு இயற்கைப் பசளை ஆனார்.

பின் லாடன் இரட்டைக் கோபுரத்தைத் தாக்கியழித்தபின்பு, அவரை அவரது ஆட்சிபீடக் கருவறைவரை அமெரிக்கா தேடித் தூரத்தியது. ஆனால், இதுவரை அவரைக் கண்டபாடில்லை. அமெரிக்காவால் பின் லாடனைக் கைதுசெய்ய அல்லது கொல்ல முடியவில்லையா? அல்லது பின் லாடன் எனும் 'பூதம்' ஒன்று அமெரிக்காவின் அரசியல் பொருளாதார நலன்களுக்கான பூச்சாண்டியாகத் தேவைப்படுகின்றதா? பின் லாடனைக் கொல்ல வேண்டிய தேவை அவரது இரட்டைக் கோபுரத் தாக்குதலுக்கு முன்பு அமெரிக்காவிற்கு இருந்தது. குறிப்பாக, என்பது நாடுகளி லிருந்து தனது அல் கெய்தாவிற்குப் படை திரட்டி, உலகளாவிய வளைப்பின்னலை ஏற்படுத்தியிருந்த பின் லாடனிடம், அமெரிக் கர்களையும் வெள்ளையர்களையும் உலகின் எப்பகுதியிலும் வைத்துக் கொல்லக்கூடிய வஸ்லமை இருந்தது. ஆசியா, ஆயிரிக்கா, அமெரிக்கா எனப் புவிப்பரப்பின் பல பாகங்களிலும் அவர் குண்டுத் தாக்குதல்களை மேற்கொண்டார். வெள்ளையர்களை புவிப்பரப்பின் எப்பகுதியிலும் அவர் நிம்மதியாக நடமாட விடவில்லை. வெள்ளையர்களுக்கு, அவர்களது தலையணை களே குண்டுகளாகக் காட்சியளித்தன. இப்பின்னணியில் பின் லாடனைக் கொல்வதுதான் ஒரேயொரு தீர்வாக அமெரிக்கா விற்கு இருந்தது. ஆனால், இரட்டைக் கோபுரத் தாக்குதலைத் தொடர்ந்து அவரது ஆட்சிக் கருவறையும், உலகின் பல பாகங்களிலுமிருந்த கருமபீடங்களும் முற்றாகக் கருச்சிதைக்கப்பட்டன. அவருக்குக் களமாகவும் பலமாகவும் இருந்த தலிபான் அரசாங்கம் கவிழ்க்கப்பட்டு, அந்த ஆப்கானிஸ்தானே பின் லாடனின் எதிரிகள் வசமானது. இந்த வகையில், பல்லும் நகமும் பிடுங்குண்டுபோன பின் லாடனைக் கொல்வதைவிடவும், கைதுசெய்வதைவிடவும், அந்த பின் லாடன் பூதத்தைக் கண்காணிப்புடன் பேணுவது அமெரிக்காவின் எதிர்காலத் தேவைகளுக்கான கோட்பாட்டு, இராணுவத் தேவைகளுக்கு அவசியமானதுபோலத் தோன்றுகின்றது. பின் லாடனை அமெரிக்காவால் கொல்லவோ அன்றிக் கைதுசெய்யவோ முடியவில்லை என்பதை நம்புவது சுற்றுக் கஷ்டமாய் உள்ளது. பின் லாடனை அமெரிக்கா அவ்வப்போது சாக்குப்போக்கிற்குத் தேடினாலும், அவரைத்

றிச்சட் ஆர்மிராஜ்

பேர்வேஷ் முஷாரப்

தேடிக் கைதுசெய்வதில் அமெரிக்கா உயிர்த்துடிப்பான் ஆர்வம் காட்டுவதாய்த் தெரியவில்லை. பின் லாடன் கைதுசெய்யப் பட்டோ அல்லது கொல்லப்பட்டோவிட்டால், ஆப்கானிஸ்தானில் அமெரிக்க இராணுவம் நிலைகொள்ள வேண்டியதற்கான காரணம் பெரிதும் பலவீனப்பட்டுவிடும். மேலும், வளர்ந்துவரும் ஈரானை அடக்குவதற்கு ஆப்கானிஸ்தானில் அமெரிக்கப் படைகள் நிலைகொள்ளவேண்டியது அவசியமாகும்.

அரசியலை அதிகம் புறப்பக்கமாய் அல்ல, உட்பக்கமாய்ப் பார்க்கவேண்டும். ஏனெனில் உட்பக்கத்தில்தான் அதன் பொறி முறை உண்டு. இரட்டைக் கோபுரம் தாக்கப்பட்டதும் புஷ் நிர்வாகம் பாகிஸ்தானிய ஆட்சியாளர்மீது பிரயோகித்த பயங்கர அச்சுறுத்தல், எதிர்கால உலகம்பற்றிய அச்சத்தை அதிகம் தரவல்லதாய் உள்ளது. அதாவது, பாகிஸ்தானின் உளவுப் பிரிவு இயக்குநர்மூலம் ஆர்மிராஜ் (Armitage) தனக்குச் சொல்லியனுப்பிய செய்தியாக, பாகிஸ்தானிய ஜனாதிபதி முஷாரப் 2006 செப்ரேம் பரில் அமெரிக்க விஜயத்தின்போது பின்வருமாறு தெரிவித்தார்: “குண்டு வீசப்படுவதற்குத் தயாராக இருங்கள், கற்காலத்திற்குத் திரும்பிச் செல்வதற்குத் தயாராக இருங்கள்” (*Be prepared to be bombed. Be prepared to go back to the stone age*). புஷ் நிர்வாகம் ஆர்மிராஜ் மூலம் முஷாரப்பிற்கு அனுப்பிய மிரட்டல் இது. அதாவது, கற்காலத்திற்குப் போகத் தயாராக இருங்கள் என்றால், அமெரிக்கா அனுகுண்டு வீசி அழிக்கத் தயாராய் உள்ளது என்பதே அந்தச் செய்தி. இப்படி, அனுவாயது பலம் கொண்ட, சக்திமிக்க பாகிஸ்தானை வெருட்டிப் பணியவைத்த அமெரிக்கா

வால், பின் லாடனைக் கைதுசெய்ய முடியவில்லை என்பது மிகவும் சந்தேகத்திற்கு உரியதே.

இந்த மிரட்டல்பற்றி முஷாரப் பின்வருமாறு கூறினார்: “இது அவமானகரமானது, இது மிகவும் முரட்டுத்தனமான ஒரு கூற்று.” மேலும் அவர் கூறுகையில், “ஒருவர் தன் தேசத்தின் நலன்களுக்கு ஏற்பத்தான் சிந்திக்கவும் செயற்படவும் வேண்டும். அதற்கேற்பத்தான் நானும் நடந்துகொண்டேன்” என்றார். தனது மக்களைப் பாதுகாக்க, தான் இப்படி பணியவேண்டி ஏற்பட்ட தென்பதே அவரது கூற்றின் பொருள்

சுமார் பதினெண்து கோடி மக்களைக் கொண்ட பாகிஸ்தானின் ஜனாதிபதியை, அமெரிக்கா இப்படி மிரட்டியுள்ளது. அமெரிக்காவிற்கு எதிராக எந்தத் தவறையும் பாகிஸ்தான் செய்திருக்கவில்லை. பின் லாடனுக்கு எதிரான தனது யுத்தத் திற்கு பாகிஸ்தான் உதவ மறுத்ததால்தான், இப்படிக் குண்டு வீச்வேன் என்று அமெரிக்கா மிரட்டியது. இது, எத்தனைய தர்மத்திற்குள் அடங்கும் என்பதே கேள்வி. இவ்வாறான மிரட்டலின் பின்பு, ஆப்கானிஸ்தான்மீது பாரிய குண்டுவீச்சு இராணுவ நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு, அதன் ஆட்சியாளர்களையும் பின் லாடனையும் அமெரிக்கா தலைமறைவாக்கியது. பின்பு ஈராக்மீது குண்டுவீச்சு இராணுவ நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு, அதன் ஆட்சியாளர்களைக் கைதுசெய்து, தூக்கிலிட்டுக் கொள்ளது. இவ்வாறு பாதிக்கப்பட்டது எல்லாமே இல்லாமிய நாடுகளாகும். இது, பனிப்போர் முடிவடைந்ததன் பயனால் உருவான புதிய உலக ஒழுங்கின் தலைவிதி. பொஸ்னியா, செச்னியா, பலஸ்தீனம் மற்றும் பெய்ரூட் ஆகிய அனைத்து நாடுகளிலும் கொல்லப்பட்டவர்கள் இல்லாமியர்தான். ஈராக்கிலும் இல்லாமியர்தான் கொல்லப்பட்டார்கள்; தொடர்ந்தும் கொல்லப்படுகிறார்கள். ஆப்கானிஸ்தானிலும் இப்படி இல்லாமியர்தான் கொல்லப்படுகிறார்கள். மேலும், வியா மூஸ்லிம் என்றும், சன்னி மூஸ்லிம் என்றும் பேதம் பாராட்டி மூஸ்லிம் களாலும் மூஸ்லிம்களே கொல்லப்படுகிறார்கள்.

‘சர்வதேசப் பயங்கரவாதம்’ என்பது ஒரு மந்திர வாக்கியம். அந்த மந்திர வார்த்தைகளை உச்சரித்து எந்தப் பெட்டகத்தையும் திறக்க அமெரிக்கா விரும்புகின்றது. எந்தப் பூட்டையும் அவ் வாக்கியத்தால் அது உடைக்க விரும்புகின்றது. தனிப்பட்டது, இரகசியமானது, தனக்கே உரிய பொக்கிணும் என்று உலகில் எதனையும் இருக்கவிடாது, பூமி முழுவதையும் இடையறாது நிர்வாணமாக்க இந்த மந்திர வாக்கியத்தை அமெரிக்கா உச்சரிக்கின்றது. எதனையும் தாம் அனுபவிப்பதற்காகத் தாராளமாகத்

திறந்துவிடுமாறு அமெரிக்கா கோருகின்றது. அதனைத்தான் அமெரிக்கா 'தாராள பொருளாதாரம்' என்றும், 'தாராள சமூகம்' என்றும் முத்திரையிட்டு அழைக்கின்றது. ஆனால், அமெரிக்காவோ தனது 'தொழில் நுட்பத்தை' இறுக்கி முடித்தான் வைத்திருக்கின்றது. பல விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புக்களையும், நீண்டகாலத்திற்குரிய ஆராய்ச்சி முடிவுகளையும் அது முடித்தான் வைத்திருக்கின்றது. தனது பெற்றோலியப் படுகைகளை வெளியே எடுக்காமல், ஆழ முடி, நிலத்தடியில் மறைத்துத்தான் வைத்திருக்கின்றது. அதேவேளை, முடிவுப்பொருட்களையும் வளங்களையும் திறந்துவிடுமாறு அமெரிக்கா உலகின் ஏனைய பகுதிகளைக் கோருகின்றது. அதைக் கட்டுப்படுத்துவது அல்லது சேமிப்பது போன்றவற்றைத் தாராள பொருளாதாரக் கொள்கைக்கு எதிரான 'சர்வதேசப் பயங்கரவாதம்' என்று கூறி, அதனைத் தனது தேவைக்கேற்பத் திறந்துவிடவல்ல அரசாங்கங்களைப் பதவிக்குக் கொண்டுவர விரும்புகின்றது.

சர்வதேசப் பயங்கரவாதம் என்ற பதத்திற்கு ஊடாக, உலகில் அனைத்துப் பிரச்சினைகளையும் அரசுகள் எதிர்கொள்ளும் ஒரு சர்வதேச, உலகளாவிய அரசியல் இப்போது உருவாகியுள்ளது. போராட்டம், பயங்கரவாதம் ஆகிய இரண்டையும் தற்போது வேறுபடுத்தமுடியாத அளவிற்கு, சர்வதேசப் பயங்கரவாதம் எனும் பதம் முதன்மைபெற்றுள்ளது. இறைமை என்பது அரசிற்குரியதாகவே பார்க்கப்படும் நிலை சர்வதேச அரசியலில் இப்போது இருப்பதால், அரசின் ஒடுக்குமுறைகளுக்கு எதிராக, இன ஒடுக்குமுறைகளுக்கு எதிராக, தேசிய விடுதலைக்காகப் போராடும் போராட்டங்களுக்கும் பயங்கரவாதம் என்ற முத்திரை குத்தப்படுகின்றது. இதன்படி, ஆயுதம் தாங்கிய எந்தவொரு போராட்டமும் பயங்கரவாதம் என்று முத்திரை குத்தப்படல் மிகவும் இலகுவானது. நடைமுறையும் அவ்வாறுதான் உள்ளது.

பயங்கரவாதம், சர்வதேசப் பயங்கரவாதம்பற்றிக் கூறப்படும் சில பொது விளக்கக்கணள மட்டும் இங்கு பார்த்தல் போதுமானது. தமது அரசியல் இலக்கை அடைவதற்காக அரசோ அன்றிக் குழுக்களோ, களத்தில் ஆயுதம் தரித்துப் போராடுவோர் அல்லாதோர்மீது வன்முறைகளைப் பிரயோகித்தால், அது பயங்கரவாதம் என அழைக்கப்படும். அரச படையினராக இருந்தாலும்கூட அவர்கள் நிராயுதபாணிகளாய் நிற்கும்போதும், கடமையில் இல்லாதபோதும் அவர்களைத் தாக்கினால், அதுவும் பயங்கரவாதம் ஆகும். மக்களை அச்சமூட்டினால் அல்லது மக்களை நிர்ப்பந்தித்துச் செயற்படுத்தினால் அதுவும் பயங்கரவாதம் எனப்படும். பொதுமக்களின் சொத்துக்கும் உடைமைக்கும் ஊறு விளைவித்தல், ஆட்கடத்தலில் ஈடுபடுதல், விமானக்

கடத்தல்களில் ஈடுபடுதல், ஆயுதப் பிரயோகம் செய்தல், வங்கிக் கொள்ளைகளில் ஈடுபடுதல், குண்டு வெடிப்பு என்பன இப்பயங்கரவாதப் பட்டியலுக்குரியனவாகும். நாட்டுக்கு நாடு இப்பட்டியலின் விபரங்கள் கூடிக்குறைவதுண்டு. அதேவேளை, ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட நாடுகளைப் பாதிக்கின்ற அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட நாடுகளுடன் தொடர்புற்றுச் செயற்படுகின்ற மேற்பாடு செயற்பாடுகளையுடைய அரசுகளோ அமைப்புக்களோ சர்வதேசப் பயங்கரவாதம் என்ற வரையறைக்கு உட்படும்.

சரான், கிழுபா போன்ற அரசுகள்மீது கெட்ட அரசுகள் கோட்பாட்டைப் பிரயோகித்து, சர்வதேசப் பயங்கரவாதம் என்ற வகைக்குள் அவை கொண்டுவரப்பட்டுள்ளன. இப்படியே, இயக்கங்கள் என்ற வகையில் அல் கெய்தா, ஹமாஸ் போன்ற இயக்கங்களை சர்வதேசப் பயங்கரவாதம் என்ற வகைக்குள் உட்படுத்தியுள்ளனர். கிழுபா செய்யும் சர்வதேசத் தவறு என்ன? அது எந்தவொரு நாட்டுக்கும், எந்தவொரு மனிதகூட்டத்திற்கும் எவ்வித தவறையும் திங்கையும் செய்யவில்லை. மாறாக, அது அமெரிக்கா கூறும் ‘தாராளப் பொருளாதாரத்தையும்’ அதன் ‘ஏகத்துவத்தையும்’ ஏற்கவில்லை.

இப்போது எமது பிரதான பிரச்சினை, உலகைப் பொருளாதாரர்தியாகப் பார்ப்பதும், சர்வதேசப் பிரச்சினைகளையும் உள்நாட்டுப் பிரச்சினைகளையும் பொருளாதாரர்தியாகப் பார்ப்பதும்தான்.

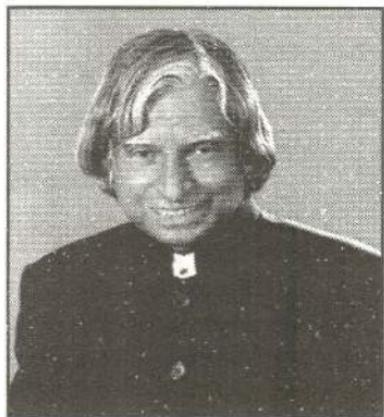

உற்பத்திப் ‘பங்கீடு’ சந்தை அரசியல் ஆதிக்கம்

ருபத்தியோராம் நூற்றாண்டில் விஞ்ஞானம் எதிர் நோக்க வேண்டிய பிரதான சவால் என்னவென்பதே இப்போது விஞ்ஞானிகள் மத்தியில் எழுந்துள்ள பிரதான கேள்வி. இவ்வாறு, ஏற்கெனவே எழுப்பப்பட்டுள்ள இந்தக் கேள்விக்கு விடை காணுமாறு, முன்னாள் இந்திய ஜனாதிபதி அப்துல் கலாம் இந்திய விஞ்ஞானிகளுக்கும் சூழ்ந்தை களுக்கும் அழைப்பு விடுத்துள்ளார்.

விஞ்ஞான, தொழில்நுட்பத்தின் வளர்ச்சி உற்பத்தியை மனிதனின் தேவைக்குமேல் கொண்டுவந்து, அதன்மூலம் சந்தையை பூமியில் ஒரு நூதனசாலைப் பொருளாக்கிவிடுமென்றும், அத்துடன், அது மனிதனை பொதுவுடைமை வாழ்விற்கு இட்டுச் செல்லும் என்றும் கார்ல் மார்க்ஸ் எதிர்வுகூறினார். அவர் எதிர்பார்த்தபடி விஞ்ஞான, தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி அந்தப் பாதையில் முன்னேறியுள்ள கால மிது. இதன்மூலம் உயிரற்ற உழைப்பு (Dead labour), உற்பத்தி யில் ஒரு தனிச்சிறப்பான பங்கை வகிக்கத் தொடங்கிவிட்ட யுகம் இது. இந்த யுகத்தின் மனிதன், இருக்கும் இடத்தில் இருந்தவாறே கண்டங்களைக் கடந்தும், கிரகங் களைக் கடந்தும் ஏனைய மனிதர்களுடனும் புவிப்பரப்புடனும் சமுத்திரங்களுடனும் உறவாடக் கூடிய நிலையை, இந்த விஞ்ஞான, தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி

அப்துல் கலாம்

ஏற்படுத்திவிட்ட யுகம் இது. அப்படியான இந்த யுகத்தில் வறுமை, யுத்தம், அழிவு, ஆக்கிரமிப்பு, ஆதிக்கம் என்பன எப்படி ஏற்பட முடிகின்றது?

மனிதகுலத்தின் இப்போதைய பிரதான பிரச்சினை உற்பத்தியா அல்லது பங்கீடா? பிரச்சினை நிச்சயமாக உற்பத்தியல்ல, பங்கீடுதான். ஒருபுறம் பஞ்சம், வறுமை, போதாமை என, புவியின் ஒரு பரப்பில் மக்கள் துயரூபம்போது, மறுபுறம் உற்பத்திப்பண்டங்களைக் கடலில் கொட்டுவதன் மர்மம் என்ன? ஏன் கொட்டப்படுகின்றது? விஞ்ஞான, தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி உற்பத்தியை மேம்படுத்தியிருக்கும்போது, மனிதன் ஏன் பண்டங்களைப் பற்றாக்குறைக்குத் தள்ளுகின்றான்?

இதற்கான தெளிவான பதில், சந்தை ஆதிக்கத்திற்கான போட்டி என்பதுதான். எல்லாக் கேடுகளும் சந்தை ஆதிக்கப் போட்டியிலிருந்துதான் ஆரம்பமாகின்றன.

விஞ்ஞான, தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி, அறிவியல், முகாமைத் துவ வளர்ச்சி என்பன உற்பத்தியை நிறைவான பாதையை நோக்கி இட்டுச்செல்கின்றன. ஆனால், அது நிறைவாகப் பங்கிடப்படாது, சந்தையால் அது தடுக்கப்பட்டு, ஆதிக்கம் புரியப்படுகின்றது. உற்பத்தியை, சிறு குழுவினர் அபகரிக்கும் நிலையே சந்தைநிலையின் பணி. உற்பத்திப் பண்டங்களைக் கடலில் கொட்டுவதற்கான காரணமும் சந்தை அருமையைப் பேணுவதற்காகவே. ஆதலால், இங்கு பிரச்சினை என்பது உற்பத்தியல்ல, பங்கீடோன். இந்த வகையில் சந்தைமுறைதான், அனைத்து ஆக்கிரமிப்புக்களினதும் ஒடுக்குமுறைகளினதும் காட்டுமிராண்டித்தனங்களினதும் தாய்.

அமெரிக்கா கூறும் தாராள பொருளாதாரம் என்பது அல்லது திறந்த பொருளாதாரம் என்பது என்ன? சந்தையை அகலத் திற. ஆக்கிரமிக்க அனுமதி. எதையும், எங்கும், எப்படியும், வளம் கொண்ட சிறு குழுவினர் நுகர அனுமதி. அதற்காக, எல்லாவற்றையும் திறந்துவிடு என்று கூறும் அக்கொள்கையானது, பூமியை இடையறாது நிர்வாணமாக்குகின்றது. வளர்ந்த நாடுகள், உற்பத்திமுறையில் ஆதிக்கம் வகிக்கும் நாடுகள், தமது உற்பத்திப் பண்டங்களை விற்பனை செய்வதற்காக, ஏனைய நாடுகளை எல்லாம் திறந்த சந்தையாக மாறக் கோருகின்றன. தாம் பண்டங்களை உற்பத்தி செய்வதற்குத் தேவையான மூலப் பொருட்களை அந்நாடுகளில் இருந்து அபகரிப்பதற்காகவும், அங்கு சந்தைகளைத் திறக்குமாறு கோருகின்றன. அதாவது, மூலப்பொருட்களை வாங்குவதற்கும் அங்கு சந்தை தேவைப்படு

கின்றது. அந்த மூலப்பொருட்களில் இருந்து உற்பத்தி செய்யப் பட்ட தமது பண்டங்களை விற்பனை செய்வதற்கும் அங்கு சந்தை தேவைப்படுகின்றது. இதில், மூலப்பொருட்களை வாங்குவது 'அபகரிப்பு'. உற்பத்திப் பண்டங்களை விற்றுப் பெறும் லாபம் 'கோள்ளை'. இதன்படி அபகரிப்பும் கொள்ளையும் ஒன்றுசேரும்போது லாபம் கூட்டுவிகிதத்தில் பெருகுகின்றது. இப்படி லாபத்தைக் கூட்டுவிகிதத்தில் அடைந்து, உலகின் பொருளாதாரத்தை சிலர் அல்லது சில பகுதியினர் ஏகபோகமாய் அனுபவிக்கவும், அவ்வாறு அனுபவிப்பதன் மூலம் மற்றையோர்மீது மேலாதிக்கம் புரிவதற்குமான கோட்பாடே 'தாராளபொருளாதாரம்' என்பது. இது, மூன்றாம் உலக மக்களைக் கீழ்நிலை வாழ்விற்கும், முதலாம் உலக மக்களை மேல்நிலை வாழ்விற்கும் தள்ளுவதுடன், மூன்றாம் உலக மக்கள் வாழ்வது தமக்காக அன்றி, மேற்குலக மக்களின் நல்வாழ்விற்காக என்ற நிலை தோன்றுகின்றது. இதுதான், பாதிக்கப்படும் மக்களின் மத்தியில் எழுகின்ற துயரங்களுக்கும் இரத்தக்களரிக்குமான பின்னணி. அத்துடன், மூன்றாம் உலகத்து ஆனும் குழாம்கள், முதலாம் உலகத்து ஆனும் குழாம்களுடன் சமரசம் செய்துகொள்வதும் ஒரேவேளை நிகழ்கின்றன. இதுதான் இனம், மதம், மொழி, தேசியம் என்ற வடிவங்களிலான போராட்டங்களையோ அல்லது கிளர்ச்சி, எழுச்சி, புரட்சி போன்றவற்றையோ தோற்றுவிக்கின்றது. அப்படியாயின், இவ்வாறு எழுகின்ற போராட்டங்களையும் கிளர்ச்சிகளையும் 'பயங்கரவாதம்', 'சர்வதேசப் பயங்கரவாதம்' என்ற முத்திரையிட்டு ஒடுக்குவதற்கான உலக ஒழுங்குதான் இன்றைய உலக ஒழுங்கு. இவ்வாறான உலக ஒழுங்கு பிழையானது என்பது ஒருபுறம். இப்பிழையான உலக ஒழுங்கைப் பொருத்தமான யதார்த்தபூர்வமான முறைகளில்தான் அனுகவேன்றுமே தவிர, எதேச்சையாகவல்ல.

ஏனெனில், பனிப்போர் காலத்தில் உலகம் இரு மைய அரசியல் குவிவைக் கொண்டிருந்தபோது, ஒரு மையம் ஒரு போராட்டத்தை 'பயங்கரவாதம்' என்று முத்திரை குத்தினால், மறு மையம் அதனை 'விடுதலைப் போராட்டம்' என்று அழைக்கும். எனவே, அப்போது போராட்டங்களுக்கு இலகுவான வாய்ப்பு இருந்தது. ஆனால், இப்போது ஒற்றை மைய அரசியலில் வாய்ப்புக்கள் வேறுபட்டுவிட்டன. அதனை, அதற்குரிய பொருத்தமான, யதார்த்தபூர்வமான வழிகளில் அனுகுவதன் மூலம் அதற்குரிய வெற்றி வாய்ப்புக்கள் இருக்கவே செய்யும்.

விஞ்ஞானம், தொழில்நுட்பம், உயிரற்ற உழைப்பு, நிதி மூலதனம், அறிவியல் ஆதிக்கம், தகவல் தொழில்நுட்பம், ஊடக ஆதிக்கம் ஆகியவற்றைத் தம் கையில் வைத்திருப்பதன் மூலம்,

மேற்குலகம் மூன்றாம் உலகத்திடமிருந்து மூலப்பொருட்களை வாங்கித் தனது உற்பத்திப்பண்டங்களை விற்பனை செய்யக்கூடிய தாய் உள்ளது. அதாவது, உற்பத்திச் சக்திகளை மேற்கு, தன்பால் கவர்ந்துவைத்திருந்து, அதன்மூலம் தனது ஆதிக்கத்தை உலகின் ஏனைய மக்கள்மீது திணிக்கின்றது. இதில், மூன்றாம் உலக நாடுகளின் தரகார்களைத் தன்பால் கவர்ந்து அல்லது அவர்களுக்கும் லாபத்தில் பங்களித்து, அவர்களுடன் சேர்ந்து ஆட்சியதிகாரத்தைப் பங்கிட்டு முழு உலகையும் அபகரிப்பது சாத்தியமாய் உள்ளது. உலகளாவியரீதியில், ஆனந்தம் வர்க்கத்தினர் அனைவரும் ஒருவருக்கொருவர் நெம்புகோலாய் நின்று உலகைப் பங்குபோடும் துயரம் ஏற்பட்டுள்ளது. இதில், பிரதான நாடுகளின் பாத்திரமே கவனத்திற்குரியது. அமெரிக்கா சந்தையைத் திறக்கின்றது என்றால், அந்தத் திறந்த சந்தையில் விற்பனை செய்யப்படுகும் ஏனைய நாடுகளும், அமெரிக்காவால் நன்மையடையும் அதன் கூட்டாளிகள்தான். உதாரணமாக, அமெரிக்கா ஒரு நாட்டில் சந்தையைத் திறக்கும்போது, அந்தச் சந்தையில் சினா, இந்தியா, ஜப்பான் போன்ற நாடுகள் தமது பண்டங்களை விற்பனை செய்யப் படுகின்றார்கள் என்றால், அவர்களும் அமெரிக்காவால் நன்மை பெறுவோர்தான்.

இங்கு, இந்த நாடுகள் அனைத்தினதும் உற்பத்தியாளர்கள், வர்த்தகர் ஆகிய அனைத்துத் தரப்பினருக்கும் இடையே வர்த்தகமற்றும் உற்பத்தி வர்த்தக உறவு உருவாகிவிடுகின்றது. ஆதலால், வெறுமனே அமெரிக்க எதிர்ப்புக் கோஷம் என்பவற்றிற்கு அப்பால், இதனை மொத்த உற்பத்தி, பங்கீடு போன்ற பரப்பில் வைத்து வர்த்தகரீதியாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும்.

வளர்ச்சியடைந்த பகுதிகளை நோக்கி ஏனையவை நகரும். வளர்ச்சி, வளர்ச்சியைப் பிரசவிக்கும். நகரங்கள் கிராமங்களைக் கவரும். பின்பு, கிராம வளங்களை நகரங்கள் விழுங்கிக் கொழுக்கும். இதை, மைய-விளிம்புக் கோட்பாடு பெரிதும் விளக்குகின்றது. இது, ஒரு பகுதி விளக்கத்தைத் தருகின்றது. பிராந்தியரீதியான வளர்ச்சி, வளர்ச்சியின்மை, கிழக்கு, மேற்குரீதியான வளர்ச்சியின்மை அல்லது வடக்கு, தெற்கு என்ற பூமிப்பந்தின் இருபிளவான வளர்ச்சி வேறுபாடு போன்றவற்றையும் உற்பத்திச் சக்திகளை வளர்ப்பதற்கான நோக்குநிலையிலிருந்து ஆராய் வேண்டும்.

உற்பத்திச் சக்திகளின் வளர்ச்சி, விஞ்ஞான, தொழில்நுட்ப, அறிவியல் வளர்ச்சி என்ற கண்ணோட்டத்திலிருந்து இந்தப் புதிய உலக ஒழுங்கை நோக்க வேண்டும். கண்மூடித்தனமான

அமெரிக்க எதிர்ப்புவாதம் ஆபத்தானது. ஜப்பான், சீனா, இந்தியா என்பவற்றின் அனுபவங்களை உள்வாங்குவதும், விடு தலையையும் விமோசனத்தையும் நோக்கி யூமிக்கும் தன் சூழலுக்கும் யதார்த்தபூர்வமுறைகளில் தம்மைத் தக்கவைப்பதுமே ஒவ்வொரு மனிதகூட்டத்தினதும் பணி. எல்லாவித வரண்ட வாதங்களுக்கும் வெளியே, எல்லாவித நிராகரிப்பு எதிர்மறை அனுகுமுறைகளுக்கும் வெளியே, எல்லாவித கற்பனைகளுக்கும் மனோரம்யியக் களவுகளுக்கும் வெளியே இரத்தமும் தசையுமாக, கறுப்பும் வெள்ளையுமாகப் பிரச்சினைகளை யதார்த்தபூர்வமாக எட்டோடலும் அனுகுதலும்தான் மூன்றாம் உலக நாடுகளின் மக்களது விமோசனத்திற்கான முன்னிபந்தனைகளாகும். மேற்குல கம், சந்தைமுறைக்குள்ளால்தான் உற்பத்திச் சக்திகளை வளர்த்து. ஆனால், அதே சந்தைமுறைக்குள்ளால்தான் அது ஆக்கிரமிப்பையும் செய்கின்றது. இதில், நடைமுறைச் சாத்தியமான காலகட்டத் திட்டமிடல் மூன்றாம் உலக நாடுகளுக்கு அவசியம்.

கற்பணங்கும் யதார்த்தமும்

ஆ சியாவில் ஜப்பான்மீது அமெரிக்காவால் வீசப்பட்ட இரண்டு அனுகுண்டுகளோடு இரண்டாம் உலகப் போர் முடிவிற்கு வந்தது. ஆசிய நாடொன்றால் அமெரிக்காவின் பேள் துறைமுகம் (Pearl Harbour), குண்டுவீசி அழிக்கப்பட்டதற்குப் பழிவாங்குமுகமாகவும், அனுகுண்டின் தாக்கத்தைப் பார்ட்சித்துப் பார்ப்பதற்கு ஆசிய நாடொன்றில் கிடைத்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்துவதற்காகவும் இந்த அனுகுண்டுகளை அமெரிக்கா ஜப்பான்மீது வீசியது. ஒரு குண்டை மட்டும் வீசவதனால், ஒப்பீட்டாய்வு செய்ய முடியாது. எனவே, ஒப்பீட்டு ஆய்வு செய்வதற்காக இரண்டு குண்டுகள் வீச வேண்டியிருந்ததால், இரண்டு குண்டுகள் வீசப்பட்டன. மிகப்பெரும், படுமோசமான இனப்படுகொலையைப் புரிந்த ஹிட்லரது ஐரோப்பிய மண்ணில் அந்த அனுகுண்டுகளை வீசாமல், அதுவும் யுத்தத்தில் எதிரிப் படைகள் தோல்வியடைந்து யுத்தம் முடியப்போகின்ற இறுதிக் கட்டத்தில் அனுகுண்டு வீசப்பட்டது.

இரண்டாம் உலகப் போரில் இறுதி வெற்றியைத் தனதாக கித் தோன்தட்டிய அமெரிக்கா, அந்த இரண்டாம் உலகப் போர் முடிந்தபின் தொடங்கி, சமாராக அரை நூற்றாண்டு காலம் நீடித்த பனிப்போரிலும் தனிப்பெரும் வெற்றியைத் தனதாக்கிக்கொண்டது. பனிப்போர் முடிந்தபின்பு தோன்றிய பனிப்போரின் பின்னான் காலத்திற்குத் தானே முழு உலகுக்கு மான் ‘ஏக தலைவன்’ என்ற பாத்திரத்தை, 1990 டிசெம்பரில் ஈராக்கிற்கு எதிரான யுத்தத்தில் 54 நாடுகளைக் கொண்ட ஐ.நா. படைக்குத் தலைமை தாங்கியதன் மூலம் தனதாக்கிக் கொண்டது. அதேவேளை, 2001ஆம் ஆண்டு இரட்டைக் கோபுரம் தொடர்ந்து ‘சர்வதேசப் பயங்கரவாத எதிர்ப்பு’ என்ற முழுக்கத்தின் கீழ்

பணிப்போரின் பின் பின்னான் காலத்து உலகளாவிய அனைத்து உன்நாட்டு, வெளிநாட்டு விவகாரங்களிலும் தலையிடுவதற்கு உரியதான் தலைமைத்துவத்தைப் பெற்றுக்கொண்டது.

அமெரிக்கா தலைமையிலான முதலாளித்துவ ஏகாதிபத்தி யம் ஒரு 'பூச்சாண்டி'. அது இன்றோ அல்லது நானையோ விழப்போகின்றது என்ற வகையில் பிதற்றிவந்த சோவியத் யூனியன் இறுதியில் அமெரிக்காவின் காலடியில் சரிந்து வீழ்ந்தது.

அமெரிக்காவை, 'காகிதப் புலி' என்று வர்ணித்த சீனா, அதன் பெரும் தலைவர் மான் காலத்திலேயே அமெரிக்கா பக்கம் சாய்ந்தது.

அமெரிக்க நேட்டோ அணிக்கு எதிராக, சோவியத்துடன் கூட்டுச்சேர்ந்து இருபுது வருட இந்திய-சோவியத் பாதுகாப்பு ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டிருந்த இந்தியா, இப்போது அமெரிக்கா வடன் கூடிக்குலாவுகின்றது.

அமெரிக்காவைப் பரம எதிரியாகக் கொண்டு, அதற்கு எதிராக நீண்ட இரத்தம் சிந்திய போராட்டத்தை நடத்தி வெற்றியும் பெற்ற வியட்நாம், பின்பு, கிளின்ரன் காலத்தில் 2000 ஆம் ஆண்டு, அமெரிக்காவடன் வர்த்தக ஓப்பந்தத்திற்குப் போய்விட்டது.

அமெரிக்காவிற்கு எதிராக விடாப்பிடியாக வீரம் பேசி வந்த லிபிய ஐனாதிபதி கேணல் கடாபி, ஸொக்கபி (*Lockerbie*) விமானக் குண்டுவெட்டிப்புச் சந்தேக நபர்களை விசாரணைக்காக மேற்கிடம் கையளித்ததுடன், அமெரிக்காவிடம் சரண் அடைந்தார்.

சதாமின் குவைத்மீதான் படை யெடுப்பை முதலாம் புஷ் காலத்தில் தோற்கடித்த அமெரிக்கா, பின்பு, இரண்டாம் புஷ் காலத்தில் சராக்கைக் கைபற்றி, சதாமைத் தூக்கிலிட்டுக் கொண்றும் விட்டது.

அமெரிக்க இரட்டைக் கோபுரங்களைத் தூக்கிய பின் ஸாடனையும், அவருக்கு அனுசரணையாக இருந்த அப்போதைய ஆப்கானிஸ்தான் ஆட்சியாளர்களையும் படையெடுப்பின்

கேணல் கடாபி

மூலம் துரத்தி, தலைமறைவாக்கியுள்ளதுடன் பல ஆப்கானிஸ் தான் தலைவர்களை யுத்தத்தில் கொன்றும் உள்ளது.

பின் லாடனுக்கு எதிரான யுத்தத்தில் உதவ மறுத்ததால், அனுகுண்டு வீசவோம் என்று அனுகுண்டு பலம் கொண்ட பாகிஸ்தானிய அரசாங்கத்தை வெருட்டிப் பணியவைத்து அந்நாட்டில் தனக்குத் தேவையான அனைத்து இராணுவத் தள வசதிகளையும் பெற்றுக்கொண்டதுடன், முஷாரப் அரசாங்கத்திடமிருந்து தேவையான இராணுவ, உளவு உதவிகளையும் பெற்றுக்கொண்டது. தனது மக்களின் நலன்களைப் பாதுகாக்க, பணிவைத்த தவிர வேறு வழியில்லை என்ற அர்த்தத்தில் 2006 செப்ரெம்பர் பேட்டியில் முஷாரப் கருத்துத் தெரிவித்தார் என்பதும் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

மிலோசோவிக்கிற்கு எதிராக பொஸ்னிய, கோசோவாப் பிரச்சினைகளிலும், ஈராக்மீதான் யுத்தம், ஆப்கானிஸ்தான் யுத்தம் ஆகியவற்றிலும், அமெரிக்கா ஏவுகணை யுத்தத்தைப் பெரிதும் நிகழ்த்தி, ஏவுகணையின் ருசியைப் பெரிதும் அனுபவித்துள்ளது. எப்போதும், ஏவுகணை யுத்தத்தில் தன் படை இழப்பு என்பது மிகக் குறைவானதாகவே அமைய முடியும். உயிர் இழப்பின்றி வெற்றிகளை ஈட்ட, உயர் தொழில்நுட்ப யுக்தத்தில் அமெரிக்காவிற்கு ஏவுகணை பெரிதும் உதவி வருகின்றது. ஏவுகணை, ‘எதிரி’ நிலைகளை நிர்மூலமாக்குகின்றது. ‘எதிரியை’ தனது நிலத்திலேயே தரித்துநின்று போரிடவிடாது சின்னா பின்னப்படுத்துகின்றது. மக்களை அச்சமூட்டுவது மட்டுமல்ல, உண்மையிலேயே வாழ்வை நிலைகுலையச் செய்துவிடுகின்றது. இந்த ஏவுகணைப் பலத்தையும், அதனது இராணுவப் பலத்தையும் அமெரிக்கா உண்மையில் தனது பொருளாதார பலத்தில் தான் பெற்றது. அதனது இராணுவ, தொழில்நுட்ப பலத்துக்கு அதன் பொருளாதார பலமே அடிப்படையானது. தனது பொருளாதார பலத்தின்மேல் அமெரிக்கா கட்டிவைத்திருக்கின்ற தொழில்நுட்ப பலம், அதற்கான இடையறாத விஞ்ஞான, அறிவியல் ஆராய்ச்சிப் பலம், இராணுவ பலம், வெகுஜன ஊடக பலம், உலகளாவியரீதியில் அதற்குக் காணப்படும் ஸ்தாபன, நிறுவன, அமைப்புக்களின் பலம் என்பவற்றின் மூலமே வெற்றிகளை ஈட்டுகின்றது.

அமெரிக்கா, உலகம் முழுவதிலும் சுரண்டும் பணத்தின் ஒரு பகுதியை அமெரிக்கத் தொழிலாளிகளுக்கும், பரந்துபட்ட மக்களுக்கும் பலவழிகளில் அள்ளித்தெளிக்கின்றது. மானியம், சமூகநல சேவை, காப்புறுதி, கடன் வசதி என இன்னோரன்ன அள்ளித்தெளிப்புக்களால், மக்களை அது ஒருபுறம் திருப்திப்

படுத்தி வைப்பதுடன், தனது ஊடகங்களினதும் தகவல்களினதும் பலத்தினால் அமெரிக்க மக்களை மூளைச்சலவை செய்தும், தனது ஆக்கிரமிப்புக்களுக்கு அமெரிக்க மக்களது ஆதரவைப் பெற்றுக்கொள்ளமுடிகின்றது. இதன் மூலம் அது தொடர் வெற்றிகளைத் தன் பக்கம் குவிக்கின்றது.

யுத்தங்களை முதலாளித்துவ பொருளாதாரத்தின் தவிர்க்க முடியா மறுபக்கமாகப் பார்க்கவும் வேண்டும். அதாவது, யுத்தத்தால் அது ஒரு பகுதிக்கு அழிவை ஏற்படுத்தி, அவ்வாறு அழிக்கப்பட்ட பகுதியைப் பின்தள்ளுவதன்மூலம் - முன்னேற்ற மற்ற பகுதியாக்குவதன்மூலம் - அப்பகுதியில் தனது உற்பத்திப் பண்டங்களுக்கான சந்தையைத் தேடவும் முடிகின்றது. அதாவது, யுத்தமும் சந்தையும் ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்களாகின்றன. அமெரிக்கா யுத்தத்தில் வெற்றி பெறுவதோடு அதன் பணி முடிந்துவிடுவதில்லை. யுத்தத்தில் வெற்றிபெற்றதன் மூலம்தான், அங்கு அதற்குப் பொருளாதார ஊற்று அடைப்பு எடுப்பட்டு, மடைதிறந்த வெள்ளமாய்ப் பொருளாதார நலன்கள் ஊற்றெ டுத்துப் பாயத் தொடங்குகின்றன.

இப்படி, அமெரிக்கா உலகின் பகுதிகளில் எல்லாம் பல வெற்றிகளை ஈட்டி வந்துள்ளபோதிலும், அமெரிக்கக் கண்டத்தி லேயே, அமெரிக்காவிற்கு அருகிலேயே, அமெரிக்காவினால், அதன் ஏவுகணைகளால், அதன் தொடர்பு சாதனங்களால், இராணுவத்தால் வெற்றிகொள்ளப்பட முடியாதிருக்கும் ஒரு தலைவனும், ஒரு நாடும் இந்தப் பூமியில் உண்டு என்ற பாடத்தை யும் நாம் புரிந்துகொள்ளத் தவறக்கூடாது. அந்தத் தலைவன் ஃபிடல் கஸ்ட்ரோ. அந்த நாடு கியுபா. 1959 ஆம் ஆண்டிலிருந்து இற்றைவரையான அரைநூற்றாண்டுகாலமாக வெள்ளையால் வெற்றிகொள்ளப்பட முடியாதிருக்கும் ஒரு உண்மை வரலாறு அங்குண்டு.

பிடல் கஸ்ட்ரோ

கஸ்ட்ரோவால் எப்படி விழமுடியாதிருந்தது? உண்மை மிகவும் இலகுவானது. அவர் பின் ஸாடனைப் போல், சதாம் ஹாசெனைப் போல் எதிரிக்கு ஒருபோதும் ஒரு வாய்ப்பைத்தானும் கொடுக்கவில்லை. அவர் எதிரிக்கு எதி ராக இடையறாது போராட்னார். அவருக்கு எதிரான முழுநீள மூளைச்சலவையை, அமெரிக்கா தனது மக்களுக்கு செய்வதற்கான வாய்ப்பைக்கூட அவர் அளிக்கவில்லை. 1962 ஆம் ஆண்டு சோவியத் யூனியனால் மேற்கொள்ளப்

பட்ட கியூப் ஏவுகணைத் திட்டத்தை ஒரு முக்கிய திருப்பமாகக் கொண்டு அன்றைய கெனடி நிர்வாகம் மக்கள் மத்தியில் மூளைச்சலவை செய்யவும், கியூபாவிற்கு எதிராகப் படையெடுக் கவும் வாய்ப்பிருந்தது. யதார்த்தத்தை அவர் சரிவர உள்வாங்கி, அமெரிக்காவிடமிருந்து கியூபாவிற்கான பாதுகாப்பு உத்தரவாதத் தைப் பெற்றுக்கொண்டு, அந்த ஏவுகணைத் திட்டத்திலிருந்து கியூபாவை விலக்கி, தனது தேசத்தையும் அரசாங்கத்தையும் காப்பாற்றிக்கொண்டார். ஒரு பெரும் நெருக்கடியையே, தமது பாதுகாப்பிற்கான ஏதுவாக மாற்றி, அதில் வெற்றிகண்டவர் என்ற பெருமை கஸ்ட்ரோவிற்கு வரலாற்றில் இருக்கும்.

பின் லாடன் உணர்ச்சிவசப்பட்டு எதிரிக்கு வாய்ப்புக் கொடுத்ததுபோல், கஸ்ட்ரோ செயற்படவில்லை. எதிரிக்கு வாய்ப்புக் கொடுக்காதிருப்பதில் கஸ்ட்ரோ மிகவும் கவனமாகச் செயற்பட்டார். அத்துடன், கியூபா ஒரு கேந்திர முக்கியத்துவ மான தீவாக உள்ளமையும், அதன் புரட்சியைப் பாதுகாக்க உதவும் ஒரு காரணியாகும்.

ழூகோளம் ஓர் அலகாகிவிட்டதால், தற்போது உலகளாவியர்த்தியில் அரசுகளுக்கிடையே வர்த்தக, பொருளாதாரர்த்தியிலோ அன்றி, ஆட்சியாளர்கள் என்ற ரத்தியிலோ ஒரு வர்க்க உறவு உருவாகிவிட்டதைப் பெரிதும் கணக்கிலெடுக்க வேண்டியது அவசியம்.

பச்சையை முற்றிலும் வெற்றிகொள்ள வேண்டியதற்கான வெள்ளையின் இறுதிச் சவால் ஈரான் ஆகும். ஈராக், அப்கானிஸ் தான், துருக்கி ஆகிய நாடுகள் முற்றாக வெள்ளையின் பிடிக்குள் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளதன் மூலம், ஈரானை முடக்குதற்குரிய விழுகமும் முகாந்திரமும் அமைக்கப்பட்டாயிற்று. புவியியல் கேந்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஈராக் அமெரிக்காவின் கையில் இருப்பதால், ஈரானை முடக்குவதற்கான அரைவாசிக்கு மேற்பட்ட வாய்ப்பு உறுதிப்பட்டாயிற்று. அத்துடன் அப்கானிஸ்தான், துருக்கி என்பவற்றின் மீதான அமெரிக்கப் பிடியும் வாய்ப்பை மேலும் கால்வாசிக்கும் குறையாது அதிகரித்துவிட்டது. அதே வேளை, ஈரானுடன் மோதுவது இலகுவான காரியம்போல் அமெரிக்காவிற்குத் தோன்றவில்லை.

1981ஆம் ஆண்டு ஈராக் கட்டியெழுப்பிய அனு உலையை, இஸ்ரேல் குண்டுவீசித் தாக்கியழித்தமையை ஏற்கெனவே பார்த் தோம். ஈரானது அனுத் தயாரிப்பு விவகாரத்திலும் இவ்வாறான வாய்ப்பு இப்போதும் இருக்கத்தான் செய்கின்றது. ஈரானின் அனுத்தயாரிப்பை மட்டுமே தகர்க்க வேண்டும் என்ற நிலை

யிருந்தால், அத்தகைய தகர்ப்பு வேலையைச் செய்ய அமெரிக்கா விற்கு ஏற்குறைய இஸ்ரேலே போதுமானது. ஆனால், இதில் வெள்ளையின் நோக்கமும் தேவையும் மிகப் பரந்தது. ஈரான் வாய்ப்புக் கொடுக்குமிடத்து, அதனைப் பயன்படுத்தி ஈரானின் வளர்ச்சியை குறைந்தது இரண்டு தசாப்தங்களுக்காவது பின்தள் ஈக்கூடிய ஏவுகளைத் தாக்குதல்களைச் செய்யவேண்டிய அவசியம் வெள்ளைக்கு உண்டு. அதற்கான வாய்ப்பை ஈரான் கொடுக்கப்போகின்றதா, இல்லையா?

�ராக், ஆப்கானிஸ்தான் ஆகிய நாடுகளில் அமெரிக்கப் படைகள் தரித்திருக்கும் நிலையில், பச்சை எதிர்ப்பு யுத்தத்திற்கு இலங்கைத் தீவில் இராணுவ தள வசதி அமெரிக்காவிற்குத் தேவையில்லை. இன்றைய நிலையில் மேற்காசியா பொறுத்து, அமெரிக்காவிற்கு இலங்கை முதன்மை முக்கியத்துவம் மிக்க நாடல்ல. ஆனால், மாற்று முக்கியத்துவம் மிக்க நாடு என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. இன்றைய நிலையில் இலங்கைத் தீவு சீனா வின் கைக்குள் அகப்படாதிருந்தால் போதும் என்பதே அமெரிக்காவின் தேவையாகும். அதன் பொருட்டு இலங்கைத் தீவு சீனாவின் கைக்குள் அகப்பட்டுவிடக்கூடாது என்பதற்கான அரசியலில் அமெரிக்கா கண்ணும் கருத்துமாய்ச் செயற்படும். இந்தியாவின் நிலையும் இதுவே. இலங்கை அரசு சீனா பக்கம் சாராதிருப்பதற்காக, இலங்கை அரசாங்கத்தைத் திருப்திப் படுத்தித் தன் பக்கம் வைத்திருக்கவே வெள்ளை விரும்பும். இங்கு, வெள்ளைக்கு எந்த அரசாங்கம் என்பதல்ல முக்கியம், அரசு என்பதே முக்கியம். அதாவது, இலங்கை அரசைத் தன் பக்கம் வைத்திருப்பதற்காக எந்த அரசாங்கத்தையும் வெள்ளை கைவிட முடியாது. இலங்கையில் ஜூக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் பதவியிலிருந்தால், சீனா பக்கம் இலங்கை சாயும் என்ற அப்து வெள்ளைக்கு இல்லை. ஆனால், ஐ.தே.க. அல்லாத ராஜபக்ஷ மற்றும் ஜே.வி.பி. பலமடையும் ஓர் அரசாங்கம் வெள்ளைக்குச் சவால்விடக்கூடிய தெரிவுகளைச் செய்யமுடியும் என்பதால், ராஜபக்ஷ அரசாங்கத்தைத் திருப்திப்படுத்தி, சீனா பக்கம் சாயவிடாது தன்பக்கம் வைத்திருக்க வெள்ளை விரும்பும். இந்தியாவின் நிலையும் அதுதான். இதுவிடயத்தில் ஈழத்தமிழர்க்குத் தமிழகம்தான் அடிப்படைப் பலம். தமிழகத்தின் ஊடாகத் தான் எந்தவொரு மூலோபாயத் திட்டமிடலையும் மேற்கொள்ள வேண்டியிருக்கும்.

பெங் சியாவோபிங் அறிமுகப்படுத்திய நால்வகை நவீனமய மாக்கம், சீனாவை ஆசியாவின் வல்லரசு என்ற நிலைக்கு உயர்த்தி விட்டது. 2007ஆம் ஆண்டு ஜெனவரி 11ஆம் திகதி சீனா செய்மதி அழிப்பு ஏவுகளை ஒன்றைத் தனது சொந்த

தொழில்நுட்பத்தைப் பயன்படுத்தி வெற்றிகரமாகப் பரிசோதித் துப் பார்த்துள்ளமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இது, சீனாவின் வளர்ச்சியில் ஒரு முக்கிய பாய்ச்சலாகக் கருதப்படுகின்றது. டெங்கின் நால்வகை நவீனமயமாக்கலை எதிர்கொள்வதற்காகவே, நரசிம்ம ராவ் அரசாங்கம் பொருளாதாரச் சீர்திருத்தங்களை மேற்கொண்டு, மேற்கூடன் கைகோர்த்துத் தனது தொழில் நுட்பத்தை வளர்க்கவும், புதிய கூட்டுக்குப் போகவும் முடிவெடுத்தது. ஆதலால், டெங்-ராவ் சீர்திருத்தங்களின் விளைவுகாலமே இப்போது ஆசியாவில் அரங்கேறியது. இதில், சீனாவின் வளர்ச்சி அமெரிக்காவிற்கு ஆசியாவில் சவாலை ஏற்படுத்திவிட்டது. ஆதலால், இலங்கை எதிர்காலத்தில் இப்பிரச்சினையின் நோக்கு நிலைப்படி, அதாவது வெள்ளை-மஞ்சள் நோக்குநிலைப்படி முக்கியத்துவம் பெறும் என்பதுடன், இது விடயத்தில் அமெரிக்க-இந்திய கூட்டுறவும் முக்கியத்துவம் பெறும் என்ற ஆய்வு நோக்கு நிலைகள் உருவாகி இருப்பதால், அதற்கேற்ப சர்வதேச அரசியல் அனுகுமுறைகளும் உருவாக முடியும். ரஷ்யாவுடன் இந்தியா உறவை நல்நிலையில் வைத்திருக்க முனைவது, அமெரிக்காவுடனான தனது பேரத்தை அதிகரிக்கவே தவிர, அமெரிக்காவிற்கு எதிரானதல்ல. அத்துடன், அமெரிக்காவில் மட்டும் இந்தியா தங்கிநிற்கமுடியாது என்ற யதார்த்தத் தேவையிலுமாகும். இதில் வெள்ளைக்கும் பச்சைக்கும் இடையேயான இறுதிச் சமரின் விழுக்ததுள்ளும், வெள்ளைக்கும் மஞ்சள்க்கும் இடையேயான எதிர்கால யுத்தத்திற்கான விழுக்ததுள்ளும் அகப்பட்டிருக்கும் ஒரு பிரச்சினையாகவும் துரும்பாகவும் இலங்கைத் தீவு அமைந்துள்ளது.

இன்றைய நிலையில், அதன் முதன்நிலை அர்த்தத்தில், உலகம் என்றால் வர்த்தகம், வர்த்தகம் என்றால் கப்பல், கப்பல் என்றால் கடல், கடல் என்றால் இந்து சமுத்திரம், இந்து சமுத்திரம் என்றால்...

உலகவானிய

ஏக அரசியல் பொருளாதாரமும் அதில் அரசுகளின் நிலையும்

தி

ருச்சபை, வெள்ளை மாளிகை, கிரெம்ஸின், பீக்கிங், அடம் ஸ்மித், கார்ல் மார்க்ஸ், பின் லாடன் ஆகிய பதங்கள் எல்லாம் அரசியல் அர்த்தத்தில் தத்துவக் குறியீடுகளாய் உள்ளன. சபை அல்லது நிறுவனம், கட்டடம், நகர், அரண், நகரம், நபர் ஆகிய இவற்றில் எதுவுமே ஒரு தத்துவக் குறியீடாக அமையலாம்.

பின் லாடன் ஏதோவொரு தத்துவத்தின் அல்லது தத்துவங்களின் குறியீடு என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால், அவர் எந்தத் தத்துவத்தின் அல்லது தத்துவங்களின் குறியீடு என்பதே கேள்வி.

பின் லாடனை இல்லாமிய அடிப்படைவாதத்தின் குறியீடாகவோ, ‘இல்லாமிய தீவிரவாதத்தின்’ குறியீடாகவோ, ‘ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிரான’ குறியீடாகவோ, ‘சர்வதேசப் பயங்கரவாதத்தின்’ குறியீடாகவோ பலரும் பலவாறு பார்க்கின்றனர். பின் லாடனை வெளிப்படையான அர்த்தத்தில் எவர், எவ்வாறு பார்க்கின்றனர் என்பதைவிடவும், செயல்பூர்வ அர்த்தத்தில் அவர் எத்தகைய தத்துவத்திற்குச் சேவை செய்கின்றார் அல்லது எத்தகைய தத்துவத்தின் வாழ்விற்காகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றார் என்பதே இங்கு முக்கியமானதாகும்.

குழந்தை ஒன்று தவறுதலாகப் போய், கிணற்றுப்படியில் நிற்கின்றது என வைத்துக்கொள்வோம். அதனைக் கண்ட தாய் தடித்துடித்து, “ஜேயோ என் பிள்ளை” என்று திடீரென அலறு கின்றாள். அந்தப் பாசம்மிகு தாயின் அலறல் ஒவிகேட்டுத்

திகைப்புற்ற பிள்ளை, பதற்றத்தால் கிணற்றுக்குள் தவறி வீழ்ந்து, இறந்துவிடுகின்றது என்றும் கருதுவோம். அப்படியாயின், தாயின் பாசத்தால் எழுந்த ‘அலறல்’ பிள்ளையைக் கொல்லத்தான் உதவியதே தவிர, காப்பாற்ற அல்ல. ஆக்லால், ஒருவரின் செயல், நினைவால் எவ்வளவு நல்லது என்பதைவிடவும், செயலால் எதற்குச் சேவை செய்கின்றது என்பதே முக்கியம். அதாவது, இங்கு தாயின் பாசம் கேள்விக்கு உரியதல்ல. மாறாக, அவரது செயல் மரணத்திற்குச் சேவை செய்தது என்பதே முக்கியம். “மனதால் ஒருவர் என்ன நினைக்கின்றார் என்பதைவிடவும், நடைமுறையில் அவரின் செயல் எந்த வர்க்கத்திற்குச் சேவை செய்கின்றது என்பதே முக்கியம்” என்ற கூற்று, விடயங்களை மதிப்பீடு செய்வதற்கு மிகவும் அடிப்படையானது.

இதன்படி பார்க்கையில், நடைமுறையில் பின் லாடன் உலகளாவிய ‘தாராளப் பொருளாதார’ அரசியல் ஆதிக்கத்திற்கு எதிரான குறியீடாக அல்லாமல், உலகப்பரப்பெங்கும் ‘தாராள பொருளாதார’ அரசியல் ஆதிக்கம் காலூன்றிப் பாய்வதற்கேற்ற மிதிபலகைக் குறியீடாக உள்ளார் என்பதே உண்மை. வெளிப் படையான அர்த்தத்தில் குறியீட்டு வகைப்படுத்தப்பட்ட அமெரிக்க எதிர்ப்புவாதம் அல்லது கிறிஸ்தவ எதிர்ப்புவாதம் அல்லது மேற்குலக எதிர்ப்புவாதம் என்பன, பின் லாடனிடம் உண்டு தான். ஆனால், அவர் ஏகாதிபத்தியத்தின் ஆன்மாவான ‘தாராள பொருளாதாரத்தின்’ எதிரியல்ல. அடிப்படையில், பின் லாடன் வர்த்தக சாம்ராஜ்யவாதிதான். அவரும் வர்த்தக சாம்ராஜ்யத்தின் ஒரு கொந்தராத்து முதலைதான். நவீன சமூக அரசியல் சிந்தனைக்கு எதிரானவர். வரலாறு நிராகரித்து, குப்பைத்தொட்டிக்குள் வீசிவிட்ட மன்னராட்சியின் ஆதரவாளன். பின் லாடன் அமெரிக்காவிற்குக் கிடைத்திருக்கும் ஒரு வரப்பிரசாதம். அதாவது, பின் லாடனை ‘சர்வதேசப் பயங்கரவாத எதிர்ப்பு’ தத்துவத்தின் சின்னமாக்கி, அவரின் தலையில் காலூன்றி, உலகளாவிய தாராள பொருளாதார வர்த்தக சாம்ராஜ்யத்திற்கான கெந்திமிதித்துப் பாய்தலைச் செய்ய வாய்ப்பு ஏற்பட்டுள்ளது. உலகெங்கும் இன்று அதிகம் ஒடுக்கப்படும் மக்களாகவும், வளங்கள் சூறையாடப்படும் மக்களாகவும் இல்லாமிய மக்களும் அவர்களது பூமியும் உள்ளன. ‘சர்வதேசப் பயங்கரவாத எதிர்ப்பு’ என்ற அத்திவாரத்தில் நின்றுதான், இன்று உலகளாவிய தாராள பொருளாதாரத்திற்கான கட்டுமானம் கட்டப்படுகின்றது.

“அடிப்படைப் பொருளாதாரப் பிரச்சினையை, அதாவது, ஏகாதிபத்தியத்தின் பொருளாதார சாம்ராஜ்யத்தைப் பற்றிய பிரச்சினையை ஆராய்ந்து அறிந்துகொள்ளாமல், தற்கால யுத்தத்தையும், தற்கால அரசியலையும் புரிந்துகொள்ளவும் முடியாது,

மதிப்பீடு செய்யவும் முடியாது” என்று, 1917 ஆம் ஆண்டு வெளின் எழுதியது, இன்றைய உலக அரசியலுக்கும் பொருந்தும்.

அடம் ஸ்மித் (Adam Smith) முதலாளித்துவப் பொருளாதார முறைமைபற்றிய தலையாய சிந்தனையாளர். இவர் தனது கருத்தை முன்வைத்து இரண்டேகால் நூற்றாண்டுக்கு மேலாகி விட்ட பின்பும், முன்னோடிப் பொருளியல் தத்துவங்கானி என்ற முக்கியத்துவம் இன்றும் உண்டு. வணிக வாதத்திலிருந்து (Mercantilism) முதலாளித்துவத்திற்கான பொருளாதாரக் கட்ட மைப்பை இவர் ஆய்ந்தறிந்தார். 1776இல், *Inquiry into the Nature and Causes of the Wealth of Nations* என்ற தனது பிரசித்திபெற்ற நூலை வெளியிட்டார். முதலாளித்துவத்தின் மையப்புள்ளி சந்தை என்பதைக் கண்டறிந்த அவர், விலைப் பொறிமுறையே (Price Mechanism) சந்தை மற்றும் உற்பத்தி என்பவற்றை எல்லாம் வழிநடத்துகின்றது என்ற முடிவிற்கும் வந்தார். செல்வத்தின் ஊற்று வர்த்தகமும் நிலமும்தான் என்று வணிகவாதிகள் கூறி வந்ததற்கு மாறாக, உழைப்புத்தான் செல்வத்தின் ஊற்று என்ற முடிவிற்கு அடம் ஸ்மித் வந்தார். கிரேக்க-ரோம சந்தைப் பரிவர்த்தனைமுறையில் இந்த உழைப்புக் கோட்பாட்டிற்கான வேர் காணப்படுகின்றபோதிலும், 17ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த அரசியல் தத்துவங்கானி ஜோன் லொக் (John Locke) இக்கோட்பாட்டிற்கான ஒர் அடிப்படையை வகுத்த கர்த்தாவாகக் காணப்பட்டார். அவரிலிருந்துதான் அடம் ஸ்மித் இந்த உழைப்பு மதிப்புக் கோட்பாட்டிற்கு (*The Labour Theory of Value*) முக்கிய உருவரை கொடுத்தார். 19ஆம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் கார்ல் மார்க்ஸ் இக்கோட்பாட்டை மேலும் முன்னெடுத் துச்சென்று, தொழிலாளர்களின் உழைப்பை முதலாளிகள் சுரண்டுவதற்குப் பெயர்தான் அவர்கள் கூறும் லாபம் என்ற விளக்கத்திற்கு வந்தார். இவ்வாறு இது கிரேக்க-ரோமச் சந்தையில் தொடங்கி

அடம் ஸ்மித்

ஜோன் லொக்

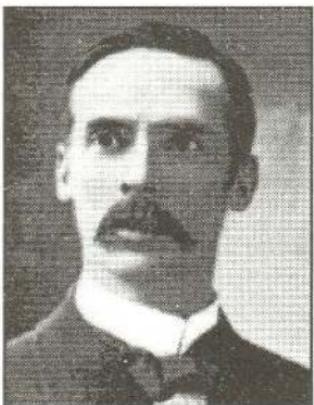
ஜோன் லொக், அடம் ஸ்மித் என்போருக்கூடாக வளர்ந்து கார்ல் மார்க்ஸின் மூளையில் முழு வடிவம் பெற்றது.

உழைப்பை மார்க்ஸ் இரண்டாக வகைப்படுத்தினார். ஒன்று, உயிருள்ள உழைப்பு. மற்றையது உயிரற்ற உழைப்பு அல்லது சேகரிக்கப்பட்ட உழைப்பு. இயந்திரம், கருவிகள், சாதனங்கள் என்பன உயிரற்ற உழைப்பாகும். அது, இலட்சக்கணக்கான ஆண்டுகாலச் சேகரிக்கப்பட்ட உழைப்பாகும். இன்றைய கண்டு பிடிப்பும் தொழில்நுட்பமும் நேற்றைய கண்டுபிடிப்புக்கும் தொழில்நுட்பத்துக்கும் கடமைப்பட்டவை எனவே, நாம் இன்று கானும் இயந்திரங்களும் கருவிகளும் இலட்சக்கணக்கான ஆண்டுகால மனிதவர்க்கத்தின் தொடர் உழைப்பின் திரட்சியாகும். ஆதலால், இலட்சக்கணக்கான ஆண்டுகால ஒட்டுமொத்த மனிதகுலத்தின் தலைமுறை தலைமுறையான உழைப்பின் திரட்சியான இயந்திரங்களுக்கும் கருவிகளுக்கும் எந்தவொரு தனிமனிதனும் தனியுரிமை கோரமுடியாது. அவை, மனித குலத்தின் முழுநீள் உழைப்பாலான வரலாற்றுச் சொத்து. இந்த உயிரற்ற, சேகரிக்கப்பட்ட மனிதகுலத்தின் மொத்த உழைப்பாகிய இயந்திரங்களையும் கருவிகளையும் தனியுடைமையாக்குவதன் மூலம் உயிருள்ள உழைப்பின் மீது முதலாளிகள் ஆதிக்கம் செலுத்தி, சுரண்டலைச் செய்கின்றார்கள் என்பதே மார்க்ஸின் பிரதான கருத்து. உயிரற்ற, சேகரிக்கப்பட்ட உழைப்பு முழு மனித வர்க்கத்திற்குமே சொந்தமானதெனக் கூறும் மார்க்ஸ், உயிருள்ள உழைப்பானது அந்த உயிரற்ற உழைப்பின் மீது செயற்படாவிட்டால், உயிரற்ற உழைப்பு உற்பத்தித் தொழிற் பாட்டில் பங்கு வகிக்க முடியாது என்கிறார். ஆதலால், இறுதி அர்த்தத்தில் உயிருள்ள உழைப்பை முதன்மைப்படுத்தி உழைப்புக் கோட்பாட்டை விளக்கினார்.

தனியொரு மனிதன், அவன் எத்தகைய திறமைமிக்கவனாக இருந்தாலும், சமூகத்தன்மையின்றி, மனிதகுலத்தின் மொத்த உழைப்பின் திரட்சியின்றி, எதனையும் சாதித்திட முடியாது. மார்க்ஸ் கூறும் உயிரற்ற உழைப்புக் கோட்பாடுதான் தனியுடைமையை நிராகரிப்பதற்கான அதிகப்டச நியாயமாய் உள்ளது. இப்படி, அவர் உழைப்புக் கோட்பாட்டை முழுநீள் தர்க்கழூரவு, நியாயழூரவு விளக்கத்திற்குக் கொண்டுவந்தார். அடம் ஸ்மித் ஒரு முதலாளித்துவ சிந்தனையாளர் என்றபோதிலும் அக்கால கட்ட சமூக பொருளாதாரச் சூழலில், 18 ஆம் நூற்றாண்டில், ஒரு முற்போக்குச் சிந்தனையாளாகவே இருந்தார். 19 ஆம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் கார்ல் மார்க்ஸ் ஒரு புரட்சிகர தொழிலாளிவர்க்கச் சிந்தனையாளாகப் பரிணமித்தார். பொருளியல் தத்துவத்தில் அடம் ஸ்மித் ஒருபோதும் புறந்தள்ளப்படமுடியாத

சிந்தனையாளன். அவ்வாறே, அரசியல், பொருளாதார, வரலாற் றுத் தத்துவஞானத்தில் கார்ஸ் மார்க்ஸ் மேதாவிலாசம் பொருந்தி யவர். ஆனால், முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சியானது ஏகாதிபத்தி யமாகப் பரிணமிக்கும் என்பதற்கான தர்க்கபூர்வ போக்கை இவர்கள் இருவரும் உணர்ந்துகொள்ளத் தவறினர். முன்னவர், முதலாளித்துவம் தோன்றிய அதே நூற்றாண்டிலேயே, அதனை, அதன் கருப்பையில் அடையாளம் கண்டு விளக்க முற்பட்டார். பின்னையவரோ, முதலாளித்துவம் ஒரு நூற்றாண்டைத் தாண் டிய பின்பு, அந்த முதிர்ந்த முதலாளித்துவ பொருளாதார சமூக அமைப்பை அக்குவேறு ஆணிவேறாக விமர்சனம் செய்து தொழிலாளிவர்க்க அதிகாரத்தின் கீழ் சோசலிச் நிர்மாணிப்பைச் செய்ய வேண்டும் என்ற தத்துவத்தை எழுதியவர். முதலாளித்து வத்தின் பின்பு சோசலிசம் தோன்றும் என்பதை எதிர்வகுறிய தீர்க்கதற்கி அவர். இன்றைய சர்வதேச சமூக வாழ்வுபற்றியும், தேசியத்தைத் தாண்டிய சர்வதேசிய வாழ்நிலைபற்றியும், பூகோ ளம் தழுவிய வாழ்நிலை பற்றியும், உற்பத்தியின் நிறைவுபற்றியும் கொம்யூனிஸ் சமூகம்பற்றியும் விஞ்ஞானபூர்வமாகத் தீர்க்கதற்கி சனம் உரைத்தவர், அவர். ஆயினும், முதலாளித்துவம் ஏகாதிபத்தி யமாகப் பரிணமிக்கமுடியும் என்பதை அவர் எதிர்வகுறவில்லை.

ஆனால், 20ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், அதுவும் முதலாளித்துவம் ஏகாதிபத்தியமாக உருத்திரளத் தொடங்கி விட்ட கட்டத்தில்தான், ஜோன் ஹோப்ஷன் (John A. Hobson) என்ற ஆங்கிலப் பொருளியல் தத்துவஞானி, 1902ஆம் ஆண்டு எழுதிய, தனது *Imperialism* என்ற நூலில், முதலாளித்துவம் ஏகாதிபத்தியமாகப் பரிணாமம் பெற்றுவிட்டதைக் கண்டறிந்து எழுதினார். இது, முதலாளித்துவத்தை அடையாளம் கண்டு வியாக்கியானப்படுத்திய தத்துவஞான வரிசையில் மூன்றாவது கட்டமாகும். முதலாவது கட்டம் அடம் ஸ்மித், இரண்டாவது கட்டம் கார்ஸ் மார்க்ஸ், மூன்றாவது கட்டம் ஹோப்ஷன். இதில் முதலாம வரும் மூன்றாமவரும் வலதுசாரிச் சிந்தனையாளர்களாய் இருக்க, நடுவில் வந்த மார்க்ஸ்தான் இடதுசாரிச் சிந்தனையாளராய் இருந்தார். ஆனால், ஹோப்ஷனின் கருத்து வெளியாகிச் சுமார் ஒன்றரை தசாப்தத்தினுள், ஹோப்ஷனின் கோட்பாட்டை வெளின் மாபெரும் வீச்சுடன் ஒரு புரட்சிகரக் கோட்பாடாக வளர்த்தெடுத்தார். இதன் பொருட்டு ஹோப்ஷனின் நூல் உட்பட ஜேர்மன், பிரெஞ்சு,

ஜோன் ஹோப்ஷன்

ஆங்கிலம், ரஷ்ய மொழி என நான்கு மொழிகளிலுமான 146 நூல்களையும், 232 கட்டுரைகளையும் வெனின் ஆராய்ந்தார். இவற்றுள், முதலாவதான ஹோப்பஷனின் நூலை அத்திவாரமாகக் கொண்டு, ஏகாதிபத்தியம்-முதலாளித்துவத்தின் உச்சகட்டம் என்ற தனது புகழ்பெற்ற நூலை, 1916ஆம் ஆண்டு எழுதி முடித்தார். இதன்மூலம் முதலாளித்துவ சகாப்தத்திற்குரிய மார்க்சியத்தை, ஏகாதிபத்திய சகாப்தத்திற்குரிய மார்க்சியமாக வெனின் வளர்த்தார் என்ற ஸ்ராவினின் அறிவியல் மதிப்பீடு சரியானது.

முதலாளித்துவ பொருளாதாரக் கட்டமைப்பை விஞ்ஞான பூர்வமாக வியாக்கியானம் செய்த முன்னோடிப் பொருளியல் தத்துவங்களை அடம் ஸ்மித் என்பதில் சந்தேகமில்லை. விலைப் பொறிமுறை, நிறைபோட்டி (*Perfect competition*) என்ற இவரது இரு பொருளாதாரக் கோட்பாடுகளையும் உடைத்துக்கொண்டு, ஏகபோகம் (*Monopoly*) வெளிக்கிளம்பி, அது முதலாளித்துவ பொருளாதாரத்தை இன்னொரு உயர்கட்டத்திற்குப் பண்பு மாற்றம் செய்தது. அதாவது, முதலாளித்துவம் தன்னைப் புதிய ஏகாதிபத்தியமாக ஒரு கட்டப் பண்பு மாற்றம் செய்துகொண்டது. இது, வெறுமனே ஓர் அளவு மாற்றமல்ல. இங்கு ஒரு கட்டம் பண்புரீதியில் மாறிவிட்டதை நாம் காணலாம். இப்படி, முதலாளித்துவக் கட்டமைப்புக்குள் புதிய ஏகாதிபத்தியம் என்ற பண்பு மாற்றம் நிகழும் என்பதை அடம் ஸ்மித்தோ அன்றி மார்க்ஸோ முன்னுணர்ந்திருக்கவில்லை. "...அளவானது பண்பாக மாற்றமடைவது, வளர்ச்சியடைந்த முதலாளித்துவம் ஏகாதிபத்தியமாக மாற்றமடைவது..." என்று வெனின் கூறுவதன் மூலம் முதலாளித்துவத்திற்குள் ஏற்பட்ட கட்டரீதியான பண்பு மாற்றத்தை அவர் சரிவரப் புரிந்திருந்தார். இதில் மார்க்கிளின் தர்க்கபூர்வவாதம் சற்று வித்தியாசமாய் இருந்தது. அதாவது, முதலாளித்துவத்தில் ஏற்படும் அளவரீதியான மாற்றம் (*Quantitative Change*), சோசலிசம் என்ற பண்புரீதியான மாற்றத்தை (*Qualitative Change*) நேரே அடைந்துவிடும் என எதிர்பார்த்தார். அதற்குச் சற்று மாறாக, முதலாளித்துவ பொருளாதாரப் போக்கானது, புதிய ஏகாதிபத்தியமாக ஒரு கட்டப் பண்பு மாற்றத்தை அடைந்தது. முதலாளித்துவம் இப்படிப் புதிய ஏகாதிபத்தியமாக ஒரு கட்டப் பரிணாம மாற்றத்தை அடைவதற்குரிய இயல்பு அந்த முதலாளித்துவப் பொருளாதாரக் கட்டமைப்புக்குள் இருந்ததை எந்தவொரு பொருளாதார, தத்துவ ஆராய்ச்சியாளனும் முன்னுணர்ந்திருக்கவில்லை.

“முதலாளித்துவத்தின் ஏகபோகக் கட்டமே ஏகாதிபத்தியம் என்று கூறவேண்டும்” என எடுத்துரைக்கும் வெனின் ஏகாதி பத்தியம்பற்றிய தனது கருத்தை வடிவமைப்பதில், ஆங்கில-

மிதவாத ஆய்வாளராகிய ஹோப்ஷன், 1902ஆம் ஆண்டு எழுதிய Imperialism என்ற நூலுக்குப் பெரிதும் கடமைப்பட்டவராவார்.

மேற்படி ஹோப்ஷனின் நூலிலிருந்து பின்வரும் மேற்கொள்ள வெளியிடப்பட்டதாக அமைகிறது:

“புதிய ஏகாதிபத்தியம், பழைய ஏகாதிபத்தியத்திலிருந்து வேறுபடுவது எவ்வாறெனில், முதலாவதாக, வளர்ந்துசெல்லும் ஒரேயொரு சாம்ராஜ்யத்துக்கான ஆசைக்குப் பதிலாக, அரசியல் ஆதிக்க விஸ்தரிப்பும், வாணிப ஆதாயமுமாகிய ஒத்த வேட்கை களினால் ஒவ்வொன்றும் உந்திவிடப்பட்டு, போட்டியிடும் சாம்ராஜ்யங்களது தத்துவமும் நடைமுறையுமாக இருப்பதும் ஆகும். இரண்டாவதாக, வாணிப நலன்கள்மீது நிதி அல்லது முதலீட்டு நலன்கள் ஆதிக்கம் பெறுவதாகும்.” அதாவது:

1. ஒன்றுக்கு மேற்பட்டதான் ஏகாதிபத்தியங்களுக்கு இடையிலான போட்டி.
2. வணிகர், தொழில் அதிபர்மீது ஆதிக்கம் பெறுதல், என வெளியிட இதனைச் சுருக்கமாய் விளக்கினார். அவர் இதனை மேலும் விளக்குகையில், “ஏகாதிபத்தியத்தின் குணாதிசயம் தொழில்துறை மூலதனம் அல்ல, நிதிமூலதனம்தான்” என்றார்.

“உற்பத்தியின் ஒன்றுகுவிப்பு, அதிலிருந்து ஏகபோகம் எழுதல், வங்கிகள் தொழில்துறையுடன் இணைதல் அல்லது ஒன்றுகலத்தல் – இதுதான் நிதிமூலதன உதயத்தினுடைய வரலாறு. இதுதான் நிதிமூலதனம் என்ற கருத்தின் உள்ளடக்கம்.”

“...வங்கி மூலதனத்தை, அதாவது நடைமுறையில், தொழில் துறை மூலதனமாக மாற்றப்படுகின்ற பண வடிவில் உள்ள மூலதனத்தை” ஹில்ஸ்பர்டிங் ‘நிதிமூலதனம்’ என அழைக்கின்றார் எனக் கூறும் வெளியிட, நிதிமூலதனம்பற்றிய ஹில்ஸ்பர்டிங் கின் பின்வரும் வரைவிலக்கணத்தை மொட்டையானது என வர்ணிக்கின்றார். “நிதிமூலதனம் என்பது வங்கிகளின் பிடியிலுள்ளதும், தொழில் அதிபர்களால் உபயோகிக்கப்படுவதுமான மூலதனமாகும்” என்பதே அவரின் கூற்று. இக்கூற்றை முழுமையற்று என வர்ணித்த வெளியிட, முன்கண்டவாறான தனது வரைவிலக்கணத்தை முன்வைத்தார். மேற்படி தனது ஏகாதிபத்தியம்பற்றிய கணனோட்டத்திற்கூடாக, முதலாம் உலகப் போரை வெளியிட விளக்கினார். “...போட்டியிலும் இரு ஏகாதிபத்தியங்களுக்கிடையே, இரு ஏகபோகங்களுக்கிடையே, நிதிமூலதனத்தின் இரு கோஷ்டிகளுக்கிடையே நடைபெறும் போராகும் இது” என்றார். அத்துடன், “ஏகாதிபத்தியமானது

சுதந்திரத்திற்கான முயற்சியை அல்ல, ஆதிக்கத்திற்கான முயற்சியையே எங்கும் புகுத்திடும். இதுவே, நிதிமூலதனத்திற்கும் ஏகபோகங்களுக்கும் உரித்தான் சகாப்தமாகும்."

முதலாம் உலகப் போரைத் தோற்றுவித்ததான் மேற்படி ஏகாதிபத்திய பொருளாதாரப் போக்கே, இரண்டாம் உலகப் போரையும் தோற்றுவித்தது. ஆனால், முதலாம் உலகப் போரிலிருந்து இரண்டாம் உலகப் போர், இராணுவ அர்த்தத்தில் பரிமாண வேறுபாட்டைக் கொண்டிருந்தது. அதாவது, ஹிட்லர் தலைமையில் ஜேர்மனி தனது அனைத்து வளங்களையும் இராணுவத்தின் பக்கம் திருப்பி, சோவியத் யூனியனிடமிருந்து மிக் ரக யுத்த விமானங்களைக் கொள்வனவுசெய்து, பலம் பொருந்திய இராணுவக்கூட்டை இத்தாலி, ஐப்பான் என்பன வற்றுடன் உருவாக்கி, எதிரிக்குப் பெரும் சேதம் விளைவிக்கக் கூடிய ஆற்றலை வெளிக்காட்டியது. இந்த யுத்தத்தில் இறுதி வெற்றியை ஹிட்லரின் அச்சு நாடுகளுக்கு (*The Axis*) எதிரான நேச நாடுகள் (*The Allies*) அடைந்தாலும், யுத்தம் இருதரப்பிற்கும் இழப்பாயும் கசப்பாயுமே அமைந்தது. ஆதலால், இரண்டாம் உலகப் போரானது, சமவலுக்கொண்ட இரு தரப்பினர்களுக்கிடையேயான யுத்தத்தைத் தவிர்த்துக்கொள்ளுமாறு மேற்படி ஏகாதிபத்திய முதலைகளுக்கு ஆணையிட்டது. இதனால், யுத்தமற்ற முறையிலான ஒரு ஏகாதிபத்தியப் பங்கிட்டை மேற்கொள்ள வேண்டிய ஒரு புதிய நிலைக்கு மேற்படி வளர்ந்த ஏகாதிபத்திய அரசுகள் ஆளாகின.

இது, இருவகைகளில் நடைபெறவேண்டியிருந்தது. ஒன்று, சோவியத் யூனியன் தலைமையிலான ‘சிவப்பு ஆபத்தை’ எதிர்கொள்வதற்கு அமெரிக்கா தலைமையிலான ஏகாதிபத்திய அரசுகள் அனைத்தும் தம்மிடையே ஒருவகைச் சமரசத்தைச் செய்தாக வேண்டியிருந்தது. இரண்டாவது, சோவியத் யூனியனுடன் நேரடி யுத்தத்தில் ஈடுபடாமல் தனது ஏகாதிபத்திய விரிவாக்கத்தை, தனது உலகளாவியீதியில் செய்யவேண்டியிருந்தது. உண்மையில், இரண்டாம் உலகப் போரின் அனுபவமும், அடுத்து சோவியத் யூனியனுக்கு எதிரான கூட்டின் அவசியமும் ஒன்றுசேர்ந்து, அமெரிக்கா தலைமையிலான அனைத்து ஏகாதிபத்திய அரசுகளையும் ஏகாதிபத்தியங்களுக்கிடையேயான ஒரு சமரசக்கூட்டுக்குப் பழக்கிவிட்டது.

ஏகாதிபத்தியங்களுக்கிடையேயான பொருளாதாரப் போட்டியில் சமரசக் கூட்டுக்கள் சாத்தியமில்லை எனக் கருதும் வெளின், அவ்வாறானதொரு கூட்டு நிகழும் பட்சத்தில், அது தற்காலிகமானதே எனவும் விளக்குகின்றார்.

“...கூட்டணிகள் தற்காலிகக் கூட்டணிகளாகவோ அன்றி வெறு எதுவாகவும் இருக்கக்கூடியவை என்றோ, சாத்தியமான எல்லாவிதமான பூசல்களையும் மோதல்களையும் போராட்டத் தையும் அகற்றிவிடும் என்றோ ‘நினைக்கவும்’ முடியுமா என்று கேட்கிறோம்.”

“...‘அகில-ஏகாதிபத்திய’ அல்லது ‘அதீத-ஏகாதிபத்திய’ கூட்டணிகள், அவை எந்த வடிவத்தில் அமைந்தவையாயினும், ஒர் ஏகாதிபத்திய கூட்டணிக்கு எதிரான இன்னொரு ஏகாதி பத்திய கூட்டணியாக இருந்தாலும் சரி, அல்லது எல்லா ஏகாதிபத்திய அரசுகளையும் கொண்ட பொதுவான கூட்டணி யாக இருந்தாலும் சரி, யுத்தங்களுக்கிடையிலான காலங்களுக்குரிய ‘போர் நிறுத்த உடன்பாடுகளாகவே’ தவிர்க்க முடியாதபடி இருக்குமேயன்றி, வேறல்ல. சமாதான கூட்டணிகள் யுத்தங்களுக்கு அடிகோலுகின்றன. அவையும் இந்த யுத்தங்களிலிருந்தே உதித்தெழுகின்றன (அழுத்தம் உள்ளபடி).”

இவ்வாறு ஏகாதிபத்திய கூட்டுக்கள் தற்காலிகமானது என்றும், அக்கூட்டுக்கள் போருக்குப் போவதற்கான முன்னேற் பாடுகளே என்றும் ஏகாதிபத்தியத்தின் பொருளாதார குணாம் சத்தின் ஊடாக லெனின் விளக்கினார். ஆனால், இரண்டாம் உலகப் போரின் மூலமான அனுபவமும், அதன் பின்பு தோன் றிய அரசியல் பொருளாதார நிலவரங்களும் ஒன்றுசேர்ந்து ஏகாதிபத்தியங்களிடையே வலுவான, அரைநூற்றாண்டுக்கு மேலாய் நின்று நிலைக்கவல்ல கூட்டை உருவாகுமாறு நிர்ப்பந்தித்தன. அதாவது, சோவியத் யூனியனுக்கு எதிரான ‘சிவப்பு ஆபத்தை’ எதிர்கொள்ள ஜீரோப்பிய, அமெரிக்க நாடுகளும், ஆசியாவில் ஜப்பானும் கூட்டுச் சேர்ந்தன. இந்த ஏகாதிபத்திய நாடுகள் தமிழ்நாட்டேயே சமரசம் செய்து ஒன்றுபடாவிட்டால், அவர்களுக்கு எதிர்காலம் இல்லையென்ற நிர்ப்பந்தம் இருந்தது. தலைபோவதை விடவும் தலைப்பாகைபோவது மேல் என்ற நிலையில் ஏகாதிபத்திய அரசுகளுக்கிடையே கூட்டுக்கள் உருவாகின. முதலாளித்துவம் தன்னைப் புரட்சியிலிருந்து தக்கவைத்துக் கொள்வதற்கு ‘சமூக நலன்பேண்’ அரசுகள் என்னும் ஒரு ‘விட்டுக்கொடுப்புக்’ கொள்கையைப் பின்பற்றியதுபோல, இங்கு ஏகாதிபத்தியம் தன்னைத் தற்காத்துக்கொள்ள, தமிழ்நாட்டேயோன பகை முரண்பாட்டுக்குரிய விடயங்களை விட்டுக்கொடுத்து, சமரசம் செய்ய வேண்டிய நிலையில் கூட்டுக்கள் உருவாகின. முதலாளித்துவமும் ஏகாதிபத்தியமும் வெறும் யாந்திரிக அனுகு முறையைக் கொண்டவையல்ல. தமது உயிர்வாழ்வுக்கு ஏற்ப, காலகட்ட நிலைமைகளுக்குப் பொருந்தக்கூடிய வகையில் விட்டுக்கொடுப்புக்களைச் செய்து, தம்மைத் தக்கவைத்துக்

கொள்ளும் இயல்பு உள்ளவை; சூழலுக்கேற்ப அவை தமிழை தகவமைக்கவல்லவை.

முடியாட்சி என்பது வரலாற்றில் அழகிப்போன பொருள். ஆனால், பிரித்தானிய முடியாட்சியானது காலத்திற்குக்காலம் தன்னை மக்களின் எழுச்சிக்கும் ஜனநாயகத் தேவைக்கும் ஏற்ப 'விட்டுக்கொடுத்ததன்' மூலம் இன்றும் அழிந்துபோகாது சம்பிரதாயழூர்வ அர்த்தத்தில் நிலைத்து நிற்கின்றது. இப்படிப்பட்ட ஒரு பாரம்பரிய அனுபவத்தின் வெளிப்பாடாய், ஏகாதிபத்திய மும் தமக்கிடையே யுத்தங்களைத் தவிர்த்து, உள்ளதைச் சாத்தி யமான போட்டி அடிப்படையில் பங்கிட்டுக்கொள்கின்றன.

அனுவாயதங்கள், மற்றும் நவீன தொழில்நுட்பங்கள் என்பன, சுமாராக சமபலம் கொண்ட இருதரப்பினரையுமே அழித்துவிட வல்லது என்பதால், போரைத் தம்மிடையே தவிர்ப்பது என்ற அடிப்படைத் தீர்மானமும், அதற்கான புறநிலை யதார்த்தமும் இருந்தன. ஆதலால், அவர்கள் போரைத் தம்மிடையே தவிர்த்தல் என்ற மனோநிலையில் இருந்தார்கள். அத்துடன், ஏகாதிபத்திய அரசுகளேயாயினும், அங்கு தோன்றும் அரசாங்கங்கள் பரந்த மக்களின் ஆதரவில்தான், அவர்களின் வாக்குகளில்தான் தங்கிநிற்க வேண்டியிருந்தன. ஆதலால், மக்களைப் பாதிக்கவல்ல, மக்கள் விரும்பாத யுத்தங்களில் ஏகாதிபத்திய அரசுகளின் அரசாங்கங்கள் ஈடுபட முடியாத வாரான மக்கள் யுக அரசியல் எழுந்துவிட்டது. அதாவது, தமது சொந்த மக்களைப் பாதிக்கவல்ல யுத்தங்களுக்கு ஏகாதி பத்திய அரசாங்கங்கள் பதில் சொல்லியே ஆகவேண்டும். அல்லது புரட்சிகர அரசாங்கங்கள் பதவிக்கு வந்துவிடும். ஆதலால், யுத்தம் அல்லாத சமரசங்களின் மூலம் தமது அரசாங்கங்களைப் பாதுகாக்க வேண்டிய நிலையில் தம்மிடையேயான ஏகாதிபத்தியப் போட்டியில் ஒரு வரையறையை வைத்திருக்கவேண்டிய நிலை, வரலாற்றுப் புறநிலை யதார்த்தமாய் எழுந்தது.

இரண்டாம் உலகப் போர் முடிந்து சுமார் ஐந்து ஆண்டுகளுக்குள், மூன்றாம் உலகப் போர் தோன்றிவிட்டது. அது, சமபலம் கொண்ட அமெரிக்க-சோவியத் அணிகளுக்கிடையேயான யுத்தமல்ல. அப்படிச் சமபலம் கொண்ட ஐரோப்பிய அரசுகளுக்கிடையேயான யுத்தமாக அல்லாமல், ஆசிய மண்ணிலான யுத்தமாக வெடித்தது.

இரண்டாம் உலகப் போரின் பொறி ஐரோப்பாவிலிருந்து எழுந்து, இஸ்ரேல் என்ற சவாலையாக மேற்காசியாவில் விழுந்து அரபு-இஸ்ரேலிய யுத்தங்களாக வெடிக்கத் தொடங்கியது. பின்பு

கொரிய யுத்தம் (1950), அதன் பின்பு வியட்நாம் யுத்தம், ஈரானியப் புரட்சி (1979), இந்திய-பாகிஸ்தானிய யுத்தங்கள், ஆபிரிக்க இரத்தக்களாரிகள், இலத்தீன் அமெரிக்கப் பிராந்திய இரத்தக்களாரிகள் என, மூன்றாம் உலக நாடுகளின் பரப்பில் இதனை அவதானிக்கலாம்.

ஆதலால், ஏகாதிபத்தியம் தன்னைச் சரிவரச் சுதாரித்துத் தனக்குப் பாதகம் ஏற்படக்கூடிய இடங்களில், தனது மண்ணில் யுத்தங்களைத் தவிர்த்து, தனக்குப் பாதகம் இல்லாத இடங்களில் எல்லாம் யுத்தங்களைக் கட்டவிழ்த்துவிட்டது. உண்மையில், மூன்றாம் உலகப் போர், முதலாவது அர்த்தத்தில் ஆசியாவிலும், பின்பு ஆபிரிக்க மற்றும் இலத்தீன் அமெரிக்க மண்ணிலும் நிகழ்ந்து முடிந்துள்ளது என்றே கூறவேண்டும். முதலாம், இரண்டாம் உலகப் போர்களில் நிகழ்ந்ததுபோல் அன்றி, இந்த மூன்றாம் உலகப் போரில் ஏகாதிபத்தியத்தின் உடைமைகளும் பொருளாதாரக் கட்டமைப்பும் அழிந்துபோகவில்லை. இங்கு, ஏகாதிபத்திய பொருளாதாரம் தன்னைத் தற்காத்துக்கொண்டு, தனது பிரதேசங்களையும் கட்டமைப்புக்களையும் வளங்களையும் பேணிக்கொண்டு, மூன்றாம் உலக நாடுகள் மீது தமது யுத்தங்களைப் புரிந்துள்ளன. இது, வெளின் எதிர்பார்த்திராத ஒன்று.

முதலாளித்துவமும், அதன் உச்ச கட்டமாகிய ஏகாதிபத்திய மும் வரலாற்றிலிருந்து பாடங்களைக் கற்று, தம்மைத் தகவமைத்த தற்கு நிகராக, சோசலிசம் பாடங்களைக் கற்கவும் இல்லை, தன்னைத் தகவமைக்கவும் இல்லை. இரண்டாம் உலகப் போர் முடிந்த பின்பு, முதலில் ஏகாதிபத்தியங்களிடையே பாரிய இராணுவக்கூட்டுக்கள் உருவாகின. உதாரணமாக, நேட்டோ, சமூக பொருளாதாரக் கூட்டுக்கள் உருவாகின. ஐரோப்பிய சமூகம் பின்பு ஐரோப்பிய ஒன்றியம் ஆனது. ஏகபோக, பல்தேசிய கொம்பனிகளின் அல்லது கோப்பறேசன்களின் உலகளாவிய வர்த்தக அமைப்பாக, 1947ஆம் ஆண்டு 23 நாடுகளை அங்கத்தவர்களாகக் கொண்டு தொடங்கப்பட்ட GAAT, இன்று WTO என்ற பெயரில் சினா உட்பட 125 நாடுகளை அங்கத்தவர்களாகக் கொண்டு வளர்ந்திருப்பதானது, ஏகாதிபத்தியம் தமிழ்நாட்டேயே சமரசம் செய்து உலகைக் கூட்டாக வர்த்தகரீதியில் சூறையாடிச் செல்லும் போக்கு வளர்ந்திருப்பதைத் தெளிவற நிறுப்பித்து நிற்கின்றது. ஏகாதிபத்தியங்களுக்கு இடையே யுத்தம் இன்றி, பங்குபோடுவதற்கான நியமங்களை இந்த அமைப்புக்கள் உருவாக்குகின்றன.

பழைய ஏகாதிபத்தியத்திலிருந்து புதிய ஏகாதிபத்தியம் வேறுபடும் காரணிகளுள் ஒன்றாக, ‘ஒரேயொரு சாம்ராஜ்யத்திற்கான’ ஆசைக்குப் பதிலாக, ‘பல சாம்ராஜ்யங்களது’ அரசியல்

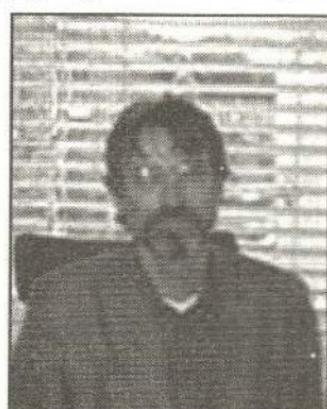
ஆதிக்க விஸ்தரிப்புக்கும், வர்த்தக ஆதிக்கத்திற்குமாகப் போட்டியிடும் நிலை தோன்றியுள்ளது என்ற ஹொப்ஷனின் கருத்தை வெனின் ஏற்றுக்கொண்டிருந்தார்.

ஆனால், பனிப்போர் முடிந்த பின்னான நிலை துவ்வியமாகவும் தெளிவாவும் மேற்கூறப்பட்ட போக்குக்குப் புறம்பாக வுள்ளது. அதாவது, அரசியல் அர்த்தத்தில் அமெரிக்கா தலைமையில் ஒர் உலகளாவிய ஏகசாம்ராஜ்யம் தோன்றியுள்ளது. இது, சில அம்சங்களில் பழைய ஏகாதிபத்தியத்திலிருந்தும், சில அம்சங்களில் புதிய ஏகாதிபத்தியத்திலிருந்தும் மாறுபட்ட ஒரு வளர்ச்சிக் கட்டமாய் உள்ளது.

அதாவது, சூரியன் அஸ்தமிக்காத பிரித்தானியாவின் பழைய, 19ஆம் நூற்றாண்டு ஏக சாம்ராஜ்யம்போல், தற்போது நிலவும் இன்றைய ஏகாதிபத்தியமும் ஒரு புதிய ஏக சாம்ராஜ்யக் கொள்கைக்கு மாறிவருகின்றது. அதேவேளை, புதிய ஏகாதிபத்தியத்தில் பல சாம்ராஜ்யங்கள் எழுந்தன. பல சாம்ராஜ்யங்கள் நிலவிய பின்னணியில், அந்த ஏகாதிபத்திய அரசுகளுக்கிடையே காணப்பட்ட ஏகபோகத்திற்கான போட்டிகள் பகை முரண்பாடு களாய் திரட்சிபெற்று யுத்தங்களாய் (முதலாம், இரண்டாம் உலகப் போர்கள்) வெடித்தன. ஆனால், இன்றைய ஏகாதிபத்தியத்தில், அமெரிக்கா தலைமையிலான ஏக சாம்ராஜ்ய பின்னணியில், ஏகாதிபத்திய அரசுகளுக்கிடையேயான வர்த்தக ஆதிக்கப் போட்டியானது பகைமுரண்பாடாய் மாறி, யுத்தமாய் வெடிக்காது தடுத்துக்கொள்வதற்கேற்ற நிறுவன அமைப்பாலான தடுப்புச் சவர்களும், அந்நிறுவனங்கள் உருவாக்கும் நியமங்களாலான ஒரு வலைப்பின்னல் உறவும், மேற்படி ஏகாதிபத்திய அரசுகளுக்கிடையே தோன்றியுள்ளன. அதாவது, ஒர் ஏக சாம்ராஜ்யத்திற்குள் பல ஏகாதிபத்திய அரசுகள் என்ற ஒரு புதுப் பரிமாணமும்,

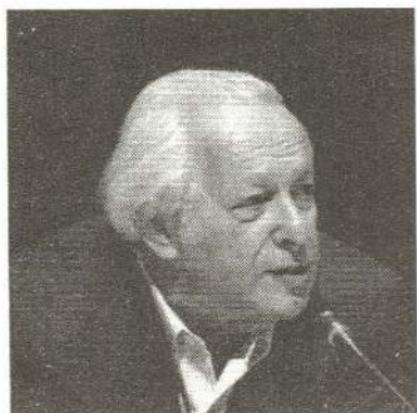
குண்டர் பிராங்

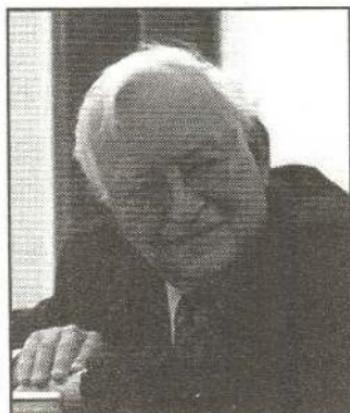
பரி கில்ஸ்

அவற்றிற்கிடையே போட்டிகள் நிலவுகின்றபோதிலும், அவை யுத்தமாக வெடிக்காது பாதுகாத்துக்கொள்ளும் ஒரு சமரசக் கூட்டுக்கட்டுமானமும் கொண்டதாய் இன்றைய ஏகாதிபத்தியம் அமைந்துள்ளது.

தற்போது நிலவும் அரசியல் பொருளாதாரம்பற்றிய விமர்சனமும், சோசலிச் நிர்மாணப்பை மீன்கட்டமைப்புச் செய்வதற்கான கருத்தாக்கமும் அறிவுலகில் தொடர்ந்தும் ஒரு பொது உடன்பாட்டை எட்டாதவைகளாகவே உள்ளன. இன்றைய சமூக, பொருளாதார முறைமையானது உலகளாவிய அர்த்தத்தில் சமார் ஜியாயிரம் ஆண்டுகால தொடர்ச்சியைக்கொண்ட ஓர் அமைப்பென்ற கருத்தை குண்டர் பிராங் மற்றும் கில்ஸ் (Gills) போன்ற ஆய்வாளர்கள் முன்வைக்கின்றனர். அதாவது, தனி உடைமை, ஆண்வழிச் சமூகம், உலகளாவிய வர்த்தகம் ஆகிய இத்தளத்தில்தான் இன்றைய சமூகம் ஜியாயிரம் ஆண்டுகளாய் நிலைபெற்று வருகின்றது என மேற்படி அனியினர் வாதிட்டு வருகின்றனர். சமீர் அமீன் (Samir Amin), வோலர்ஸ்ரெயின் (Wallerstein) போன்றோர் இன்றைய உலக சமூக ஒழுங்கானது ஜந்நாறு ஆண்டுகாலத் தொடர்ச்சியைக் கொண்டதென வாதிட்டு வருகின்றனர். கடல்வழி கண்டுபிடிப்புக்களின் பின்னரே (16 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இருந்தே) இக்காலத்தை இவர்கள் வரையறுக்கின்றனர். ஜந்நாறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டகாலப் பொருளாதாரத்தை, குறிப்பாக வர்த்தக ஒழுங்கிலிருந்து அனுகூ முடியாதென இவர்கள் வாதிடுகின்றனர். ஜந்நாறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட மூலதனத் திரட்சியை, வர்த்தக ஒழுங்கிற்கூடாகப் பார்க்கமுடியாதெனவும், வர்த்தக விதிகளுக்கு அப்பால், திறை மற்றும் அரசியல் சித்தாந்த வழிமுறைகளினால்தான் பண்டைக் கால மூலதனத் திரட்சி இடம்பெற்றதெனவும், அதனை வர்த்தக

சமீர் அமீன்

இமானூவெல் வோலர்ஸ்ரெயின்

ஓழுங்கினூடாகப் பார்க்க முடியாதெனவும், மேற்படி அணியினர் வாதிட்டு, ஐயாயிரம் ஆண்டுகால உலக முறைமைக் கோட்பாட்டை நிராகரித்து, ஐந்தாறு ஆண்டுகால உலக முறைமைக் கோட்பாட்டை முன்வைக்கின்றனர்.

ஆனால், இங்கு ஒரு விடயத்தை நாம் பரிசீலனைக்கு எடுத்துக்கொள்வது அவசியம். மூலதனத் திரட்சி வர்த்தக ஓழுங்கினூடாகத்தான் கடந்த ஐந்தாறு ஆண்டுகால ஓழுங்கு நிகழ்ந்த தென்றில்லை. பண்டைக்காலத்தில் மன்னர்கள் பெற்ற திறைகளையும் கொள்ளைகளையும்விட, கடல்வழிக் கண்டுபிடிப்புக் களைத் தொடர்ந்து கொள்ளை, சூறையாடல், ஆக்கிரமிப்பு, அடிமைமுறை, உழைப்புச் சுரண்டல், இனப்படுகொலை போன்ற இன்னோரன்ன மார்க்கங்களுக்கூடாகவும் நவீன மூலதனத் திரட்சி இடம்பெற்றுள்ளது. எனவே, திறை, கொள்ளை, அரசியல் சித்தாந்த வழிமுறை என்பன மேற்படி ஐந்தாறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட ஒரு தனி அம்சமல்ல கடந்த ஐந்தாறு ஆண்டுகால எல்லைக்குள்ளும் அதுவும் இருக்கின்றது. எனவே, இன்றைய சமூக அமைப்பின் பொதுப்போக்கானது ஐயாயிரம் ஆண்டு காலப் பொதுத் தொடர்ச்சிதான் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. அதேவேளை, இந்த உலக ஓழுங்கானது குறைந்தது ஐந்தாறு ஆண்டுகாலப் பொதுமையைக் கொண்டுள்ளது என்ற விடயத் தில் இருதரப்பினரும் ஒன்றுபடுகின்றனர் என்பது இங்கு கவனிக் கத்தக்கது. இதன்படி பார்க்கையில், ஆங்காங்கே சில நாடுகளில் சோசலிசப் புரட்சிகள் ஏற்பட்டிருந்தபோதிலும், உலக ஓழுங்கானது குறைந்தபட்சம் கடந்த ஐந்தாறு ஆண்டுகளாய் வர்த்தக, முதலாளித்துவ உலக ஓழுங்குதான் என்ப தில் சர்ச்சைக்கு இடமில்லை.

ப்ரெட்ரிக் எங்கெல்ஸ்

எதிர்காலத்தில் சோசலிச உலக ஓழுங்கை உருவாக்க வேண்டும் என்பதற்கும், கடந்தகால சோசலிச அரசுகளின் தோல்வியைப் புரிந்து கொள்வதற்கும் இது மிகவும் அடிப்படையான கருத்தாக்கமாகும். மேற்படி ஐயாயிரம் ஆண்டுகால உலக ஓழுங்குக் கோட்பாடானது முற்றிலும் புதிதான கருத்தாக்கம் அல்ல. மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ் என்போரால் ஏற்கெனவே ஸ்தாபிக்கப்பட்டு விட்ட கருத்தை, புதிய பதங்களுக்கு ஊடாக வும், சில புதிய வகைப்படுத்தல் களுக்கூடாகவும் கூறுவதன் மூலம், ஒரு புதிய கண்டுபிடிப்புப் போல் தோற்றுமளிக்கலாம். உண்மையில்,

எங்கெல்ஸ் எழுதிய 'குடும்பம், தனிச்சொத்து, அரசு என்பனவற்றின் தோற்றும்' என்ற நூலானது, மேற்படி ஜயாயிரம் ஆண்டுகால சமூக அமைப்பின் தொடர்ச்சி பற்றிய கருத்தாக்கத்தைக் கொண்டுள்ளது.

இதேபோல, இன்னொரு கருத்தாக்கத்தையும் நாம் கவனிக்கலாம். சர்வதேச அரசியல் வலைப்பின்னல் கோட்பாடு என்ற கருத்து, சர்வதேச அரசியல் ஆய்வில் முற்றிலும் புதிதான ஒரு விடயம்போல எழுதப்பட்டும் பேசப்பட்டும் வருகின்றது. ஆனால், மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ் என்போரால் எழுதப்பட்ட கொம்யூனிஸ்ட் அறிக்கை, இத்தகைய வலைப்பின்னல் வாதத் திற்கான அடிப்படைகளைப் பெரிதும் கொண்டுள்ளது. உண்மையில், இன்றைய உலக ஒழுங்கானது சமூக, பொருளாதார, அரசியல் அர்த்தத்தில் ஜயாயிரம் ஆண்டுகால பொதுப்போக்கின் விம்பமாய் உள்ளது என்ற எண்ணக்கருவினூடாகப் பார்க்கப் படும்போது, செயல்பூர்வமான புதிய பரிமாணங்களை எட்ட உதவும். உற்பத்திமுறைகளில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருந்தாலும் கூடத் தனி உடைமை, ஆண்வழிச் சமூகம் அல்லது ஆண்மேலாண்மைச் சமூக சிந்தனை, உலகளாவிய வர்த்தக ஒழுங்கு என்பன தொடர்ந்தும் ஒவ்வொரு தளத்திலும் தம்மை நிலை நிறுத்திவருகின்றன. நிலப்பிரபுத்துவம் முடிந்த முதலாளித்துவத்தி லும் சரி, முதலாளித்துவம் ஒழிக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படும் சோசலிசத்திலும் சரி, ஆண்மேலாதிக்கம், உலகளாவிய வர்த்தகம், நாடுகளுக்கிடையேயான வர்த்தகப் பொருளாதாரம் என்பன தொடர்ந்தும் புதிய, புதிய தளங்களில் புதுவடிவம் பெற்றே வருகின்றன.

சோசலிச அரசுகளுக்கிடையேகூட வர்த்தக, பொருளாதார உறவே நிலவின என்பதும், இப்போது முற்றிலும் வர்த்தக உலக ஒழுங்கையே முன்னாள் 'சோசலிச' அரசுகளும், இன்னாள் 'சோசலிச' அரசுகளும், உலகளாவிய அளவிலும் தமக்கிடையேயும் பின்பற்றி வருகின்றன. ஆதலால், இதுவரை உலகப் பொருளாதார ஒழுங்கானது இன்னும் சோசலிசப் பொருளாதார உலக ஒழுங்காக அமையாது, வர்த்தக, முதலாளித்துவ-ஏகாதி பத்திய ஒழுங்காகவே இருந்து வருகின்றது. சந்தைக்கு வந்தால் தொப்பி வெள்ளையோ, சிவப்போ அது வர்த்தகத் தொப்பிதான். சிவப்புத் தொப்பி என்பதற்காக, அது சோசலிசத் தொப்பி ஆகிவிட முடியாது. அதைச் சோசலிசம் என்று சொல்லாமல், வேண்டுமென்றால் சிவப்புத் தொப்பி வர்த்தகம் என்றோ அன்றி சிவப்புத் தொப்பி ஏகாதி பத்தியம் என்றோ கூறலாம்.

முதலாளித்துவ-ஏகாதி பத்திய கட்டமைப்பானது காலத்துக் கேற்பத் தன்னைப் புதுப்பித்தும் தக்கவைத்தும் கொள்கின்றது.

பொருளாதார வளர்ச்சிக் கட்டத்திற்குப் பொருத்தமான வகையில் அது அரசியலை வடிவமைத்துக் கொள்கின்றது. ஆனால், சோசலிச் நிர்மாணிப்பானது அத்தகைய பொருளாதார வளர்ச்சிக் கட்டங்களுக்கும் மாற்றங்களுக்கும் ஏற்றாற்போலத் தன்னை மறுகட்டமைப்புச் செய்துகொள்வதில்லை. மார்க்ஸின்குப் பின் வெளின் அவ்வாறு ஏகாதிபத்திய வளர்ச்சி நிலைக்கு ஈடுகொடுக் கக்கூடிய வகையில் சோசலிசத்தைத் தகவமைத்தார் அல்லது அதை மறுகட்டமைப்புச் செய்தார். மார்க்சியத்தைப் புதுப்பித்த விவகாரத்தில், நான்கு விடயங்களை வெளின் மாற்றத்திற்குள் எடுக்கினார். அவையாவன:

1. முதலாளித்துவ சகாப்தத்திற்கு உரிய மார்க்சியத்தை ஏகாதிபத்திய சகாப்தத்திற்கு உரியதாகத் தகவமைத்தமை.
2. தேசியஇனப் பிரச்சினையில் சயநிர்ணய உரிமைக் கோட்பாட்டை முன்வைத்தமை.
3. விவசாயிகளைப் புரட்சியுடன் இணைத்தமை.
4. ஜனநாயக மத்தியத்துவ கட்சிமுறை.

மொத்தத்தில் முதலாளித்துவ தனியுடைமைமுறையானது ஸாபநட்டக் கணக்குகளுடன் ஒரு ஜீவியாகச் செயற்பட்டு, காலத்திற்கேற்பத் தன்னைத் தகவமைக்கும் வரலாற்றைக் கொண்டுள்ளது. ஆனால், சோசலிச் அமைப்பானது தன்னைத் தகவமைக்காது இரும்புப்பிடிக்குள் வளர்ச்சி இன்றி, தற்கொலை செய்துகொள்கின்றது. ஆண்வழி, தனியுடைமை, மேலாதிக்க அபிலாசையே கடந்த ஜயாயிரம் ஆண்டுகால மனிதகுல கலாசாரமாக இருந்து வருகின்றது. அதிகாரத்திற்கு வரும் சோசலிஸ்டுகளும் மேற்படி இந்த ஜயாயிரம் ஆண்டுகால கலாசாரத்தின் கைதிகள்தான். அதிகார ஆசை, இரும்புப்பிடி என்பன இவர்களின் பண்பாடாய் உள்ளது. முதலாளித்துவ அமைப்பில் இத்தகைய அதிகார ஆசையை, அதிகார சுக்ததைப் பகிர்ந்துகொள்ள ஓர் அரசியல் களம் இருக்கின்றது. உதாரணமாக, அமெரிக்காவில் இரண்டு தடவைகளுக்கு மேல் ஒருவர் ஜனாதிபதியாக இருக்கமுடியாது. ஒருவருக்கு ஒரு வாய்ப்பு தோல்வியில் முடிந்தால், மறுவாய்ப்பு மறுக்கப்படுகின்றது. பிரித்தானியா, ஜப்பான் போன்ற நாடுகளில் பதவிக்கு வரும் பிரதமர்கள் காலத்தின் பெயராலோ, திறமையின்மையின் பெயராலோ அன்றி பிரச்சினையின் பெயராலோ பதவியில் இருந்து மாற்றப்பட்டு விடுகின்றனர். முதலாளித்துவ நாடுகளில் பதவியில் இருப்போரை ஊடகங்கள் பதவி இறக்கவோ அன்றி

கட்டுப்படுத்தவோகூடியவையாக உள்ளன. இவை ஏதோ விதத்தில், காலத்திற்கேற்ப முதலாளித்துவத்தை நெகிழ்ச்சிக்கு இட்டுச் செல்கின்றன. ஆனால், சோசலிச் அமைப்பில் ஒருவர் பதவிக்கு வந்தால், அவர் ஆயுட்காலத் தலைவர் ஆகிவிடுகிறார். அவர்கள் தமது அதிகார சுகத்தைப் பேணுவதற்கு அமைப்பையே இரும்புப்பிடிக்குள் கொண்டுவந்து விடுகிறார்கள். அத்தகைய இரும்புப்பிடிக்குள் சோசலிச் அமைப்பானது நசிந்து மரண மடைந்துவிடுகின்றது. ஆதலால், சோலிசத்துக்குள் உள்ள முதலா வது பிரச்சினை, அதன் சூழலை சோசலிசம் உயிர்வாழக்கூடிய நெகிழ்ச்சிக்குத் தள்ளுவது. புதிய சிந்தனையைப் பாயவிடுவது, தலைமைத்துவ எதேச்சாதிகாரத்தையும், அதன் இரும்புப்பிடியையும் இல்லாது செய்வது என்பன முன்நிபந்தனைகளாய் உள்ளன. சீனாவில், ஓர் அம்சத்தில் தற்போது வரவேற்கத்தக்க மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது. ஒருவர் பத்து ஆண்டுகள் மட்டும்தான் தலைமை தாங்கலாம் என்ற ஏற்பாடு தற்போது ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

லெனினுக்குப் பின்பு பொதுவில் சோசலிசம் இரும்புக் கரத்துள் அகப்பட்டதுடன், தன்னைக் காலத்திற்கேற்ப தகவமைப் பதற்குப் பதிலாகத் தற்கொலை செய்தும் கொண்டது. லெனினுக்குப் பின்னான வளர்ச்சிகளை கருத்தில்கொண்டு சோசலிசத்தை தகவமைக்க வேண்டும் அல்லது மறுகட்டமைப்புச் செய்ய வேண்டும் என்ற வாதம் அறிவியல் உலகில் இப்போது ஒங்கி ஒலிக்கத் தொடங்கியுள்ளது.

பொருளாதார முன்னணி நிபுணரும் பொருளியல் பேராசிரியருமான பிரதாப் பட்நாயக் என்பவர் மார்க்சியத்தின் மறுகட்ட மைப்பிற்காக முன்வைக்கும் வாதத்தை நோக்குவோம். “மூலதனம் மையப்படுத்தப்படும் போக்கானது, லெனின் கூறியதைவிடப் பல மடங்கு சென்றுவிட்டது. இதில் குறிப்பிட வேண்டியது என்னவெனில், லெனின் வரையறுத்துக்கூறிய எல்லைக்குள் மட்டும் நில்லாமல், அதையும் தாண்டிச்சென்றுவிட்டது என்பது தான். ஜேர்மன் நாட்டில் செயல்படும் மூலதனமானது மையப் படுத்தப்பட்டு ஜேர்மன் மூலதனம் என்பதாகவும், பிரித்தானியா வில் செயல்படும் மூலதனமானது மையப்படுத்தப்பட்டு பிரித்தானிய மூலதனம் என்பதாகவும் மாறி, லெனின் கூறியபடி ஒவ்வொன்றும் பகைமையுடன் செயற்படுகின்றது என்று கூற முடியாது. ஒவ்வொரு நாட்டின் மையப்படுத்தப்பட்ட மூலதனத் துடன் பகைமையுடன் செயற்படுவதை மறுதலிப்பதாகவும், பகைமையை மட்டுப்படுத்துவதற்கு ஏதுவாகவும் எல்லா நாட்டு மூலதனத்தையும் உள்ளடக்கிய ஒரு உலகமயமாக்கப்பட்ட மூலதனமாக உருவெடுத்துவிட்டது. லெனின் காலத்தில் நடை பெற்றதுபோல மையப்படுத்தல் என்பது வெறும் அளவுரீதியாக

நடைபெறும் மாற்றம் மட்டுமில்லை, மாறாக, தன்மைர்தியாகவும் நடைபெறும் மாற்றமாகவும் ஆகிவிட்டது.”

“... ஏகாதிபத்திய நாடுகள் குறிப்பிடத்தக்க அளவு ஒற்றுமையுடன் செயற்படும் சூழலில் செயலாற்றுகின்றன. அதற்காக ஏகாதிபத்திய நாடுகளுக்கு இடையேயான பகை நீங்கிவிட்டது என்று அர்த்தப்படுத்தக்கூடாது.”

“புதியதொரு கோட்பாட்டு உருவாக்கம் தேவைப்படுகின்றது. இப்படி உருவாக்கப்பட்ட கோட்பாடே புரட்சிக்கான நடைமுறைத் தந்திரத்தையும், நீண்டகாலத் திட்டத்தையும் உருவாக்குவதற்கான அடிப்படையாக இருக்கும். சுருக்கமாகக் கூறினால், வெளின் காலத்தில் உருவான கோட்பாட்டு இடைவெளிகளை அவருடைய ‘ஏகாதிபத்தியம்’ [பற்றிய நூல்] எப்படி இட்டு நிரப்பியதோ, அதேபோல் தற்போது உருவாகியுள்ள கோட்பாட்டு இடைவெளிகளையும் இட்டு நிரப்பி மார்க்சியத்தை மறுகட்டமைப்புச் செய்ய வேண்டும்.”

ஏகாதிபத்தியத்தின் தற்போதைய நிலைபற்றியும், புரட்சிக்கான மறுகட்டமைப்பின் தேவைபற்றியும் பிரதாப் பட்நாயக் சரியாகவே எடுத்துக்கூறுகிறார். உலகமயமாக்கப்பட்ட இன்றைய ஏகாதிபத்தியமபற்றியும், அதற்கான உலகளாவிய தலைமை அரசுபற்றியும் இவர் கருத்தை முன்வைக்கின்றார். வெளின் காலத்தில் அரசுகளுக்குள் தனித்தனியே ஏகாதிபத்தியங்கள் எழுந்து, அவை ஒன்றுடன் ஒன்று போட்டியிட்டதற்குப் பதிலாக, இன்று உலகமயமாக்கப்பட்ட நிதிமூலதனமும் உலகமயமான ஏகாதிபத்தியமும் எழுந்து, அரசுகளுக்கிடையே சமரசத்தையும் கூட்டான பங்கீட்டையும் கொண்டுவந்துள்ளமைபற்றிய கருத்தை இவர் முன்வைத்துள்ளார்.

உலக ஏகாதிபத்தியத்தின் பங்குதாரர்களாய் ஏகாதிபத்திய அரசுகள் பல இப்போது உருவாகியுள்ளன என்ற கருத்தின்படி, அத்தகைய அரசுகளைச் சரிவர அடையாளப்படுத்தி, அதன் மூலம் மறுகட்டமைப்பிற்கான கருத்துருவாக்கம் செய்யப்பட வேண்டியுள்ளது. அதேவேளை, தேசிய இனங்களின் அல்லது தனித்துவமான அடையாளங்களைக் கொண்ட இன, மத, மொழிக்கூறுகளின் பிரச்சினைகளையும் மறுகட்டமைப்பிற்கான விவாதத்தில் சரிவர ஒருங்கிணைக்க வேண்டியதும் அவசியம். மொத்தத்தில், இயங்கியல் வரலாற்று வளர்ச்சிப் போக்கின்படி அல்லது வரலாற்றில் ஏற்பட்ட இள்ள வளர்ச்சி நிலையின்படி, மறுகட்டமைப்பு அவசியம் என்ற பொதுக்கருத்து முற்றிலும் ஏற்படையதாய் இருக்கும். அதேவேளை, எவ்வாறு மறுகட்ட

மைப்புச் செய்வது என்ற கருத்துருவாக்கம் மிகவும் ஆழமானதா யும், மேற்கொண்டு அது வடிவமைக்கப்பட வேண்டியதாயும் உள்ளது.

வரலாற்றுப்போக்கின் காலகட்டவளர்ச்சிக்கு ஏற்ப முதலா ஸித்துவ ஏகாதிபத்தியமானது தனது தேவைக்கேற்பத் தன்னைச் சீர்செய்து, அதன்பொருட்டுத் தொடர்ச்சியான மறுகட்ட மைப்பை மேற்கொண்டுவரும் அதேவேளை, சோசலிசமும் அதற்கு ஈடு கொடுக்குமுகமாகத் தன்னை மறுகட்டமைப்புச் செய்ய வேண்டிய யுகம் இது.

வெளின் காலத்தில் காணப்பட்டதுபோல, பிரதானமாகத் தனி அரசுகளுக்குரிய ஏகாதிபத்தியமாக அன்றி, இன்றைய காலம் பல அரசுகளை ஒன்றுதழுவிய பல அரசுகளின் நலன் களுக்கும் பொதுவான ஏகாதிபத்தியமுறைமை வடிவம் பெற்று வரும் யுகமாய் உள்ளது. பல அரசுகள் கூட்டாய் ஓர் அரசின் முதன்மையை அங்கீகரித்து, ஏகாதிபத்திய நலன்களைத் தமிழ் டையே பங்குபோடும் யுகமாய் உள்ளது. மீண்டும் பிரதாப் பட்நாயக்கின் கருத்தை நோக்குதல் பொருத்தம். “எந்தவொரு மூலதனத்திற்கும் அரசின் ஆதரவு அவசியமாகிறது என்பதால், சர்வதேச அளவில் இடம்பெயரும் மூலதனத்திற்கும் சர்வதேச அளவில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் ஏதாவதொரு அரசின் ஆதரவும் தேவைப்படுகின்றது. உலகளாவிய அரசு என்பது இல்லாததால், மூலதனத்திற்கு அரசு ஆதரவு கிடைக்கவேண்டுமென்றால், அது உலகம் முழுவதில் இருந்தும் திரட்டப்பட்ட மூலதனமாகவே இருக்கவேண்டும். எனவே, நிதிமூலதனமானது ஒருவித மாறுபட்ட கலவையாக, பல நாடுகளில் இருந்து திரட்டப்பட்ட கூட்டாகச் (Block) செயற்படவேண்டி இருப்பதால், ஏகாதிபத்திய உட்பகை மட்டுப்படுத்தப்பட்டு ஒற்றுமை யுடன் செயலாற்றவேண்டி இருக்கின்றது. அதுவும் ஏதாவதொரு நாட்டின் தலைமையில் செயலாற்ற வேண்டும். அது, அமெரிக்கா என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.”

உலகம் முழுவதற்கும் பொதுவான ஒரேயொரு ஏகாதிபத்திய வர்த்தகப் பொருளாதார நிதிமூலதன ஒழுங்கே உண்டு. இந்த உலகளாவிய ஏகாதிபத்திய ஒழுங்கிற்கு அமெரிக்க அரசு தலைமை தாங்குகின்றது. இந்த ஏகாதிபத்திய வர்த்தக ஒழுங்கின் முக்கிய பங்குதாரர்களாய் ஜப்பான், சினா, ஐரோப்பிய ஒன்றியம், இந்தியா, ரஷ்யா, பிரேசில் என்பன உள்ளன. உலகளாவிய அளவில் எந்தவொரு அரசு வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டாலும், அந்த அரசு ஏகாதிபத்தியத்தின் பங்குதார அரசாகவே அமையும். இவ்வாறு, இந்த உலகம், அமெரிக்கா தலைமையில் ஏகாதிபத்திய அரசுகளுக்கிடையே பங்குபோடப்பட்டுள்ளது.

இந்த ஏகாதிபத்திய அரசுகளுக்கிடையே முரண்பாடுகள் உள்ளனவே ஆயினும், ஏகாதிபத்திய நலன்களின் பொருட்டு அமெரிக்கா-ஜப்பான்-சீனா-இந்தியா-ரஷ்யா-ஜோப்பிய ஒன்றியம் போன்ற நாடுகளுக்கிடையே அடிப்படைச் சமரசம் உண்டு. இவர்களுக்கிடையேயான முரண்பாடுகள் என்பன ஏகாதிபத்திய பொருளாதார அமைப்பிற்கு எதிரான முரண்பாடு கள் அல்ல. மாறாக, உலகளாவிய ஏகாதிபத்தியத்தில் யார் கூடிய பங்கைப் பெறுவது என்ற போட்டியுடன், அந்த உலகளா விய ஏகாதிபத்தியத்திற்கு யார் தலைமை தாங்குவது என்ற முரண்பாடுமேயாகும்.

அமெரிக்கா ஓர் அரசு மட்டுமல்ல, ஏகாதிபத்திய அரசும் கூட. உலகளாவிய வர்த்தகத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் அனைத்து முன்னணி அரசுகளும், உலகளாவிய ஏகாதிபத்தியத்தின் முன்னணி அரசுகளே ஆகும் என்ற உண்மையை நாம் கருத்தில் எடுத்தல் அவசியமாகும். அதாவது, இன்றைய ஏகாதிபத்தியம் உலகளாவிய பொது ஏகாதிபத்தியம். அதன் முதுகெலும்பு வர்த்தகம். எனவே, உலக வர்த்தகம் என்பது உலக ஏகாதிபத்தியம் என்பதாகும். இதுவே நிதிமுலதனத்திற்கான ஊற்று. ஆதலால், சோசலிசத்திற்கான மறுகட்டமைப்பு என்பது மேற்படி உலகளா விய அனைத்து ஏகாதிபத்திய அரசுகளின் அரசியல் பொருளாதார நலன்களுக்கும் மாற்றானவையாக வடிவமைக்கப்பட வேண்டியதாய் உள்ளது.

பொருள் உற்பத்தியும் முதலாளித்துவமும் பெருமளவு தேசியத்தன்மையுடன் இருந்த தசாப்தத்தில், முதலாளித்துவத் திற்கு உள்நாட்டு அரசுகள் தலைமை தாங்கின. அதேவேளை, முதலாளித்துவம் உள்நாட்டு எல்லைக்குள் ஏகாதிபத்தியமாய் உருத்திரண்டு, அந்த அரசின் அடிப்படையில் எல்லை கடந்து, தனது ஏகாதிபத்தியத்தை விரிவாக்கத் தொடங்கிய அந்தத் தொடக்கால தசாப்தத்தில், உள்நாட்டு அரசுகள் ஏகாதிபத்தியத் திற்குத் தலைமை தாங்கின. இது, முதலாம் உலகப் போருக்குச் சற்று முன்பிருந்து இரண்டாம் உலகப் போர்வரையான காலம் ஆகும். ஆனால், தேசிய எல்லைகளைக் கடந்த உலகளாவிய வர்த்தகத்திற்கூடாக ஏகாதிபத்தியம் உலகளாவிய பரப்பைத் தழுவியபோது, அந்த உலகளாவிய ஏகாதிபத்திய நலனைக் காக்க, ஏகாதிபத்திய அமைப்பிற்கு உலகளாவிய அரசு தலைமை தேவைப்பட்டது. உலகளாவிய ஓர் உலக அரசு இல்லாது, பல அரசுகள் இருக்கும் சூழலில், அந்தப் பல அரசுகளுள் ஒன்று தலைமை ஸ்தானத்தை வகிக்கவேண்டிய அவசியம் ஏகாதிபத்தியத்திற்கு உண்டு. அந்த அவசியத்தின் பேரில், அமெரிக்க அரசு ஏனைய அரசுகளுடன் ஒரு சமரசத்திற்கு உட்பட்டுத் தலைமை தாங்குகின்றது. அமெரிக்காவின் ஏகாதிபத்திய வளர்ச்சி

நிலையினால் இத்தலைமை அமெரிக்காவின் கைக்குப் போவதே சாத்தியமாகியது. ஆனால், ஏனைய ஏகாதிபத்திய பங்குதார முன்னனி அரசுகள், தமது ஏகாதிபத்திய வளர்ச்சிகளை முன்தள்ளி, ஏகாதிபத்தியத்திற்கான தலைமையைத் தத்தம் கைக்கு எடுக்க முயல்கின்றன. இந்த வகையில் அரசு-உலக அரசு என்பதுபற்றிய கோட்பாட்டை நாம் சிரத்தையுடன் ஆராய வேண்டும்.

அரசு என்பது, “ஆனும் வர்க்கத்தின் ஒடுக்குமுறை இயந் திரம்” என்கின்றது மார்க்கியம். அது சரியானதே. அதன் அடிப்படையில் பார்க்கும்போது மக்களின் உழைப்புச்சக்தியை ஆனும் வர்க்கம் உறிஞ்சிக்குடிப்பதற்கான ஒரு கருவியாகவே அரசு இயந்திரம் தோற்றம் பெற்றது. உழைப்புச்சக்தியை மார்க்கியம் உயிருள்ள உழைப்பு, உயிரற்ற உழைப்பு என இரண்டாக வகுக்கிறது. உயிருள்ள உழைப்பு என்பது உயிருள்ள மனிதனின் நேரடி உழைப்புச் சக்தியாகும். உயிரற்ற உழைப்பு அல்லது சேகரிக்கப்பட்ட உழைப்பு என்பது இயந்திரங்களும் கருவிகளும் மற்றும் தொழில்நுட்ப சாதனங்களுமாகும் என்பது முன்னரே அவதானிக்கப்பட்டது.

கைத்தொழில் புரட்சி நிகழும்வரை, உயிருள்ள உழைப்பை உறிஞ்சுவதே அரசு இயந்திரத்தின் பிரதான பணியாய் இருந்தது. கைத்தொழில் புரட்சியின் பின்பான இயந்திரசாதனங்களின் வரவுடன் உயிரற்ற உழைப்புத் தலையெடுக்கத் தொடங்கியது. உயிருள்ள உழைப்பின்றி, உயிரற்ற உழைப்பு செயற்படமுடியாது. எனினும், உயிருள்ள உழைப்பின் அளவைவிடவும் உயிரற்ற உழைப்பின் அளவு கூட்டுவேகத்தில் வளரத்தொடங்கியது. இதனால், உயிரற்ற உழைப்பு அரசு இயந்திரத்தின் முக்கிய சக்தியாய் உருப்பெறத் தொடங்கியது. உயிருள்ள உழைப்பை அரசு இயந்திரம் உறிஞ்சும்போது அந்தச் சுரண்டல் வலியுள்ள தாக இருந்தது. ஆனால், உயிரற்ற உழைப்பை அரசு இயந்திரம் உறிஞ்சும்போது அந்தச் சுரண்டலின் வலி உணரப்படுவதில்லை. இந்திலையில், உயிரற்ற உழைப்பை ஆனும் வர்க்கம் தனது கையில் வைத்திருப்பதன் மூலம் வலியற்ற சுரண்டலை மேற் கொண்டு தன்னைப் பலப்படுத்த முடிகின்றது. இதனைச் சுற்று விரிவாக ஆராய்வோம்.

உயிரற்ற உழைப்பு என்பது மனிதகுலத்தின் இலட்சக்கணக் கான ஆண்டுகால திரட்டப்பட்ட உழைப்பாகும். இயந்திரங்களும் கருவிகளும் ‘உடலின் நீட்சி’. கைத்தடி கையின் நீட்சி. தொலைக்காட்சி கண்ணின் நீட்சி. வாளனாலி செவியின் நீட்சி. கணினி மூளையின் நீட்சி. ஆதலால், நாம் கூறும் தொழில்நுட்பம் என்பது நீண்டகால உழைப்பின் திரட்சியாகும். ஏவுகணை

(Rocket) என்பது அம்பு வில்லுக்குக் கடமைப்பட்டதாகும். எனவே, இலட்சக் கணக்கான ஆண்டுகால மனித உழைப்பில் இருந்து எந்தவொரு கருவியையும் இயந்திரத்தையும் தொழில்நுட்பத்தை யும் பிரித்துப் பார்க்க முடியாது. உயிரற்ற உழைப்புச் சக்தி என்று சொல்லப்படும் இத்தகைய தொழில்நுட்ப சாதனங்களை ஆளும்வர்க்கம் அபகரித்துத் தனது கையில் வைத்திருப்பதன் மூலம் திரண்ட உழைப்புச் சக்தியை பரந்த மனிதகுலத்திற்கு உரியதாக்காது, அதன் பலாபலன்களைத்தான் அனுபவிக்கும் நிலை தோன்றியது. அரசு அதிகாரத்தின் வாயிலாகத் திரண்ட உழைப்புச் சக்தியைத் தமது கையில் வைத்திருக்கும் ஆளும் வர்க்கமானது மக்களைக் கிளர்ந்தெழுவிடாது தடுப்பதற்காக மேற்படி உழைப்புச் சக்தியின் பலாபலனில் ஒரு பகுதியை மட்டும் மக்களுக்கு அள்ளித்தெளிப்பதன் மூலம் தமது அரசு இயந்திரப்பிடியைப் பாதுகாத்துக்கொள்கின்றது.

வரலாற்றில் இது மக்கள் யுகம் என்பதால் மக்களைக் கோபமடையாது தடுத்துவைத்திருக்க மேற்படி உழைப்புச் சக்திச் சுரண்டவில் ஒரு பகுதியைப் பொதுநல் அரசு (Welfare State) என்ற அமைப்பின் மூலம் 'மக்கள் நலன்பேண்' சேவைகளை அரசு செய்து, தனது ஆதிக்கத்திற்குரிய அரசு இயந்திரத்தைப் பாதுகாத்துக்கொள்கின்றது. வளர்ந்த நாடுகள் தொழில்நுட்பத் தைத் தமது பிடியின் கீழ் வைத்திருந்து, ஏனைய நாடுகளைக் கட்டுப்படுத்துவதன் அடிப்படையும் இதுவே. ஆகலால், உயிரற்ற உழைப்பைச் சுரண்டுவது என்பது, புவி அடங்கலுமான இலட்சக் கணக்கான ஆண்டுகால மனித உழைப்பைச் சுரண்டலாகும். உயிருள்ள உழைப்புச்சக்தி சுரண்டலைவிடவும் மேற்படி உயிரற்ற உழைப்புச்சக்தியை சுரண்டுவதன் மூலமே அரசு தனது பலத்தை பெருக்குகின்றது. இந்த உயிரற்ற உழைப்புச்சக்தி முழு மனித குலத்திற்கும் உரியது. இந்த உயிரற்ற உழைப்புச்சக்தியின் பலாபலன்களை மக்கள் ஓய்வாயும், வளர்ந்தவாகவும் மகிழ்ச்சிப் பெருக்காகவும் அனுபவிக்க வேண்டும். மாறாக, அரசு இயந்திரத்தின் மூலம் அத்தகைய உழைப்புச்சக்தி ஆளும் வர்க்கத்தினதும் ஆளும் குழாத்தினதும் வளமாய் அபகரிக்கப்பட்டு, அத்தகைய வர்க்கத்தின் போகத்திற்கு இந்த உலகையும், பூமிக்கு வெளியேயான சக்திகளையும் பிரயோகிப்பதற்கான கருவியாக்கப்பட்டு விட்டது.

இந்த வகையில் இன்றைய சுகாப்தத்திற்குரிய அரசை உயிரற்ற உழைப்புச்சக்தி பிரயோகத்தினாடாக அதிகம் புரிந்து கொள்ள வேண்டியுள்ளது. இயந்திர சாதனங்கள், கணினி வகைகள், தகவல் தொழில்நுட்பம், அனு தொழில்நுட்பம், உயிரியல் மரபனுத் தொழில்நுட்பம் என்பன தொழில்நுட்பத் துறை

சார்ந்து புரட்சிகர வளர்ச்சியடைந்து செல்கின்றன. இத்தகைய தொழில்நுட்பங்கள் ஆளும் வர்க்கத்திற்கும் அதன் அரசு இயந்திரத்திற்கும் பெரும் பணியாற்றும் நிலையே இன்று பெரிதும் காணப்படுகிறது. இத்தகைய தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி ஏகாதிபத்தியத்திற்கு உறுதுணையாக்கப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய உயிரற்ற உழைப்பினாடாகவே ஏகாதிபத்தியம் தன்னை அதிகம் அரணமைக்கின்றது. ஆதலால், அரசு-உயிரற்ற உழைப்பு இரண் டையும் சரிவரக் கருத்தில்கொண்டு சோசலிசத்திற்கான மறு கட்டமைப்பை நிர்மாணிக்க வேண்டும். அதேவேளை, ஏகாதி பத்தியம் திறமையான நிறுவனங்கட்டமைப்பு உத்திகளினாலும், ராஜதந்திர அரசியல்நுட்ப உத்திகளினாலும் தன்னைப் புனர் நிர்மாணம் செய்து வருகின்றது. ஆதலால், சோசலிசத்திற்கான மறுகட்டமைப்பு என்பது மேற்படி உத்திகளையும் அதிகம் கருத்தில் எடுத்து, தன்னை வடிவமைக்கவேண்டி உள்ளது.

தேசிய விடுதலைப் போராட்டங்களையும், தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையையும் வெளின் ஆதரித்ததன் மூலம் ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிரான ஒரு மக்கள் போராட்டத்தைத் தோற்றுவித்தார். வெளினது மேற்படி கொள்கையினாலும் நிலைப்பாட்டினாலும் ஏகாதிபத்தியம் உள்ளும் புறமும் பலவீனப் படலாயிற்று. தேசிய சுயநிர்ணயத்தை அங்கீகரித்தமை என்பது முதலாவது அர்த்தத்தில் மனிதகுல வரலாற்று வளர்ச்சிக்கான ஒரு வழிமுறையாய் அமைந்தது. கூடவே, அவ்வழிமுறையானது ஏகாதிபத்திய அரசுகளைப் பலவீனப்படுத்துவதற்கான ஓர் உத்தியாகவும், ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிரான ஒரு யுத்தமுறையாகவும் அது அமைந்தது. பாரம்பரிய இடதுசாரிகள் மட்டுமன்றி, மறுகட்டமைப்புவாதத்தை ஏற்றுக்கொண்ட இடதுசாரிகளும்கூட, தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமைக்கான விடுதலைப் போராட்டங்களைப் ‘பிரிவினெவாதம்’ என இலகுவாகக் கொச்சைப்படுத்தும் அபாயம் தொடர்கின்றது. சோசலிச அரசுகள் என அழைக்கப்படும் சீனா, கியூபா போன்ற அரசுகளின் நிலைப்பாடும் இவ்வாறே உள்ளது.

ரஷ்ய சாம்ராஜ்யத்தில் இருந்து விடுதலை பெற்று பதினான்கு புதிய அரசுகள் உதயமாகின. யூகோஸ்லாவியாவிலிருந்து விடுதலை பெற்று ஐந்து அரசுகள் உதயமாகின. எரித்திரியா விடுதலை பெற்றது. கிழக்குத் தீமோர் விடுதலை பெற்றது. இவை அனைத்தையும் ‘பிரிவினெவாதம்’ எனக் கொச்சைப்படுத்த முடியாது. தமக்கு நன்மை அளிப்பதில் இருந்து விலகிச் செல்ல ஒருபோதும் உயிரியல் யதார்த்தம் இடமளிக்காது. மேற்படி இனங்கள்மீது ஒடுக்குமுறைகள் நிகழ்ந்தமையால், அவர்கள் பிரிந்துசெல்ல நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டார்கள். எது தீங்கானதோ,

எது ஒருவனுக்கு வேதனை அளிக்கின்றதோ, அதிலிருந்து அவன் விலகிச்செல்ல விரும்புவது இயல்பு. ஒடுக்குமுறை நிகழுமாயின், அதிலிருந்து ஒடுக்கப்படுபவன் விடுதலை பெறத் துடிப்பது தவிர்க்கமுடியாதது.

மிலோசோவிக் தலைமையிலான சேபியர்களின் பொஸ்னிய மூஸ்லிம்கள்மீதான இன ஒடுக்குமுறையானது, ஹிட்லர் தலைமை யிலான நாசிகளின் யூதர்மீதான ஒடுக்குமுறையிலிருந்து பண்புாதி யாக வேறுபட்டதல்ல. மூஸ்லிம் மக்கள்மீதான பாரிய இனப்படு கொலைகளுக்கு அப்பால் அவர்களை இனமாற்றம் செய்வதற் காக, மூஸ்லிம் பெண்களைச் சேபிய இராணுவத்தினர் கட்டாய பாலியல் வல்லுறவின் மூலம் கருத்தரிக்கச்செய்த வேலைத்திட்ட மானது வரலாற்றில் ஹிட்லரையும் விஞ்சிய இனவிரோத நடவடிக்கையாகும். இந்திலையில் மூஸ்லிம் மக்களுக்கு, பிரிந்து செல்வதைத்தவிர வேறு வழி இருந்திருக்கமுடியாது. மேற்படி மூஸ்லிம் மக்கள்மீது முழு அளவிலான இராணுவ நடவடிக்கை கள் கட்டவிழ்த்துவிடப்பட்டபோது சீனாவோ, சியூபாவோ அன்றி ரஷ்யாவோ அவ்வாறு ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு உதவ வில்லை. மாறாக, ரஷ்யாவின் ஆதரவு மிலோசோவிக்குக் கிடைத்துவந்ததுடன், சீனா, அதனை ஓர் உள்நாட்டுப் பிரச்சினை என்று கூறிக்கொண்டிருந்தது. நேட்டோவின் உதவி, மேற்குலகின் ஆதரவு மூஸ்லிம் மக்கள் பக்கம் அமைந்தபோது, மூஸ்லிம் மக்களை ஏகாதிபத்தியத்தின் வலைக்குள் வீழ்ந்தவர்கள் என்று மரபுவழி இடதுசாரிகள் வர்ணித்ததுடன், மூஸ்லிம்களைப் ‘பிரிவினைவாதிகள்’ என்றும் முத்திரைகுத்தினர்.

அப்பிரச்சினையினை ஒட்டி மேற்குலகுக்கும் நேட்டோவுக் கும் பல நலன்களும் உள்ளோக்கங்களும் இருந்தன என்பது உண்மைதான். இங்கு முதலில் கருத்தில் எடுக்கப்பட வேண்டியது மிலோசோவிக்கின் மிருகத்தனமான ஒடுக்குமுறையே தவிர, அதன் விளைவான போராட்டமல்ல. ஒடுக்கப்படும் மக்களுக்கு யார் கைகொடுக்க முன்வந்தாலும் அவர்கள் அதனை ஏற்பார்கள். அதுவும், மிலோசோவிக்கின் மிருகத்தனமான ஒடுக்குமுறையின் மத்தியில் அமெரிக்கா ஆதரவளிக்க முற்பட்டபோது, அதனை மூஸ்லிம் மக்கள் விரும்பி ஏற்பது தவிர்க்கமுடியாதது. இந்த இடத்தில் ஒடுக்குமுறையாளரான மிலோசோவிக்கின் பக்கம் சாய்ந்த எந்தவொரு ‘இடதுசாரி’ அரசினையும் விட மூஸ்லிம்களுக்கு அமெரிக்கா இரட்சகராகத் தோன்றுவது தவிர்க்கமுடியாதது. ஹிட்லருக்கு எதிராக, அவரது இன அழிப்புக்கு எதிராக, அமெரிக்காவுடன் ரஷ்யா கூட்டுச்சேர்ந்ததையும், அதனை அப்போது ஏனைய இடதுசாரிகளும், சீன கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் ஆதரித்திருந்தமையும் இங்கு கவனத்தில்

எடுக்கத்தக்கவை. அப்படியாயின், மிலோசோவிக்கிள் இன் ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக ‘இடதுசாரி’ அரசுகளும் ரஷ்யாவும் ஏன் செயற்படத் தவறின என்பதுடன் இரண்டாம் உலகப் போர் காலத்தில் இடதுசாரிகள் அமெரிக்காவுடன் கூட்டுச் சேர்ந்ததை முற்போக்கு என்று கூறுவோர், முஸ்லிம் மக்கள் மீதான மிலோசோவிக்கிள் ஒடுக்குமுறையின்போது மறுவளமாக நடப்பது தவறானதாகும்.

ஒடுக்கப்படுவோர் பிரிந்து செல்வது எப்போதும் சரியானது. ஒடுக்குமுறை ஒருபக்கம் படுகொலையாக அமைவதுடன், மொத்தத்தில் அது ஜனநாயக விரோதமானது. எல்லாவற்றிற்கும் ஜனநாயகம் அடிப்படையானது. ஜனநாயகத்தை வளர்க்காமல் சோசலிசத்தைக் கொண்டுவரமுடியாது. மேற்கத்தைய ஏகாதி பத்திய பாரம்பரியத்தில் ஓர் அடிப்படை ஜனநாயக அம்சம் உண்டு. மேற்குலகிடம் குறைந்தபட்ச ஜனநாயகம் உண்டு. மேற்குலக ஜனநாயகத்தில் தேசிய இனங்கள் அல்லது இனக் கூறுகள் குறைந்தபட்ச ஜனநாயக அரவணைப்படுடன் நடாத்தப் படுகின்றன. முதலாளித்துவ அமைப்பினுள் இனப்பிரச்சினைகள் சுமுகமாய்த் தீர்க்கப்பட்டதை வெளின் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

மேற்குலக ஏகாதிபத்தியத்தின் நலன்கள் அவ்வப்போது, ஆங்காங்கே ஒடுக்கப்படும் இனங்களின் நலன்களோடு ஒத்துப் போகின்றன என்பதற்காக, ஒடுக்கப்படும் மக்களின் நலன்களும் உரிமைகளும் தவறானவைகளாயும் எதிர்நடவடிக்கைக்கு உரிய வைகளாகவும் ஆகிவிடமுடியாது. அமெரிக்கா, ஓர் இனப்பிரச்சினையை ஆதரிக்கின்றது என்பதற்காக, அந்த இனத்தின் உரிமைகளை மறுதலிக்கவோ, போராளிகளை ‘ஏகாதிபத்தியத்தின் கைக்கூலிகள்’ என்று முத்திரைகுத்தவோ முடியாது. அமெரிக்கா தனக்குச் சாதகமாய் ஒரு பிரச்சினையைப் பயன்படுத்த முயல் வது அதன் இயல்பு. இங்குள்ள கேள்வி என்னவெனில், அவ்வாறு அமெரிக்கா பயன்படுத்த வழிவகுப்பது எது? ஒடுக்குமுறை இருப்பதால்தான், அவ்வாறு அதனைப் பயன்படுத்த அமெரிக்கா வால் இயலுமாகின்றது. எனவே, ஒடுக்குமுறை நீங்கினால், பயன்படுத்தல் சாத்தியம் இல்லை. இனங்களை ஜனநாயக ரீதியாகச் செயல்பட அனுமதிப்பதன் மூலமே, ஜனநாயக உரிமைகளை உத்தரவாதப்படுத்துவதன் மூலமே, மேற்கொண்டு வரலாற்றை முன்னேற்ற ஏதுவாகும். ஜனநாயகத்தின் முதல்நிலை அலகாய் இனவடிவம் உள்ளதை நாம் கவனித்தல் அவசியம்.

இலங்கைத் தீவில் தமிழ்மூர்ப் போராட்டத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். சிங்கள ஒடுக்குமுறை மிகவும் வெளிப்படையானது. ஆனால், தமிழ்மக்கள்மீதான சிங்கள ஒடுக்குமுறையை ஓர்

‘உள்நாட்டுப் பிரச்சினை’ என வர்ணிக்கும் சீனா, சிங்கள அரசுக்கு ஆயத், பொருளாதார உதவிகளைச் செய்கின்றது. உள்நாட்டுப் பிரச்சினையில் தலையிடமாட்டோம் என்று கூறும் சீன அரசு, சிங்கள அரசுக்கு ஆயுதங்களை விநியோகிப்பது ஓர் அப்பட்டமான தலையீடாகவே உள்ளது. ஒடுக்கப்படு வோருக்கு உதவ மறுத்துவிட்டு, ஒடுக்குவோருக்கு உதவுவது தலையிடாக் கொள்கை ஆகாது. ஏகாதிபத்தியங்களுக்கு எதிராக வும், உள்நாட்டு ஒடுக்குமுறை அரசுகளுக்கு எதிராகவும் லெனின் “பிரிந்து செல்லும் உரிமையுடன் கூடிய தேசிய இனங்களின் சுயநிரணய உரிமை” எனப் பிரகடனப்படுத்தியமையானது உள்நாட்டு அரசியலில் ஒரு வெளிப்படையான தலையீடோதான். அரசியல் சர்வதேச வடிவத்தைப் பெற்ற பின்னர், புரட்சிக்கும் ஐனநாயகத்துக்கும் அத்தகைய நிலைப்பாடு சரியானது.

எந்தவொரு சர்வதேசியவாதியும் ஒடுக்குமுறையை உள்நாட்டுப் பிரச்சினை என்று கூறுமாட்டான். “உலகப் பாட்டாளி களே ஒன்றுபடுங்கள்” என்ற மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ் போன்றோரின் அடிப்படைக் கோஷமானது ஒவ்வொரு உள்நாட்டு அரசியலிலும் தலையிடும் கோஷம்தான். “உள்நாட்டுப் பிரச்சினைகளின் தலையிட மாட்டோம்” என்ற சீனக் கோஷமானது, உண்மையில், ஒடுக்குமுறைகளுக்கு ஆதரவு என்ற பிரகடனமே ஆகும்.

“அரசுக்கும் அரசுக்கும் இடையேயான உறவு” என்ற கோஷத்தை மாலை முன்வைத்தார். ஒருபுறம் உள்நாட்டுப் பிரச்சினைகளில் தலையிடமாட்டோம் என்று கூறிவிட்டு, மறுபுறம் அரசுக்கு உதவி என்பது, அரசு ஒடுக்குமுறைக்கு ஆதரவு என்ற நேரடிப் பங்காளியாகவே அமைகின்றது. “அரசுக்கும் அரசுக்கும் இடையேயான உறவு” என்ற மாலைவின் கோஷம், உண்மையில், லெனின் எழுதிய அரசும் புரட்சியும் என்ற நூலுக்கு நேரெறிரான எதிர்ப் புரட்சிக் கருத்தாகும். ஒடுக்கும் முதலாளித்துவ அரசு இயந்திரத்தை நொருக்குவதுபற்றிய கோட்பாட்டைப் புரட்சிக் கான அடிப்படையாக லெனின் முன்வைத்தார். ஆனால், அத்தகைய ‘அரசுடன் உறவு’ என்ற மாலைவின் கருத்து, உண்மையில், முதலாளித்துவ அரசு இயந்திரத்தைப் பாதுகாப்பதுபற்றிய எதிர்ப்புரட்சி நடவடிக்கையாகவே அமைகின்றது.

1949ஆம் ஆண்டு சீனப் புரட்சியை அரங்கேற்றியவர் என்ற வகையில் மாலைவுக்கு வரலாற்றில் ஒரு மகத்தான பாத்திரம் உண்டு. ஆனால், புரட்சியின் பின்னர் அவர் பின்பற்றிய பொருளாதாரக் கொள்கை, அரசு இயந்திர நிர்மாணிப்பு, வெளிநாட்டு உறவு போன்ற விடயங்களில் அவர் பெரும் தவறுகளை இழைத்துள்ளார். அதன் தொடர்ச்சிதான் சீனா

இன்று உலகின் மிகப்பெரும் வர்த்தக நாடாக வளர்ந்து, ஏகாதிபத்திய வடிவத்தைப் பெற்றமையாகும். வெளிநாட்டு வர்த்தகம் என்பது ஏகாதிபத்தியம்தான் என்ற மிக எளிதான உண்மையை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியம். இன்று, அமெரிக்காவுக்கு அடுத்து வர்த்தகத்தில் இரண்டாம் இடத்தில் இருப்பது ஜப்பான். இன்னும் சில ஆண்டுகளுள் சினா இரண்டாம் இடத்தைப் பிடித்து, பின்பு மேலும் சில ஆண்டுகளுள் அது முதலாம் இடத்துக்கு வந்துவிடும் என்பது பொதுவான கணிப்பீடு. எப்படியோ, 2020ஆம் ஆண்டில் சினா முதலாவது இடத்துக்கு வந்துவிடும் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

ஏகாதிபத்தியத்தின் வழிவாய்க்கால் வர்த்தகம்தான். இங்கு வர்த்தக ஆதிக்கப் போட்டியில் ஈடுபடும் அமெரிக்கா-ஜப்பான்-சினா-ஜப்ரோப்பிய ஒன்றியம்-இந்தியா-பிரேசில்-ரஷ்யா போன்ற அனைத்து நாடுகளையும் கொள்கை அடிப்படையில் முன்னணி ஏகாதிபத்திய நாடுகளாகவே நாம் விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும். எனவே, எமது பிரச்சினை ஏகாதிபத்திய பொருளாதார அரசியலுக்கு எதிரான புதிய சோசலிசக் கட்டமைப்புப் பற்றிய மறுகட்டமைப்புவாதமே ஆகும். ஒடுக்கப்படும் இனங்களின் உரிமைகளை ஆதரித்தல், ஜனநாயகத்துக்கான அனைத்துவகைப் போராட்டங்களையும் ஆதரித்தல், விஞ்ஞான தொழில்நுட்பத் தின் மீதான ஏகபோக உரிமைக்கெதிராகப் போராடுவதுடன், தொழில்நுட்பங்களை மூடிவைக்காது மக்கள்மயமாக்குவதற்காக உலகளாவிய சுதந்திரத் தொழில்நுட்பப் பரவலுக்கான போராட்டம் என்பன சோசலிசத்துக்கான மறுகட்டமைப்புவாதத்தில் அதிக கவனத்தைப் பெறவேண்டிய விடயங்கள் ஆகும்.

இதுவிடயத்தில் ஏகாதிபத்திய அரசுகளுக்கிடையேயான முரண்பாடுகளைக் கையாளவதில், யதார்த்தபூர்வமான இராஜ தந்திர உத்திகளும் அவசியம் கருத்தில் எடுக்கப்படவேண்டியவை. லெனின் ஓரேவேளையில் சிறந்த தத்துவ ஆசிரியனும் நிர்மாணிப் பாளனும் இராஜதந்திரியும் ஆவார். அவரின் தத்துவ விசாரணை கள்பற்றி விளக்கும் பலர், அவரது இராஜதந்திர அனுகுழறைகள் பற்றி அதிகம் நோக்குவதில்லை.

ஏகாதிபத்திய அரசுகளுக்கிடையேயான போட்டியானது இறுதியில் யுத்தமாக வெடிக்கும் என்பது பொதுவான எதிர்வூர்ஹல் ஆகும். ஆனால், இந்த ஏகாதிபத்தியப் போட்டியின் விளைவான யுத்தத்தை, ஏகாதிபத்திய அரசுகள் தமக்கிடையே நடத்தாமல், அப்பாவி நாடுகள்மீது திருப்பிவிட்டுள்ளன. யுத்தம் நேரடி அர்த்தத்தில் அத்தகைய ஏகாதிபத்திய அரசுகளுக்கிடையே நிகழுமானால், அது சிவபெருமானின் முதுகில் விழுந்த

அடிபோல ஏகாதிபத்தியத்தின் முதுகெலும்பையே முறித்துவிடும். அதனால், ஏகாதிபத்திய அரசுகள் அத்தகைய யுத்தத்தைத் தமக்கிடையே தவிர்த்து, அப்பாவி நாடுகள் மீது திருப்பிவிட்டு, புவிப்பரப்பின் வளங்களை, சந்தைகளைத் தமக்கிடையே பங்கு போட்டுவருகின்றன. இப்போது நிகழ்ந்துவரும் நான்காம் உலகப் போர் அதுதான்.

மேற்படி சிறிய மற்றும் அரசியல், பொருளாதாராதியில் பலம் குறைந்த நாடுகளைப் பங்குபோட்டு முடித்த பின்பு, ஏகாதிபத்திய அரசுகளுக்கிடையேயான முரண்பாடுகள் கூர்மையடைந்து முட்டிமோதும் நிலை தோன்றலாம் என்பது பொது வான் தர்க்கபூர்வப் போக்காகும். ஆனால், இதில் மூன்று முக்கிய விடயங்கள் கருத்தில் எடுக்கப்பட்டு ஆராயப்படவேண்டியவை.

முதலாவதாக, தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியானது புவிப்பரப் பின் முழு மனிதகுலத்தினது தேவைக்கும் அதிகமான உற்பத்திகளைச் சாத்தியமாக்கக்கூடியது. ஆனால், தொழில்நுட்பத்தின் மீதான கட்டுப்பாடுதான் இதிலுள்ள முதலாவது பிரச்சினையாகும். உயிரற்ற உழைப்பான தொழில்நுட்பத்தின் மீதான கட்டுப்பாட்டைப் பேணுவதன் வாயிலாகத்தான் சமூகம் வர்க்கங்களாகப் பிளவுண்டிருப்பதைப் பேணமுடிகின்றது. இவ்வாறு மனிதகுலத்தை வர்க்கங்களாகப் பிரித்துப் பேணுவதன் மூலமே அந்தஸ்து, அதிகாரம், மேலாதிக்கம், அனுகூலம் போன்றவற்றை ஆளும் வர்க்கத்தால் அடைய முடிகின்றது. இவ்வாறு தொழில்நுட்பத்தைத் தத்தமது கட்டுப்பாடின் கீழ் வைத்திருப்பதற்கான அரசுகளின் முயற்சியானது அல்லது ஆளும் வர்க்கத்திடையேயான முயற்சியானது போட்டிகளையும், அதனால், முரண்பாடுகளையும் வளர்த்துவிடும். ஆனால், அந்தப் போட்டியிலும் சமரசத்தைப் பேணுவதன் மூலம் முரண்பாடுகள் பகைமுரண்பாடாக வெடிக்காமல் பாதுகாக்க முடியும். ஏனெனில், அத்தகைய முரண்பாடுகள் பகைமுரண்பாடுகளாக மாறினால் பல்வேறு அரசுகளுக்குள்ளும் ஆதிக்கம் புரியும் ஆளும் வர்க்கங்கள் பாதிப்படைந்துவிடும். அவ்வாறு தொழில்நுட்ப சமரசங்கள் நிகழ்வதன் வாயிலாக உற்பத்திகள் சற்று மேம்பட்டு, பரந்துபட்டமக்களின் நெருக்கடிகளைத் தணிக்கும்.

இரண்டாவது, தலைமைத்துவத்துக்கான போட்டியை பெரிய அரசுகள் கைவிடமாட்டா என்பதாகும். இத்தகைய தலைமைத்துவத்தை ஈட்டுதல் என்பது ஜயாயிரம் ஆண்டுகால தலைமைத்துவ ஆசைக் கலாசாரத்தின் தொடர்வெளிப்பாடாகும். வர்க்க அபிலாசை மட்டுமன்றி, கூடவே கலாசாரர்தீயான தலைமைத்துவ அபிலாசையும் இதில் சேர்ந்து இயங்குகின்றது. மக்களைச்

சரண்டுபவர்கள், மக்களின் பெயரால்தான் தமது தலைமைத்து வத்துக்கான கோட்பாட்டை முன்வைக்கிறார்கள் என்பதுடன், மக்களைச் சரண்ட, மக்கள்மீது ஆதிக்கம்புரிய மக்களைத்தான் அரணாக்குகின்றார்கள் என்பது இங்கு சிறப்பாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டிய அம்சமாகும். இப்போட்டியின் ஓர் அம்சம் தொழில் நுட்பத்தின் மீதான கட்டுப்பாட்டை வலுவாக்கக் கோரும். மேலும், இதில் ஓர் இரட்டைநிலையை ஆளும் வர்க்கங்கள் அடையக்கூடிய வர்க்க நிரப்பந்தம் அவர்களுக்கு உண்டு.

ஆளும் வர்க்கங்களின் அரணாக மக்கள் ஆக்கப்படுவத் னால் உருவாகும் தர்க்கப்பூர்வ வளர்ச்சிப்போக்கு, ஆளும் வர்க்கங்களின் தலைகளை யுத்தம் கொட்டுவிடும் என்பதால் உருவாகும் அச்சநிலை, ஏகாதிபத்தியத்திற்கான தலைமைத்துவத்தை அடைவதற்கான அவா ஆகிய மூன்றுக்கும் இடையேயான அமுக்கமானது உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு, சர்வதேச அரசியல் வெளிப்பாடுகளாய் அமைகின்றன. அதாவது, மேற்படி மூன்று அம்சங்களுக்கிடையே தொன்றும் சமநிலையானது ஓர் அரசியல் பரப்பாய் அமைந்துவிடுகிறது.

இவற்றுள், முதலாவது அம்சத்தைப் பரிசீலிப்போம். ஆளும் வர்க்கங்கள் மக்களைத் தமது அரணாகப் பயன்படுத்த அவற்றுக்கு முதலில் சித்தாந்தம் தேவை. தேசம் என்றும், தேசிய நலன்கள் என்றும் கருத்தை முன்வைத்து தேசியவெறியின் மூலம் மக்களைத் தம் பக்கம் திருப்புகின்றனர். தேசியவாதம் முற்போக்கானது. தேசியவெறி பிற்போக்கானது. தேசியவாதத்துக்குப் பழக்கப்பட்டுப்போன மக்களை தேசியவெறியின்பால் கவர்வது கடினமான காரியமல்ல. இவ்வாறு கட்டியெழுப்பப் படும் தேசியவெறியின் மீது தமது அரசைக் கொலுவிருத்துகிறார்கள். இதன்மூலம் தமது அரசையும், தமது வர்க்க நலன்களையும் பாதுகாத்துக்கொள்கிறார்கள். தமது வர்க்கநலன்களுக்கான யுத்தங்களைத் தேசிய பாதுகாப்புக்கான யுத்தம் எனப் பேரிடுகிறார்கள். அதன்மூலம் மக்களையே தமது யுத்த இயந்திரத்தின் இயக்குவிவசையாக்கிவிடுகிறார்கள். இவ்வாறு, ஆளும் வர்க்கங்களின் உண்மையான பலமாய் மக்கள் சக்தியே அமைகின்றது. மக்கள் சக்தியில் அவர்கள் நேரடியாகத் தங்கியிருக்க வேண்டிய தால், அவர்கள் தமது ஸாபத்தில் ஒரு பகுதியை மக்களுக்குக் கிள்ளித்தெளிக்க வேண்டியும் உள்ளது. மக்களைத் தேசியவெறி யூட்டித் தமக்கு அரணாக்குவதால் ஏற்படும் மக்களின் எழுச்சிக்கு இவர்கள் தீனிபோடவேண்டியுமள்ளது. இத்தகைய வெறியூட்டல் தீமையானது. ஆயினும், இவ்வாறு உருவேற்றப்படும் மக்களுக்கு ஏதாவது அள்ளித்தெளிக்கவேண்டியதும் தர்க்கப்பூர்வமான வளர்ச்சியே ஆகும்.

ஒன்றில் தவிர்க்கமுடியாத இன்னொரு விளைவைத் தர்க்க பூர்வ வளர்ச்சி என்கின்றோம். இவ்வாறு ஏற்றிவிட்ட தேசிய வெறியிலிருந்து பின்பு மக்களை மீட்கமுடியாதுபோவது அடுத்த கட்ட தர்க்கபூர்வ வளர்ச்சியாகும். பின்பு, இத்தகைய தேசிய வெறியே ஓர் அரசியல் நெருக்கடியாகி, யுத்தங்களுக்கு இட்டுச் செல்லும் அம்சமாகிவிடும். எப்படியோ ஆனால் வர்க்கங்களின் தேவைகளும் செயற்பாடுகளும் இறுதியில் மக்களை யுத்தத்தின் விளிம்புக்குத் தள்ளிவிடுகின்றன. இப்படி ஆனால் வர்க்கங்களால் வளர்த்தெடுக்கப்படும் யுத்தத்திற்கான தர்க்கபூர்வ வளர்ச்சி நிலையானது, இன்றைய விஞ்ஞான-தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியின் பிரகாரம், ஆனால் வர்க்கங்களின் இருப்பையே கேள்விக்குறியாக்கி விடும் என்பதால், யுத்தத்தின்பால் அவர்கள் அச்சமடைவது தவிர்க்கமுடியாதது. ஆனால், தம்மைப் பாதிக்கமுடியாத அரசுகளின் மீது யுத்தத்தைக் கட்டவிழ்த்துவிட அவர்கள் தயங்கமாட்டார்கள். தமக்கு நிகரான சமவளர்ச்சி அடைந்துள்ள அரசுகளுடன் யுத்தத்தைத் தவிர்க்கவே முனைவார்கள்.

அதேவேளை, அத்தகைய சமதையான அரசுகளுடன் உலகளாவிய தலைமைத்துவத்திற்காகப் போட்டியிடும் முயற்சியில் மாற்று வழிகளை பெரிய அரசுகள் மேற்கொள்ளும். அத்தகைய முயற்சிகளில் ஒன்றாகவே அணிகள் ஆவதும் கூட்டுச்சேர்வதும் நிகழ்கின்றன. அவ்வாறே தொழில்நுட்பத்துறை சார்ந்த சாக்க அரங்கேற்றங்களும் நிகழ்கின்றன. இங்கு வெடிக்க வுள்ள யுத்தங்களைத் தவிர்ப்பதற்காக அரசுகள் அணிகளாகின்றன. யுத்தமின்றி உலகளாவிய ஏகாதிபத்தியத் தலைமையை பெறுவதற்காகவும் அவைகள் அணிகளாகின்றன. இங்கு கவனிக்கப்படவேண்டிய விடயம் என்னவெனில் புவியினது வளங்களும், அரிய மனித உழைப்புக்களும் யுத்தத்திற்காகத் திரட்டப்பட்டு முடக்கப்பட்டுவிடுகின்றன. ஏகாதிபத்தியத்தின் தேவைக்காக இத்தகைய அரிய வளங்கள், உழைப்புக்கள் முடக்கப்பட்டுவிடுகின்றன. இதன்படி பார்க்கையில், ஏகாதிபத்திய நலன்கள் ஒருப்பும் யுத்தங்களை உற்பத்திசெய்கின்றன; மறுப்பும் வளங்களை யுத்தத்தில் முடக்குகின்றன. அதேவேளை, மக்களை யுத்தத்தின் பால் திசைதிருப்பி, தமது நலன்களை ஈட்டுகின்றன. தற்போது உலகளாவிய ஏகாதிபத்தியத்தின் தலைமை அமெரிக்காவின் கையில் உண்டு. அந்தத் தலைமையைத் தட்டி வீழ்த்தவும் பறிக்கவும் வல்லமை உள்ள அடுத்த நிலை அரசுகள் முயல்கின்றன. மேலே கூறப்பட்டுள்ள அவதானிப்புக்களைப் பின்னணியாக்கக்கொண்டே இதனைப் பரிசீலிப்போம்.

சோசலிசப் பாதையில் வீழ்ந்து நொறுங்கிய ரஷ்யா பின்பு முதலாளித்துவ-एகாதிபத்திய பாதைக்கு மாறியது. அந்தப்

பாதையில் அது தன்னைக் கட்டியெழுப்பி நிமிரச் சில தசாப்தங்கள் பிடிக்கும் என்பது எதிர்பார்க்கப்பட்ட விடயமாகும். இவ்வழியில் அது இரண்டாவது தசாப்தத்தின் இறுதியில் நிற்கின்றது. ரஷ்யா தற்போது வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தில் நன்னிலையில் இருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தில் ரஷ்யா பெரிதும் பணம் ஈட்டுகின்றது என்பது உண்மைதான். ஆனால், அதன் வர்த்தகத்தன்மையைக் கவனிக்க வேண்டியது அவசியம். என்னைப் பற்றும் எரிவாயு ஏற்றுமதி என்பவற்றாலும், ஆயுத தளபாடப் பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்வதனாலுமே அது தனது பெருமளவிலான வருவாயை ஈட்டுகின்றது. எண்ணேய், எரிவாயு என்பன கைத்தொழில் பண்டங்கள் அல்ல என்பதுடன் அவை முடிவுப்பொருட்களும் மூலவளங்களுமாகும். இது ஒரு வளர்ச்சியின் வெளிப்பாடல்ல. மாறாக, இயலாமையின் வெளிப்பாடு. பெரும் பெற்றோலிய வளங்களைக் கொண்டுள்ள அமெரிக்கா, அந்த வளங்களை விற்பனை செய்யாது, பயன்படுத்தாது தொடர்ந்து பேணிவரு வதை நாம் இங்கு கவனத்தில் எடுத்தல் அவசியம். ரஷ்யாவின் ஆளும் வர்க்கம் ரஷ்யாவின் மூலவளங்களை விற்று, தமது ஆதிக்கத்தைப் பெருக்க விரும்புகின்றது. இந்தியா-சீனா இரு தரப்பு வர்த்தகத்தில், சீனாவுக்கு இந்தியா பெரிதும் விற்பனை செய்வது இரும்பு போன்ற பிரதான மூலப்பொருட்களே ஆகும் என்பதும் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. அமெரிக்கா, ஐப்பான், சீனா என்பன கைத்தொழில் பண்டங்களையும், விவசாயப் பண்டங்களையும்தான் விற்பனை செய்கின்றன என்பது கவனத் திற்குரியவை. ஓர் அரசு வர்த்தக வருவாயை ஈட்டுகின்றது என்றபோதிலும், அது எத்தகைய வர்த்தக வருவாய் என்பதும் கவனிக்கத்தக்கது.

நேட்டோ அமைப்பை அமெரிக்கா ஐரோப்பா முழுவதும் விஸ்தரித்து வருகின்றது. இத்தகைய விஸ்தரிப்புடன் கூடவே மேற்காசியாவையும் அமெரிக்கா தனது கொல்லைப்புறமாக்கி யுள்ளது. தனது தற்போதைய வர்த்தக வருவாயின் பின்னணியில் அமெரிக்காவை எதிர்கொள்வதற்கான உளவியல் உருவாக்கம் ரஷ்யாவிடம் ஏற்பட்டுவருவது உண்மை. ரஷ்யா, சீனா, சரான் ஆகிய மூன்று அரசுகளும் கூட்டுச் சேருமிடத்து அமெரிக்காவை எதிர்கொள்வதற்கான அடிப்படைப் பலம் சாத்தியம். இவ்வாறு ரஷ்யா, சீனா, சரான் கூட்டு ஒன்று நிகழுமானால், மேற்காசியா வில் அமெரிக்கா பெருந்தோல்லி அடைந்துவிடும். யுத்தமின்றி இப்படி ஒரு கூட்டின் மூலம் அமெரிக்காவின் உலகளாவிய தலைமையைக் கைப்பற்றுவதும் சாத்தியம். ஆனால், பிரச்சினை என்னவெனில் அமெரிக்கா உருவாக்கியுள்ள வர்த்தக களத்தில் தான் சீனா தனது உலகளாவிய வர்த்தகத்தை நடாத்தவேண்டி

உள்ளது. அதேவேளை ரஷ்யாவின் வர்த்தக நலன்களும் மேற்குல கைச் சார்ந்துள்ளன. ரஷ்யா, சீனா, ஈரான் ஆகிய மூன்று அரசுகளும் ஒரு சோசலிச் அணியாகி வர்த்தகத்திற்குப் பதிலாகத் தம்மிடையே சோசலிசர்தியான பண்டப் பரிமாற்றத்திற்குப் போகாதவரை அமெரிக்காவை இவர்களால் எதிர்கொள்ள முடியாது. இவர்களது வர்த்தக ஆதிக்க நலனின் அடிப்படையில், அமெரிக்காவை இவர்களால் பகைக்கவும் முடியாது. ஆனாலும், தங்கள் தங்கள் பேரங்களை அதிகரிப்பதற்காக அரசுகள் மத்தி யில் ஒருவகை அணிச்சேர்விற்கான அடிப்படைகள் உருவாகத் தொடங்கியுள்ளன.

அமெரிக்காவிற்கு ஏற்பட்டுள்ள வர்த்தகச் சவால் ரஷ்யா அல்ல; சீனாதான். சீனாவை அமெரிக்கா இந்து சமுத்திரத்திலும் பசுபிக் சமுத்திரத்திலும் எதிர்கொண்டாக வேண்டும். ரஷ்யாவை ஐரோப்பாவுக்குள் முடக்கி வைத்திருக்கவேண்டும். இதில் சீனாவை மேற்படி இரு சமுத்திரங்களிலும் எதிர்கொள்வதற்காக ஐப்பான், இந்தியா, அவுஸ்திரேலியா ஆகிய நாடுகளுடன் அமெரிக்கா தனது மூலோபாயரீதியான உறவை வளர்க்கத் திட்டமிட்டுள்ளது. இந்த நான்கு நாடுகளின் கூட்டில் மிகுதி மூன்று நாடுகளும் அமெரிக்காவின் தலைமையைக் கேள்விக்கு இடமின்றி ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியவை. ஆனால், ஏற்படக்கூடிய தான் ரஷ்யா, சீனா, ஈரான் கூட்டில் சீனாவுக்கும் ரஷ்யாவுக்கு மிடையில் தலைமைத்துவப் போட்டி ஐம்பதுக்கு ஐம்பது உண்டு. அதேவேளை, அமெரிக்காவுக்கு ஐரோப்பா பொறுத்து நேட்டோ வும், ஆசியா மற்றும் பசுபிக் பிராந்தியம் பொறுத்து அல்லது இந்து சமுத்திரம்-பசுபிக் சமுத்திரம் பொறுத்து ஐப்பான், இந்தியா, அவுஸ்திரேலியா என்பனவுடன் வளர்ந்துவரும் கூட்டும் அதன் மேலாதிக்கத்தைத் தொடர்ந்து பேண வல்லவை. அதே வேளை, அமெரிக்கக் கண்டங்கள் இரண்டிலும் அமெரிக்காவின் மேலாண்மைக்குச் சவால் இல்லை. ஆயினும், போட்டிக்களம் திறப்படாயிற்று. இத்தகைய களத்தில் நிகழப்போகும் காய்ந்கர்த் தல்கள்தான் எதிர்கால உலக அரசியல் ஆகும்.

சரானைப் பாதுகாப்பதென ரஷ்யாவும் சீனாவும் சேர்ந்து முடிவெடுத்தால், மேற்காசியாவில் அமெரிக்காவின் மேலாதிக்கம் அர்த்தமற்றதாகிவிடும் அல்லது நொறுங்கிக் கொட்டுண்டுவிடும். இதற்கான உடனடி வாய்ப்புக்கள் குறைவே ஆயினும், எதிர்காலத் தில் இதுதான் உலக அரசியலின் அச்சாணியாகும். உண்மையில், அமெரிக்காவின் உலகளாவிய ஆதிக்கத்தின் இருதயம் வளை குடாப் பகுதிதான். இப்பிரச்சினையில் இருந்துதான் எதிர்கால உலகம் யுத்தமுகம் கொள்ளப்போகின்றது. எதிர்காலத்தில் பெரும் யுத்தம் ஒன்றுக்கான அச்சாணி மேற்காசியாதான். குறிப்பாக

சரான், சராக்கிய அரசுப் பகுதி. இந்தப் பகுதியின் மீதான ஆதிக்கத்திற்கான யுத்தத்தை இந்தப் பகுதியிலும் நிகழ்த்தலாம் அல்லது வேறொரு நிலப்பரப்பிலும் நிகழ்த்தலாம். ஆனால், அது நிச்சயம் ஆசிய மன்னில்தான் நிகழ்த்தப்படும். இந்த யுத்தத்தை, மேற்குலகால், சௌ-இந்திய யுத்தமாக வடிவமைக்கவும் முடியும். இது மிகவும் ஆபத்தான விடயம். ஆயினும், அப்படி யோரு யுத்தநிலை வளர ஒரு தசாப்தத்திற்கு மேலாகும். இருபெரும் ஆசிய அரசுகளும் முன்னுணர்வுடன் நடக்கத் தவறினால், மேற்குலகம் இறுதியில் ஒரு பார்வையாளன்போல் நின்றே தனது உலகளாவிய ஏகாதிபத் தியத்திற்கான பலத்தைப் பெற்றுவிடும். வரலாறு விருப்பங்களில் தங்கியிருப்பதில்லை. சௌவினதும் இந்தியாவினதும் பொருளாதாரம் ஏகாதிபத்திய சந்தை ஆதிக்கத்தை நோக்கித் திருப்பப்பட்டுவிட்டதால் ஓர் ஆபத்தான வரலாற்றுப் பயணத்தில் ஆசியா உள்ளது. அப்படி நிகழ்க்கூடிய யுத்தமானது இரு தேசங்களுக்கிடையேயான யுத்தம் அல்ல. மாறாக, உலகளாவிய ஏகாதிபத்தியத்திற்கான யுத்தமாகவே அமையும். இதுவிடயத்தில் நன்மனம் கொண்ட உலகளாவிய சிந்தனையாளர்களும் ஊடகவியலாளர்களும் முற்போக்கு எண்ணம் கொண்டவர்களும், குறிப்பாக ஆசிய மக்களும் முன்னுணர்வுடன் செயற்படவேண்டியதுடன், அப்படி யோரு யுத்தம் வெடித்திடாது பார்த்துக்கொள்ளவும் வேண்டும்.

உலகினில் தேசியம் என்பது பொருளாதார அர்த்தத்தில் இல்லை இப்போது. ஆனால், அரசுகள் ஆதிக்கத் தேவைக்காக மக்களின் பெயர்களை அதன்பொருட்டு உச்சரிக்கின்றன. மக்களின் ஆதரவில் மேற்படி ஆளும் வர்க்கங்கள் தம்மைத் தக்கவைப்பதற்காக 'தேசிய நலன்' என்று ஒரு தேசியவெறிக் கோட்பாட்டை அல்லது சித்தாந்தத்தை முன்வைக்கின்றன என்பது ஏற்கெனவே கூறப்பட்டுள்ளது. அந்த இடத்தில் ஜனநாயகம் ஓர் அடிப்படை அலகாய் உயிர்வாழ முடியும். அந்த ஜனநாயகத்திற்கான தளத்தைப் பயன்படுத்தி உண்மையான ஜனநாயகத்தை உருவாக்குவதன் மூலமே உலகளாவிய அளவில் மனிதகுலத்திற்கான விமோசனத்தை உருவாக்கமுடியும்.

ஒடுக்கப்படும் இனங்களைப் பொறுத்தவரையில் அத்தகைய மக்கள்திரளுக்கான ஜனநாயகமே முதலில் ஸ்தாபிதம் பெறவேண்டியதாகும். அந்த ஜனநாயகத்திற்கு அரசுகள் பணிய நேர்கின்றது. ஏனெனில், மக்கள்திரளில்தான் அரசுகள் உயிர்வாழவேண்டி இருப்பதால், ஒடுக்கப்படும் இனங்கள் தமது இன அடையாளத்தின் பெயரால் ஆன ஜனநாயக உருவாக்கத்தின் மூலமே அரசுகளைப் பணிய வைக்க முடியும். தமிழ்மீது மக்கள் தமது விடுதலைக்காகத் தம்மை ஒரு மக்கள்திரளாக்கக்கொண்டு தமிழக

மக்கள்திரளைப் பயன்படுத்தி, இந்திய மத்திய அரசை பணிய வைத்து, தமிழ்மீ விடுதலையை ஸ்தாபிக்க வேண்டும். தமிழக மக்களால் இந்திய மத்திய அரசைப் பணியவைக்க முடியும்போது, இந்திய மத்திய அரசுக்கு உலக அரசுகள் தலைசாம்பக்க வேண்டிய நிலை நிலவும்.

தமிழ்மீ மக்களது ஜனநாயக விடுதலைதான், சிங்கள இனவெறியிலிருந்து, சிங்கள மக்களின் ஜனநாயகத்தை மீட்பதற்கு மான ஒரேயொரு வழியுமாகும். “உலகப்பரப்பு முழுவதும் உண்மையான ஜனநாயகத்தை உருவாக்க வேண்டும். அதுதான், அதுமட்டுமேதான், மனிதகுல விமோசனத்திற்கான அடித்தளம். மேற்குலக முதலாளித்துவம்தான் நவீன ஜனநாயகத்தைக் கருத தரித்தது என்பதை நாம் முதலில் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். அத்தகைய ஜனநாயக தொடக்க நிலையில் இருந்துதான் நாம் செழிப்பான ஜனநாயகத்தை வளர்த்தெடுக்க வேண்டும் என்ற தர்க்கழுர்வ வளர்ச்சியையும் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். ஜனநாயகம் என்று ஒன்று இன்று இல்லையேல் மக்களுக்கென்று ஒன்றுமில்லை. இத்தகைய ஜனநாயகத்தின் வெளிப்பாடுதான் சுதந்திரமான ஊடகங்கள். இந்த ஊடகங்கள்தான் ஜனநாயகத்தை காவிச்செல் வலும் வல்லன. ஏகாதிபத்தியத் தொட்டிலில்தான் ஊடகங்கள் தவழ்கின்றன என்பது உண்மைதான். ஆனால், அவை தமது ஊடகப் போட்டிக்காக மக்கள் சார்ந்த கருத்துக்களை வெளிக் கொணர்கின்றன. அதேவேளை, மேற்குலகின் ஊடகங்களிடம் தான் இதற்கான ஆரம்பமும் தோன்றியது. ஜனநாயகம், ஊடகம் ஆகிய இரண்டையும் ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்களாகக் கொண்டே மனிதகுலத்திற்கான நன்மைகளை ஸ்தாபிக்க முடியும். உலகில் இருபெரும் வல்லரசுகளே உண்டு. ஒன்று அமெரிக்கா, மற்றையுது உலகளாவிய வெகுஜன அபிப்பிராயம்” என, பத்திரிகைக் குறிப்பொன்றை நோம் சொம்மஸ்கி தனது நூலில் மேற்கோளாகக் காட்டியுள்ளார். இவ்வாறு வெகுஜன அபிப்பிராயங்களை உருவாக்குவதில் ஊடகங்கள் உணர்வுள்ள அல்லது உணர்வற்ற வகையிலாயினும் பங்கு வகிக்கமுடியும். ஆனால், ஊடகங்கள் தம்மிடையேயான போட்டியின் நிமித்தமாவது வெகுஜன அபிப்பிராயத்தை உருவாக்கக்கூடியவை. எப்படியோ உணர்வு பூர்வமாக அமையக்கூடிய ஊடகங்கள் இதில் திருப்திகரமான பாத்திரம் வகிக்கமுடியும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. ஜனநாயகம், வெகுஜன அபிப்பிராயம் ஆகிய இந்த இரண்டும் தான் விமோசனத்திற்கான முதல் நிலைத்தளம். இத்தகைய வெகுஜன அபிப்பிராயத்தை உருவாக்குவதில் ஊடகங்கள் தலையானவை. இதில் சிறப்பான ஊடக வளர்ச்சிக்கான வழிகளை ஆராய்ந்து அறிய வேண்டும்.

ஏகாதிபத்தியம் தற்போது தேசிய எல்லைகளைக் கடந்து உலகப் பொதுவான பரிமாணத்தைப் பெற்றுள்ளது. ஆயினும், ஏகாதிபத்தியம் செயற்பட அதற்கு அரசு இயந்திரத்தின் உறுதுணை அவசியம். இத்தேவையின் பொருட்டு உலகளாவிய அரசு ஆதிக்கம் உள்நாட்டு அரசு ஆதிக்கம் எனும் இரண்டும் ஒன்றுடன் ஒன்று இணைக்கப்பட்டுள்ளன. ஏகாதிபத்தியம் உலகப்பொதுமையான பரிமாணத்தைப் பெற்றுவிட்டதால், உலகளாவிய அரசு ஆதிக்கம் அதற்குத் தேவைப்படுகின்றது. களத்தில் செயற்படவேண்டி இருப்பதால் உள்நாட்டு அரசு ஆதிக்கம் அதற்குத் தேவைப்படுகின்றது. உலகளாவிய அரசு ஆதிக்கத்திற்கான தலைமைச் சக்தியாக அமெரிக்க அரசு விளங்குகிறது. ஏனையவை களநிலை அரசுகளாகும். இந்நிலையில் மேற்படி தலையான அரசுக்கும் களநிலை அரசுகளுக்கும் இடையே தெளிவான சமரசம் நிலவுவதுடன், களநிலை அரசு களுக்கிடையேயும் சமரசம் நிலவுகிறது. இவற்றின் தலையான அரசாக அமெரிக்காவும், களநிலைப் பிரதான அரசுகளாக ஜப்பான், ஐரோப்பிய ஒன்றியம், சினா, ரஷ்யா, இந்தியா, அவஸ்திரேலியா, கனடா, பிரேசில் என்பன அமைகின்றன. மேலும் அடுத்தவரிசை அரசுகள் எனவும் இதன் பட்டியல் நீரும். உதாரணமாக, ஈரான், இந்தோனேசியா, எகிப்து, பாகிஸ்தான் என, பட்டியல் படிமுறையாக நீண்டுசெல்லும். முதல்நிலை அரசான அமெரிக்காவிற்கும் ஏனைய பிரதான அரசுகளுக்கும் இடையோன போட்டியானது, சர்வதேச அரசியலில் அன்றாட நினைக்கப்பட்டுப் போக்குகளால் அமைகின்றன. இங்கு நாம் கவனிக்க வேண்டிய பிரதான விடயம் என்னவெனில், உலகளாவிய முதல்நிலை அரசான அமெரிக்காவும், பிரதான அரசுகளான ஜப்பான், ஐரோப்பிய ஒன்றியம், சினா, ரஷ்யா, இந்தியா, அவஸ்திரேலியா, பிரேசில், கனடா என்பனவும் கூட்டுச் சேர்ந்து முழு உலகையும் தமக்கிடையே ஏகாதிபத்தியப் பங்கிட்டைச் சமரசமாகச் செய்துகொள்கின்றன. எனவே, தெளிவான அரசியல் பொருளாதார அர்த்தத்தில் மேற்படி அனைத்து அரசுகளும் உலக ஏகாதிபத்தியத்தை பங்கிட்டுக் கொள்வதில் முதல்தர பங்குதாரர்களும் கூட்டாளிகளுமாவர். இதற்கு அடுத்த கட்டமாகத்தான் அவர்களிடையோன போட்டிகளை கருத்தில்கொள்ள வேண்டும். இதன்படி உலகம் முழுவதும் ஒரே பொதுவான ஏகாதிபத்திய அரசியல் பொருளாதாரக் கட்டமைப்பையும் அதற்கான அரசியல் கலாசாரத்தையும்தான் கொண்டுள்ளது. அத்துடன், மேற்படி பிரதான அரசுகளுள் எதுவும் உலகளாவிய ஏகாதிபத்திய நலனுக்கான போட்டியில் தான் ஈடுபட்டுள்ளதே தவிர, உலகளாவிய சோசலிசக் கட்டுமானத்திற்கான அபிலாசைகளையோ போக்குகளையோ கொண்டு அமையவில்லை. அதாவது, உலக அரசியல் பொருளாதார

ஓழுங்கு என்பது ஏகாதிபத்திய வர்த்தகப் பொருளாதார ஓழுங்கும், அதன் அடிப்படையிலான நிதிமூலதன் ஆதிக்கமும்தான் என்பது கவனத்திற்குரியது.

உலகம் மேற்படி பெரிய ஏகாதிபத்திய அரசுகளுக்கிடையே சமரசமாகப் பங்குபோடப்படுகின்றது. அதை மீறும் அல்லது எதிர்க்கும் சிறிய அரசுகள் இரும்புக்கரம் கொண்டு நக்ககப் படுகின்றன. இத்தகைய நக்ககுதலில் மேற்படி பெரிய அரசுகள் அனைத்தும் பங்குதாரர்களாவர். சிறிய அல்லது பலவீனமான அரசுகளின் ஆட்சியாளர்கள்கூட பெரிய அரசுகளுடன் இலகு வாக்க சமரசம் செய்துவிடுகின்றனர். இது விடயத்தில் எதிர் முரண் நிலையான ஓர் உதாரணத்தைக் கவனிப்போம். இலங்கைத் தீவின் தமிழ்மீழ மக்களை ஒடுக்குவதற்கு ஜனதா விழுக்கி பெரமுன் எனப்படும் ஜே.வி.பியினரும் ராஜபக்ஷ அரசாங்கமும் அமெரிக்காவின் உதவியை நேரடியாக வேண்டிந்திக்கின்றனர். ஆனால், அதேவேளை தமிழ்பேசும் மக்களுக்குரிய அடிப்படை உரிமைகள்பற்றி அமெரிக்க அரசு அபிப்பிராயங்களைக் கூறும் போதெல்லாம், அதனை ஏகாதிபத்தியத்தின் பிரிவினெவாதச் சதி நடவடிக்கைகள் என்றும், போராட்டத்தை ஏகாதிபத்தியத் தின் கைக்கலிகளது செயல் என்றும் வர்ணிக்கின்றனர்.

மொத்தத்தில் உலகளாவிய ஆதிக்க சக்திகள் ஏகாதிபத்திய நலனின் பொருட்டு ஒன்றுசேர்ந்துள்ளன. ஆயினும், அத்தகைய சக்திகள் அனைத்தும் மக்களைக்கொண்டே தமது ஆதிக்கத்தை அரணமைக்கவேண்டி இருப்பதால், ஜனநாயகம் என்பது ஒரு சக்தியாகவுள்ளது. ஆகலால், ஜனநாயகத்தை மீட்டெடுப்பதும், ஜனநாயக உரிமைகளுக்காகப் போராடுவதும் முன்னணி அம்சங்களாய் உள்ளன. ஜனத்திரளைப் பயன்படுத்தியே மக்கள் தமது நலன்களை அடையவேண்டும். இதில் ஒடுக்கப்படும் இனங்களின் ஜனத்திரள் வடிவம் முதன்மைப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

பின்னினைப்பு

மாநூ வழித்தோன்றிய
டெங் சியாவோபிங்

மணி வேலுப்பிள்ளை

மாநூ வழித்தோன்றிய டெங் சியாவோபிங்

1904-1997

பூதன

பூனை எலியைப் பிடிக்கும் என்று அரிவரியில் (*kindergarten or nursery*) படித்திருக்கிறோம். அந்த வாக்கியத்தில் ஒரு தத்துவம் அடங்கியிருப்பதை நாம் அப்பொழுது உணர்ந்திருக்க நியாய மில்லை. பூனை எலியைப் பிடிக்கிறதா அல்லவா என்பதே முக்கியம், பூனை கறுப்பா வெள்ளையா என்பது முக்கியமல்ல என்ற அந்தத் தத்துவத்தை உதிர்த்தவர் சீனப் பெருந்தலைவர் டெங் சியாவோபிங். இது, ஆர் குத்தியாயினும் அரிசி ஆகட்டும் என்ற பழமொழிமூலம் ஏற்கெனவே தமிழுலகம் அறிந்த தத்துவமே!

புட்டி

டெங் சியாவோபிங் 1904 ஓகஸ்ட் 22ஆம் திகதி சீன தேசத்தில், சிச்சவான் மாகாணத்தில், பைவன்சன் கிராமத்தில் பிறந்தார். டெங் சியாவோபிங் என்பது சீன மொழியில் சின்னப் புட்டி என்று பொருள்படும். 1976இல் தலைவர் மாஷு மறைந்த பிற்பாடு, டெங் தலைமை ஏற்பதை விரும்பியவர்கள் சின்னஞ்சிறு புட்டி களை மரங்களில் கட்டித்தொங்கவிட்டுத் தமது விருப்பத்தை வெளிப்படுத்தியதுண்டு. அதேவேளை 1989இல் தியனன்மன் சதுக்கத்தில் (*சொர்க்க வாயிலில்*) மாணவர்கள் கொல்லப்பட்ட பொழுது கொதிப்படைந்தவர்கள் சின்னஞ்சிறு புட்டிகளைச் சிதற்றித்துத் தமது கொதிப்பைப் புலப்படுத்தியதுமுண்டு.

குள்ளம்

மாஷு சராசரிச் சீனரைவிட உயரங்கூடியவர். டெங் உயரங்குறைந்தவர் (4' 10"). 1957இல் மொஸ்கோவில் வைத்துப் பிரதமர் குருசேவ் இந்தக் குள்ளரை எள்ளிநகையாடியபொழுது மாஷு குறுக்கிட்டு, இந்தக் குள்ளப் பயலைக் குறைத்து மதிப்பிடக் கூடாது... சியாங்கை சேக்கின் பத்து இலட்சம் படையினரை முறியடித்த பயல்... முன்னுக்கு வரக்கூடிய பயல்... என்று

எச்சரித்தார். பெங்கின் மண்டையைக் குறைத்து மதிப்பிட்டவர் களுள் மாழவின் கடைசி மனைவி சியாங் சிங் அம்மையார் முக்கியமானவர். தொப்பிக்கே பொருந்தாத சொத்தித் தலையர் என்று பெங்கைப் பழித்தவர் அம்மையார்!

கல்வி

மாழவைப் போலவே பெங்கும் வசதி படைத்த பெளத்த குடும்பத்தில் உதித்தவர். ஆதலால், கல்வி பயிலும் வசதி படைத்தவர். 1920இல் படித்துக்கொண்டு வேலைசெய்யும் திட்டத்துடன் அவர் பிரான்ஸைக்குப் புறப்பட்டார். பாரிஸ் மாநகரத்து கிரேய்சோ (Creusot) எஃகு-உருக்குத் தொழிற்சாலையிலும், ரெனோ (Renault) வாகனத் தொழிற்சாலையிலும் வேலை செய்தார். அவரைவிட அவருடைய கரிகோவியின் உயரம் அதிகம் என்று அவருடன் வேலை செய்தவர்கள் கேவி செய்த துண்டு. 1925இல் பாரிஸில் வைத்தே சூ என்லாயும் பெங்கும் முதன்முதல் சந்தித்துக்கொண்டார்கள். சூவும் பாரிஸில் படித்துக் கொண்டும் வேலைசெய்துகொண்டும் இருந்தார். சூவின் மாடிக்கூடத்தில் பெங் சிறிது காலம் தங்கியிருந்தார். பொதுவுடைமையாளராகிய சூவின் உறவினால் பெங்கும் பொதுவுடைமையாளரானார். 1926இல் பெங் பாரிஸை விட்டு மொஸ்கோ சென்று, அங்கு சிறிதுகாலம் பயின்று, 1927இல் சீனா திரும்பினார்.

பழக்கம்

மாழவைப் போலவே பெங்கும் ஒரு நீச்சல் மன்னர்; ஒரு புகைத்தல் பிரியர். மாழ இடைவிட்டுப் புகைப்பவர்; பெங் இடைவிடாது புகைப்பவர் - முதல் வெண்சுருட்டில் அடுத்த வெண்சுருட்டை மூட்டிப் புகைப்பவர். அத்துடன், சீட்டாட்டம் (Bridge) என்றால் சீமானுக்கு ஒரே கொண்டாட்டம். ஒரு தடவை பெங் தலைநகர் பீஜிங்கிலிருந்து 1,200 மைல் தூரத்தில் இருந்த வேளை, அங்கு தகுந்த சீட்டாடிகள் இல்லாதபடியால், தலைநகரி விருந்து தனி விமானத்தில் தனது வாடிக்கையான கூட்டாளிகளை வரவழைத்துச் சீட்டாடியதுண்டு.

பதவி

1934ஆம், 35ஆம் ஆண்டுகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட நீண்ட பயணம் உட்பட மாழவின் தலைமையில் நடந்தேறிய போராட்டங்கள் அனைத்திலும், மாழவே மெச்சும் வண்ணம் பெங் அரும்பெருஞ் சாதனைகளை நிகழ்த்தினார். 1950இல் மாழ இந்தக் குள்ள மாமறவளைத் தென்மேற்குச் சீனாவில் தமது பதிலாட்சியாளராய் அமர்த்தினார். 1952இல் மாழ மறுபடியும்

டெங்கைத் தலைநகருக்கு வரவழைத்து, துணைப் பிரதமராக்கி, பொருளாதார-நிருவாகப் பணிகளில் ஈடுபடுத்தினார். அதன் பெறுபேறாக ஏற்கெனவே பொருளாதாரப் பணிகளைக் கவனித்துவந்த ஐனாதிபதி லியு சாசியுடனும், நிருவாக அலுவல்களைக் கவனித்துவந்த பிரதமர் சூ என்லாயுடனும் இணைந்து செயற்படும் வாய்ப்பு டெங்கிற்குக் கிட்டியது. 1954இல் மாலை தம் உள்ளங்கவர்ந்த குள்ளரைச் சீனப் பொதுவுடைமைக் கட்சியின் செயலாளர் பதவிக்கு உயர்த்தினார்.

கொள்கை

1965இல் ஐனாதிபதி லியு பல்வேறு பொருளாதார ஊக்குவிப்புத் திட்டங்களை முன்வைத்தார். அவை முதலாளித்துவத்துக்கு இட்டுச்செல்லும் என்று நினைத்து வெகுண்டெழுந்த மாலை, லியுவை ஒரு முதலாளித்துவவாதி என்று சாடினார். முதலாளித்துவப் போக்கு புலப்படுவது அப்படி ஒன்றும் பயங்கரமான சங்கதி அல்ல என்று லியு பதிலடி கொடுத்தார். போதாக்குறைக்கு லியுவை ஆதரித்த டெங், பூனை எலியைப் பிடிக்கிறதா அல்லவா என்பதே முக்கியம், பூனை கறுப்பா வெள்ளையா என்பது முக்கியமல்ல (கொள்கையால் பயன் விளைகிறதா அல்லவா என்பதே முக்கியம், அது தனியுடைமைக் கொள்கையா பொதுவுடைமைக் கொள்கையா என்பது முக்கியமல்ல) என்று தர்க்கித்தார். அதாவது, மாலை வளர்த்த பூனை, அவருக்குக் குறுக்கே ஓடித் தூர்க்குறி காட்டிவிட்டது!

புறவாழ்வு

தகர்த்தெறியுங்கள் தலைமையகத்தை என்று ஆணை இட்டு விட்டார் மாலை. 1966இல் மாலை அப்படி ஆணை இட்டது முதல் 1976இல் அவர் மாலூம்வரை நிகழ்ந்த கலாசாரப் புரட்சிக்காலப் பகுதியில் மாலைவின் உடந்தையுடன், சியாங் சிங் அம்மையார் உள்ளடங்கிய நால்வர் குழுவினரால் கட்டவிழ்த்துவிடப்பட்ட செங்காவலர்களின் சித்திரவதைகளுக்கு உள்ளாகியவர்களுள் லியுவும் டெங்கும் முக்கியமானவர்கள். மாலைவுடன் நேரடியாக மோதியபடியால் லியு சிறைசெல்ல நேர்ந்தது. ஐனாதிபதி லியு சிறைக்கைத்தியாகவே மடிந்தார். உருத்திராட்சப் பூனையாகிய டெங் பதவி குறைக்கப்பட்டு, ஜியாங்கி மாகாணத்தில் ஓர் உழவுயந்திரத் தெர்மிற்சாலையில் உடல் வேலைக்கு அமர்த்தப் பட்டார். பதவி குறைப்பு, அவர் மனதில் வெப்பியாரத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. எனினும் கலாசாரப் புரட்சிக் காலப்பகுதியில் நால்வர் குழு என்னைக் கொல்லப் பார்த்தது, தலைவர் மாலைவே என்னைக் காத்தது என்று டெங் குறிப்பிட்டுள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது.

மறுவாழ்வு

1972இல் பிரதமர் சூவைப் புற்றுநோய் சூழ்ந்துகொண்டது. அவருடைய அலுவலகக் கோப்புகளை நீட்டுக்கு அடுக்கினால், அவை மாபெருஞ் சின மதிலையே விஞ்சிவிடும். ஆதலால், சூவின் பனுவைக் குறைப்பதற்கு டெங்கை மீண்டும் பீஜிங்கிற்கு வரவழைத்து, துணைப் பிரதமர் பதவியில் அமர்த்துவதற்கு ஆணை பிறப்பித்தார் மாலை. டெங்கை மீண்டும் பதவியில் அமர்த்தும் தறுவாயில் மாலை கூறிய வார்த்தைகள் திட்டவட்ட மானவை: டெங் ஒரு திறமைசாலி... அவர் பஞ்சினுள் பொதிந்த ஊசி போன்றவர்... கருத்துக்கள் மிகுந்தவர்... அவர் முட்டாள் தனமாக மோதுவதில்லை... பொறுப்புணர்ச்சி மிகுந்தவர்... அவருடைய கணிப்புகள் முற்றுமுழுதானவை... நடவடிக்கைகள் திட்பமானவை... என்று மாலை டெங்கைப் போற்றினார்.

குற்றச்சாட்டு

மூப்பும் பினியும் பையப்பைய மாலைவையும் பீடிக்கவே செய்தன. மாலைவுக்கும் வெளியிலகுக்கும் இடையே அவருடைய பெறாமகன் மாலை யுவாங்சின், தாதி சாங் யுவெங், மெய்காவலர் காங் செங், மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் வாங் கைநோங், நான்சி ராங் ஆகியோர் இடம்பிடித்துக்கொண்டார்கள். 'கலாசாரப் புரட்சிக் காலப்பகுதியில் கிளர்ச்சியாளர்கள் மூட்டிய தீயை எல்லாம் பிரதமர் சூ அணைத்துவிட்டார்... நீங்கள் ஆக்கிய வற்றை எல்லாம் அழிப்பதற்குச் சூவும் டெங்கும் திட்டம் திட்டியுள்ளார்கள்... டெங் வெல்லுக்கு வெல்லு வைத்திய சாலைக்குச் சென்று சூவிடம் உத்தரவுபெற்று வருகிறார்... டெங் உங்களிடம் வந்து உத்தரவு பெறுவதில்லை... பிரச்சினைக்கு மூலகாரணம் டெங்... அவர் உங்களைப் பற்றியோ கலாசாரப் புரட்சிபற்றியோ வாய் திறப்பதில்லை... அவர் வியுவையும் சூவையும் போற்றுகிறார்... உற்பத்தி, உற்பத்தி என்று கத்தித் திரிகிறார்...' என்று அவர்கள் ஆள் ஆள் மாறி மாலைவிடம் ஓதினார்கள்.

பழி

1976ஜூன்வரி 8ஆம் திகதி பிரதமர் சூ மறைந்தார். டெங் இரங் கலுவரை நிகழ்த்தினார். சூவின் இறுதிச் சடங்கில் மாலை கலந்து கொள்ளவுமில்லை, இரங்கல் செய்தி வெளியிடவுமில்லை. எனினும் ஏறத்தாழ 50 ஆண்டுகள் தமது பிரதமராகவும் சானக்கிய ராகவும் திகழ்ந்த அமரர் சூவை மாலை அடிக்கடி நினைந்துருகிய துண்டு. கிங் மிங் (சித்திரைப்) பருவத்தில், தியனன்மன் சதுக்கத் தில் அமரர் சூவை நினைவுக்கர்வதற்குத் திரண்ட இலட்சக்கணக்கான பொதுமக்களுக்கும் காவலர்களுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட

மோதவில் ஆயிரக்கணக்கானோர் மாண்டார்கள். மாண்டபழி பெங்கிடு சுமத்தப்பட்டது. அப்பொழுது மாழுவைத் தடுத்தாட்கொள்வதற்குப் பிரதமர் சூ உயிரோடு இருக்கவில்லை. மாழுவைத் தடுத்தாட்கொள்ளும் ஆற்றல் வேறொருக்கும் இருந்த தில்லை. மாழு மீண்டும் பூணக்குச் சூடு போட்டுவிட்டு, குவா குவோபெங்கைப் பதவியில் அமர்த்தினார்.

வழித்தோன்றல்

பிரதமர் சூ தம்மை வருத்தம் பார்க்க வந்த சேனாதிபதி யிஜியான்யிங்கிடம் ‘பெங்கே எனது வழித்தோன்றல்’ என்று வலியுறுத்தியிருந்தார். 1976 செப்ரெம்பர் 9ஆம் திகதி மாழு மறைந்த பிற்பாடு சூவின் ஆசையை யினிறைவேற்றி வைத்தார். 1977இல் பெங்கே சீனாவின் பெருந்தலைவரானார். ஆனைக்கு ஒரு காலம், பூணக்கு ஒரு காலம்!

கருத்தியல்

பெங்கின் கருத்துக்கள் சில பின்வருமாறு:

மாழுவின் சாதனைகள் அசாதாரணமானவை,
தவறுகள் சாதாரணமானவை.

மாழு சொன்னது சரி, செய்தது பிழை.

மாழு ஒரு மனிதர், மாழு ஒரு கடவுள் அல்லர்.

மார்க்சியம் ஒரு தத்துவம், மார்க்சியம் ஒரு மதம் அல்ல.

பொதுவுடைமை என்பது பொதுவறுமை ஆகாது.

அரசியல் ஒழிக, பொருளியல் எழுக.

சொல் மங்குக, செயல் ஓங்குக.

ஆற்றலுக்கேற்ற வேலை, வேலைக்கேற்ற கூலி.

உண்மையின் உரைகல் நடைமுறை.

நிகழ்விலிருந்து உண்மையை அறிக.

செல்வம் சிறப்புத் தரும்.

புதுமொழி

டெங்கின் கூற்றுக்களுள் மார்க்கிளின் கூற்றுக்களும் மாலைவின் கூற்றுக்களும் பொதிந்துள்ளன. எனினும், டெங் தீட்டிய மரத்தில் கூர் பார்க்கத் தவறவில்லை. ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டதுபோல் டெங்கின் பெயர்போன கூற்று: பூனை எலியைப் பிடிக்கிறதா அல்லவா என்பதே முக்கியம், பூனை கறுப்பா வெள்ளையா என்பது முக்கியமல்ல. இதே கருத்தை வலியுறுத்துவதற்கு டெங் கையாண்ட இன்னொரு கூற்று: உண்மையின் உரைகல் நடை முறை. உண்மையில் இது டெங் மாலைவிடமும், மாலை மார்க்கிளிடமும், மார்க்கஸ் பழமொழியிடமும் இரவல் பெற்ற புதுமொழி. John Simpson தொகுத்த *The Concise Oxford Dictionary of Proverbs* நூலின்படி *The proof of the pudding is in the eating* (இன்பதால் தெரியும் பணியாரத்தின் திறம்) என்ற பழமொழி 1300 ஆம் ஆண்டிலிருந்து வழங்கி வருகிறது. மார்க்கஸ் வண்டனில் வைத்து இந்தப் பழமொழியை அறிந்திருப்பார் என்பதில் ஜயமில்லை. பழமொழியில் புதுமொழி கண்டவர் மார்க்கஸ்!

சந்தை

சினா உட்பட முதலாளித்துவம் ஒங்கிய இன்றைய உலகில் அடிக்கடி அடிப்படை சொற்றொடர்கள்: சந்தைப் பொருளாதாரம், கட்டுப்பாடற் போட்டி, சுதந்திர வர்த்தகம்... இவை யாவும் ஒத்த சொற்றொடர்கள். தமிழ்கூறு நல்லுவலகைப் பொறுத்தவரை இத்தகைய சொற்றொடர்களில் எதுவித புதுமையும் இல்லை. ‘கீரைக் கடைக்கும் எதிர்க்கடை வேண்டும்’ என்பது தமிழ்ப் பழமொழி அல்லவா!

விமர்சனம்

குருசேவ் ஸ்ராவினைச் சாடியதிலிருந்து பாடம் கற்ற மாலை ‘நாறு பூக்கள் மலரட்டும், நாறு நெறிகள் பிறக்கட்டும்’ என்று ஆணையிட்டுக் கருத்துச் சுதந்திரம் வழங்கினார். அதனைத் தொடர்ந்து எழுந்த விமர்சனங்களினால் தமது தலைமை ஆட்டங்காண்பதுபோல் தென்படவே, மாலை பூக்களையும் கொய்து, நெறிகளையும் நெரித்துவிட்டார். அதுபோலவே டெங்கும் சுவரின்றிச் சித்திரம் வரைய இயலாது எனக் கண்டு, குடியாட்சி மதிலுக்கு (கருத்துச் சுதந்திரத்துக்கு) அடிகோவினார். அப்புறம் சிறிது காலம் மதிலுமேல் பூனைபோல் அமர்ந்திருந்தார். ஈற்றில் மதிலுமேல் விளம்பரம் ஓட்டாதீர் என்று கட்டளை இட்டுவிட்டார்.

அதிபதி

மாலை, ‘ஓன்றே சூரியன்’ என்றே சொன்னவர். மாலை அன்றே

சொன்னதை டெங் நன்றே கேட்டவர். எனவே மாலை, ஜனாதிபதி வியுவையும் பாதுகாப்பு அமைச்சர் பெங் தீகுவாவையும் வெறும் வால்வெள்ளிகளாய் உதிரச்செய்ததுபோலவே, டெங்கும் கட்சிச் செயலாளர் கூ யாவோபாங்கையும் பிரதமர் சாவோ சியாங்கையும் வால்வெள்ளிகளாய் உதிரச்செய்துவிட்டார்.

பலி

1989இல் தியனன்மன் சதுக்கத்தில் மாணவர்கள் குடியாட்சி உரிமைகள் நாடிக் கிளர்ந்தெழுந்தார்கள். அப்பொழுது சீனா வுக்குச் சென்றிருந்த சோவியத் ஜனாதிபதி கோர்பச்சேவ் அந்த மாணவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டதற்காக, டெங் அவரைக் கோபித்திருப்பார் என்பதில் ஜயமில்லை. கோர்பச்சேவ் சோவியத் பேரரசைக் குலைத்த பிற்பாடு, கிழக்கு ஜிரோப்பாவில் பொதுவுடைமை அரசுகள் நிலைகுலைந்தது கண்டு டெங் விழித்துக்கொண்டார். அப்புறம் செஞ்சின வரலாற்றில் முதல் தடவையாக மாணவர்கள்மீது செஞ்சேனை ஏவிவிடப்பட்டது. சர்வதேச மன்னிப்புச் சபை விடுத்த அறிக்கையின்படி ஏறக் குறைய 1,000 மாணவர்கள் பலியானார்கள். பூனை கண்ணென மூடிக்கொண்டு இரத்தம் குடித்தது!

துரோகம்

'துரோகிகளின் சேவை புரட்சிக்குத் தேவை' என்றார் வெனின். துரோகிகள் இல்லை என்றால் ஒரு சில விசுவாசிகளைத் துரோகிகளாக்க வேண்டியதுதான்! வெனின் இறக்கும்வரை பாதுகாப்பு அமைச்சராகவும் செம்படைச் சிற்பியாகவும் திகழ்ந்த துரோகஸ்கையை ஒரு துரோகி என்றார் ஸ்ராவின். 'சிறந்த பொதுவுடைமையாளராய் விளங்குவது எப்படி?' என்ற நூலை எழுதிய வியுவை ஒரு பொதுவுடைமைக் குரவர் என்று போற்றிய வர் டெங். வியுவைத் தமது வழித்தோன்றலாகவும் ஜனாதிபதியாகவும் அமர்த்தியவர் மாலை. அப்புறம் வியுவை ஒரு துரோகி என்று தூற்றி, சிறையில் அடைத்து, உணவோ மருந்தோ இன்றி மடியவிட்டவர் மாலை. கூ யாபோவாங்கைக் கட்சிச் செயலாளராகவும், சாவோ சியாங்கைப் பிரதமராகவும் நியமித்தவர் டெங். அப்புறம் இருவரையும் துரோகிகள் என்று பறைசாற்றிப் பதவி நீக்கியவர் டெங். இருவரும் பூனைக்கு மணி கட்டப் போய்ப் பூனையிடம் அகப்பட்ட எலிகள்!

மினகாய்

கலாசாரப் புரட்சிக் காலகட்டத்தில் சீனாவில் ஒரு விடுகதை பரவியிருந்தது:

ஒரு தடவை தலைவர் மாஷு பிரதமர் சூவிடமும் சேனாதிபதி சூ தேயிடமும், ஒரு பூண்ணயக்கொண்டு எப்படி மனம்விரும்பி மிளகாயைத் தின்னவைக்க முடியும் என்று கேட்டார். மின் காய்க்கு இனிப்புத் தடவி ஊட்டினால் பூண தின்றுவிடும் என்றார் சூ. பூண்ணயின் வாயை ஒரு குறட்டினால் பின்நு பிடித்துக்கொண்டு, அதன் தொண்டைக்குள் மிளகாயைத் தினித்துவிட்டால் பூண விழுங்கிவிடும் என்றார் தே. பூண மனம்விரும்பி மிளகாயைத் தின்ன வேண்டும் அல்லவா? ஆகவே இருவரின் பதில்களும் மாழுவுக்கு நிறைவளிக்கவில்லை. உங்கள் பதில் என்ன என்று அவர்கள் மாழுவிடம் திருப்பிக் கேட்டார்கள். ஒரு மிளகாயை முறித்துப் பூண்ணயின் பின்புறத்தில் உரஞ்சி விடவேண்டும். ஏரிவு தாங்காது பூண உடம்பை வளைத்து அதன் பின்புறத்தை நக்குநக்கென்று நக்கும் - உறைப்பை நக்கிப் பழகிவிடும். அப்புறம் அது மிளகாயை மனம்விரும்பித் தின்னத் தொடங்கிவிடும் என்றார் மாஷு!

எலி

கருத்தியலே பொருளியலைத் தீர்மானிக்க வேண்டும் என்ற மாழுவின் சிந்தனையையே இந்த விடுகதை உணர்த்துகின்றது. வியு, பெங் உட்படச் சீனர்கள் அனைவரும் தமது சிந்தனையை மனமுவந்து ஏற்றுக்கொள்ளும்படி செய்வதற்காகவே மாழு கலாசாரப் புரட்சியை மேற்கொண்டார். எனினும் 1976இல் மாழு மாண்ட பிற்பாடு பூண மீண்டும் எவியைப் பிடிக்கத் தொடங்கிவிட்டது - பொருளியலே கருத்தியலைத் தீர்மானிக்க ஸாயிற்று. ஏற்கெனவே உறைப்புக்குப் பழக்கப்பட்ட பூண இப்பொழுது இடைக்கிடை மிளகாயில் ஒரு கடி கடிக்கத் தவறுவதில்லை - அதில் பூண புதிய சுவை கண்டுவிட்டது (தியனன்மன் படுகொலை)!

புனி

இப்பொழுது பூண புலியாகிவிட்டது - சீனா இன்றைய உலகின் மாபெரும் பொருளாதாரப் புலியாகிவிட்டது. மாழு நாடிய மாபெரும் பாய்ச்சலை சீனப் புலி பாய்ந்துவிட்டது. மாழுவின் கனவை பெங் நனவாக்கிச் சென்றுள்ளார். பூண்ணயக்கொண்டு மிளகாயைப் புசிக்க வைப்பதற்குப் பதிலாக, எவியைப் புசிக்க விட்டதன் மூலமே பெங் அதனைச் சாதித்தார். எனினும் தமது கனவு நனவாகிய விதத்தை மாழு ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார் என்பதில் ஜூயிலில்லை. சீனாவில் மீண்டும் முதலாளித்துவம் தலைதூக்கக்கூடும் என்று மாழு தமது வாரிசாகிய குவா குவோபெங்கிடம் தெரிவித்த ஆரூட்த்தையே பெங் மெய்ப்பித் திருக்கிறார்!

சிகை

'லியு சாசி போன்றவர்கள் என்னை ஒரு புத்த விக்கிரகமாக்கிப் பூசை அறையில் பூட்டி வைக்க முற்பட்டார்கள்' என்று மாலை கர்ச்சித்ததுண்டு. எனினும் சர்வாதிகாரத்தின் தலையாய அம்சங்களுள் ஒன்று ஆள் வழிபாடு. குருசேவ், பெங் இருவரும் ஆள் வழிபாட்டை அறவே வெறுத்தார்கள். குருசேவ் ஸராலினைக் காரசாரமாகச் சாடினார். பெங் மாலைவை நாகூக்காக விமர்சித்தார். பெங் மாலைவின் படங்களைச் சிறுப்பித்தார் அல்லது அகற்றுவித்தார். தியனன்மன் சதுக்கத்தில் இன்று காணப்படும் மாலைவின் படம் அன்று பன்மடங்கு பெரியதாய் இருந்தது. மறுபறும், தமது படங்கள் பாவிக்கப்படுவதை பெங் அனுமதிக்க வில்லை. மாலைவின் சின்னங்களுக்குத் தம்மால் நேர்ந்த கதி, தமது சின்னங்களுக்குத் தமது வழித்தோன்றல்களால் நேர்ந்து விடலாம் என்று பெங் அஞ்சியிருக்கக்கூடும். மக்கள் என்னை மாபெரும் ஆசான், மாபெரும் தலைவர், மாபெரும் சேனாதிபதி, மாபெரும் மீகாமன் என்று வர்ணிக்கிறார்கள். இவற்றுள் வெறும் ஆசான் என்ற அடைமொழி மாத்திரமே நிலைக்கும் என்று 1970இல் மாலை (எட்கார் சினோவிடம்) தெரிவித்தார். எனினும், இன்றைய சினாவில் தோழர் மாலை சேதுங் என்ற பிரயோகம் மாத்திரமே நிலைத்துள்ளது.

குடும்பம்

சினா என்ற மாபெரும் குடும்பத்தைக் கட்டியாள்வதில் ஈடுபட்ட மாலைவுக்குத் தமது சொந்தக் குடும்பத்தைக் கட்டியாள்வதற்கு வாய்ப்புக் கிட்டவில்லை. மாலைவின் புதல்வர்களுள் ஒருவராகிய மாலை அன்யிங் கொரியாவில் அமெரிக்கரின் குண்டுத் தாக்குதலுக்குப் பலியானபொழுது அன்யிங்கின் உடலை என்ன செய்வது என்று கேட்டு வட கொரியர்கள் சினாவுக்குச் சேதி அனுப்பினார்கள். அதற்கு, 'மற்றச் சின வீரர்களின் உடல்களுக்கு என்ன செய்கிறீர்களோ, அதையே அன்யிங்கின் உடலுக்கும் செய்யுங்கள்' என்று மாலை பதில் அனுப்பினார் - அன்யிங் வட கொரிய மண்ணில் அடக்கம் செய்யப்பட்டார்!

பெங் குடும்பத்தவர்களின் கதை வேறு. 'என் தந்தை: பெங் சியாவோபிங்' என்ற நூலை எழுதிய பெங் ரொங், தோழர் பெங்கின் புதல்வி. பொது அரசியல் தினைக்களத்தில் பணி புரியும் ரொங், தனது பிதாவின் தலையாய மொழிவாளராக விளங்கினார். பொது அரசியல் தினைக்களமே செஞ்சேஸெயின் ஆணைப்பீடும். அதற்கும் பலதொழில்நுட்பவியல் தாபனத்துக்கும் (Polytechnologies Inc.) இடையே தொடர்புண்டு. இத்தாபனத்தின் அதிபர் கீ பிங். இவரே ரொங்கின் கணவர்; பெங்கின் மருமகன்.

ஹாங்கும் பிங்கும் கலாசாரப் புரட்சிக் காலகட்டத்தில் நாட்டுப் புறத்துக்கு அனுப்பப்பட்ட வேளையில் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்து, காதலித்து, மணம் புரிந்தவர்கள். டெங் ஆட்சி ஏற்றதும், மகளும் மருமகனும் அமெரிக்கா சென்று, சீனத் தூதரகத்தில் பணியாற்றுகையில், வோசிங்டனில் வாழும் ஆயுத வியாபாரி களுடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள். அப்புறம் சீனா திரும்பி ஆயுத வியாபாரத்தில் இறங்கிவிட்டார்கள். டெங்கின் இன்னொரு மகன் ஓர் ஓவியர். மற்றுமொருவர் ஒரு பிரதி அமைச்சர். மூத்த மகன் பூ பெங் கலாசாரப் புரட்சிக் காலத்தில் செங்காவலர்களின் கொடுமை தாங்காது மாடியிலிருந்து குதித்துத் தற்கொலைசெய்யத் தலைப்பட்ட பொழுது கால் முறிந்தவர். சில்லுக்கதிரையில் நடமாடும் பூ பெங் சீன அங்கவீனர் சமாசத்தின் அதிபராக விளங்குகின்றார். அமெரிக்காவில் பயின்ற டெங்கின் கடைக்குட்டி சங்காயிலும் ஹொங்கொங்கிலும் ஆதனம் கொண்ட ஓர் அரச நிறுவனத்தின் அதிபர்... கலாசாரப் புரட்சிக் காலகட்டத்தில் முதலாளித்துவப் பாதையில் செல்லும் இரண்டாம் இடத்தவர் என்று டெங் சாடப்பட்டமை நினைவுகூரத்தக்கது (முதலாம் இடத்தவர்: ஐனாதிபதி லியு சாசி).

கணிப்பு

1973ல் டெங்கை மக்கள் விடுதலைச் சேனையின் அதிபதியாக நியமித்த வேளை, அவரிடம் (ஒரு சீனப் பேரரசருக்கு நிகழ்ந்ததை மனத்தில் வைத்து) 'உனக்கு நல்ல முடிவு கிட்டாது. நீ இறந்த பிறகு உனது உடம்புக்குப் போட்டு வெளுப்பார்கள்' என்று மாலை தெரிவித்தார். எனக்கு 'ஏன் வெளுக்க வேண்டும்' என்று ஏக்கத்துடன் கேட்டார் டெங். 'ஏனென்றால், நீ சில தவறுகள் இழைத்திருக்கிறாய். நீ செய்தது 70 விழுக்காடு சரி, 30 விழுக்காடு பிழை' என்றார் மாலை. நிம்மதியுடன் டெங் (மாலைவின் கணிப்பின் படி) 'சிறந்த மார்க்சிச-லெனினிசிவாதியாகிய ஸ்ராவின் செய்ததும் 70 விழுக்காடு சரி, 30 விழுக்காடு பிழை அல்லவா' என்று கேட்டார். மாலைவும் டெங்கும் வாய்விட்டுச் சிரித்தார்கள். தாம் புரிந்தது 70 விழுக்காடு சரி, 30 விழுக்காடு பிழை என்பது மாலைவின் சொந்தக் கணிப்பு. ஸ்ராவின் புரிந்ததும் 70 விழுக்காடு சரி, 30 விழுக்காடு பிழை என்பதும் மாலைவின் கணிப்பு. மாலைவின் இவ்விரு கணிப்புகளும் சரியே என்பது டெங்கின் தீர்ப்பு. தனது சாதனை 50க்கு 50 என்பது டெங்கின் தாழ்மையான கருத்து.

1996.09.09

இதுவரை வெளியான தமிழியல் வெளியீடுகள்

1. ஊரடங்கு வாழ்வ
(‘சமூஹாடு’ பத்திரிகையில் 1984 ஆம் ஆண்டு வெளியான
ஆசிரியத் தலையங்கங்கள் 63இன் தொகுப்பு)
ந. சபாரத்தினம்
சென்னை, ஜூன் 1985
2. அக்கரைக்குப்போன அம்மாவுக்கு
(31 கவிதைகளின் தொகுப்பு)
வறம்சத்வனி
சென்னை, ஒகஸ்ட் 1985
3. மரணத்துள் வாழ்வோம்
(31 கவிஞர்களின் 82 அரசியல் கவிதைகள்)
யாழ்ப்பாணம், நொவெம்பர் 1985)
4. இந்துப் பண்பாடு: சில சிந்தனைகள்
(லேடி இராமநாதன் நினைவுச் சொற்பொழிவு, 1985)
கா.கெலாசநாத குருக்கள்
சென்னை, செப்ரெம்பர் 1986
5. யுகங்கள் கணக்கல்ல
(பதின்மூன்று சிறுகதைகளின் தொகுப்பு)
கவிதா
சென்னை, நொவெம்பர் 1986
6. தேடலும் படைப்புலகமும்
(ஒவியர் மாற்கு சிறப்பு நூல்)
யாழ்ப்பாணம், ஒகஸ்ட் 1987
7. இலங்கையின் தோட்டப் பள்ளிக்கூடங்களின்
கல்வியமைப்பும் பிரச்சினைகளும்
சொர்னைவல்லி பத்மநாப ஜியர்
யாழ்ப்பாணம், ஜூன் 1988

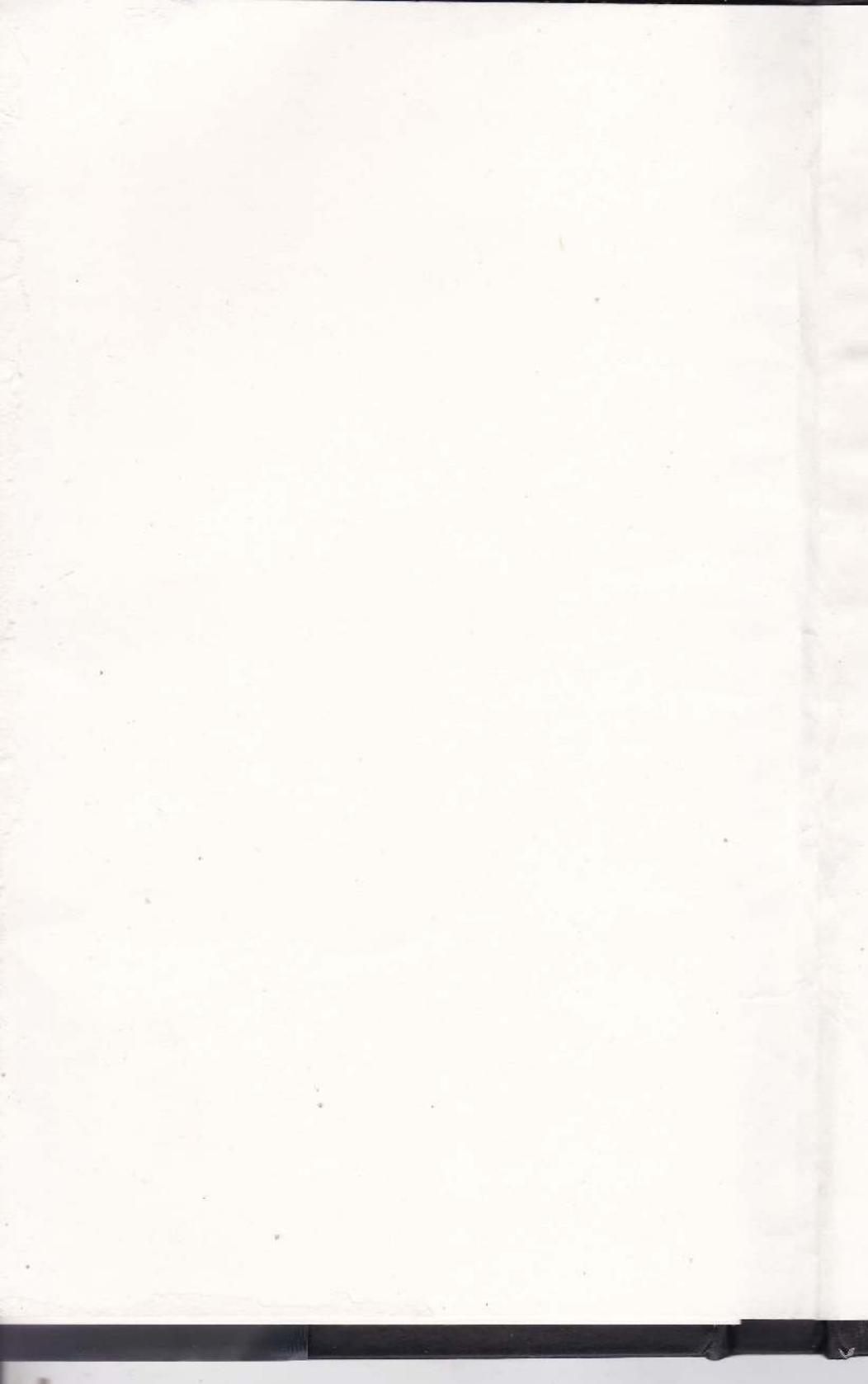
8. நீர்வளையங்கள்
(54 கவிதைகளின் தொகுப்பு)
சன்முகம் சிவலிங்கம்
சென்னை, நொவெம்பர் 1988
9. பெண்களின் கவடுகளில்
சாந்தி சச்சிதான்தம்
சென்னை, மார்ச் 1989
10. யதார்த்தமும் ஆத்மார்த்தமும்
(பத்துக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பு)
மு. பொன்னம்பலம்
சென்னை, ஏப்ரில் 1991
11. மீண்டும் வரும் நாட்கள்
(கவிதைத் தொகுப்பு)
மு. புஷ்பராஜன்
தமிழியல், காலச்சவடு
நாகர்கோவில், ஜூலை 2004
12. வர்ணங்கள் கறைந்த வெளி
(கவிதைத் தொகுப்பு)
தா. பாலகணேசன்
தமிழியல், காலச்சவடு
நாகர்கோவில், ஜூலை 2004
13. AJ: The Rooted Cosmopolitan
(Festschrift)
Edited by: Chelva Kanaganayakam
Tamiliyal, London, UK, July 2008
14. ஒற்றை மைய உலக அரசியலில் போரும் சமாதானமும்
(உலக அரசியல்)
மு. திருநாவுக்கரசு
தமிழியல், காலச்சவடு
நாகர்கோவில், செப்ரெம்பர் 2008
15. சழலும் தமிழ் உலகம்
(புலம்பெயர்ந்த தமிழர் வாழ்வு தொடர்பான கட்டுரைகள்)
சந்திரலேகா வாமதேவா
தமிழியல், காலச்சவடு
நாகர்கோவில், செப்ரெம்பர் 2008

அமெரிக்க வெளியுறவுக் கொள்கையின் மூலோபாயம் என்னவெனில், உலகிலுள்ள எந்தவொரு நாட்டையும் முடக்கவல்ல உலகளாவிய விழுகம் ஓன்றை அமெரிக்கா தன் கையில் கொண்டிருப்பதாகும்.

இதன்படி, தனது விருப்பத்திற்கு மாறாகச் செயற்படத்தக்க எந்தவொரு நாட்டையும் தனது உலகளாவிய விழுகத்தால் சுற்றிவளைத்து, அதனை அமெரிக்காவின் விருப்பத்திற்குப் பணியவைப்பதே, அதனது வெளியுறவுக் கொள்கையின் அடிநாமாய் உள்ளது.

எந்தவொரு தேசத்தையும் தனிக்கப்பிடித்து, அதனைத் தனது உலகளாவிய விழுகத்துள் சிக்கவைத்து, அதன் மூலம் அதனைத் தனது நலனகருக்குப் பணிசெய்யவைப்பதே அதன் வெளியுறவுக் கொள்கையின் மூலோபாயமாகும். மொத்தத்தில், எந்தவொரு நாட்டினது உச்சியிலும் அடிக்கவல்ல சம்மட்டியாக உலகளாவிய விழுகத்தை அமெரிக்கா கையிலேந்துகின்றது. இந்தச் சம்மட்டிக்கான ஆழகிய பெயர்தான் அமெரிக்கா கூறும் “உலகமயமாக்கம்” என்பதாகும்.

அரை நூற்றாண்டிற்கும் மேற்பட்ட உலக அரசியல் போக்கை இவ்வாய்வு இரத்தமும் தசையுமாகப் பார்க்க முயல்கின்றது. அத்தகைய அரசியல் போக்கைச் செங்குத்தாகவும் குதுக்கு வெட்டாகவும் நின்று பார்க்க முனையும் இவ்வாய்வு, உலகப் போக்கை அதன் நிர்வாண கோலத்தில் அப்படியே சித்திரிக்க விரும்புவது மட்டுமன்றி, எக்ஸ்ரே (X-Ray) படம்பிடுத்தாற் போல், அதன் அனைத்து உள்ளோட்டங்களையும் பார்க்க முனைகின்றது. தத்துவத்தையும் நடைமுறையையும் சீர்தூக்கிப் பார்க்க விரும்பும் இவ்வாய்வு உலகளாவியாதியில் கற்பனைகளைக் கடத்து, யதார்த்தத்தைக் தோலுவித்துக்காட்ட முயல்கின்றது.

மேற்குலக ஆதிக்க வரலாற்றை முழுநீளப் போக்காகச் சித்திரிக்க முனையும் இவ்வாய்வு, அந்த மேற்குலகின் ஆதிக்கத்திற்கிடையே ஒரு முனையில் பின் லாடனையும், மறுமுனையில் ஃபிடல் கஸ்ட்ரோவையும் இரு அந்தலைகளாக்கி ஆய்வு செய்கின்றது. இதில் பின் லாடன் தோற்கடிக்கப்பட்டதற்கான காரணங்களையும், தொடர்ந்து அரை நூற்றாண்டு காலமாக அமெரிக்காவால் ஃபிடல் கஸ்ட்ரோவைத் தோற்கடிக்க முடியாதுள்ளமைக்கான காரணங்களையும் கண்டறிய விழைகின்றது.

விலை ரூ. 150

